

Miền Cường Tiểu Yêu Tinh, Vương Gia! Ta Lại Muốn Ở Trên Người

Contents

Miền Cường Tiểu Yêu Tinh, Vương Gia! Ta Lại Muốn Ở Trên Người	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 4	9
4. Chương 5	11
5. Chương 6	13
6. Chương 7	16
7. Chương 8	19
8. Chương 9	22
9. Chương 10	25
10. Chương 11	28
11. Chương 12	30
12. Chương 13	33
13. Chương 14	35
14. Chương 15	37
15. Chương 16	39
16. Chương 17	41
17. Chương 18	44
18. Chương 19	45
19. Chương 20	48
20. Chương 21	50
21. Chương 22	52
22. Chương 23	55
23. Chương 24	57
24. Chương 25	60
25. Chương 26	62
26. Chương 27	65
27. Chương 28: Chương 28 : (1)	70
28. Chương 29: Chương 28 (tiếp)	73
29. Chương 30: Chương 29	76
30. Chương 31: Chương 30	85

Miền Cường Tiểu Yêu Tinh, Vương Gia! Ta Lại Muốn Ở Trên Người

Giới thiệu

Nàng là con cá chép tu luyện nhưng đáng tiếc là nàng lại vô dụng tu luyện không thành , ngày ngày

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mien-cuong-tieu-yeu-tinh-vuong-gia-ta-lai-muon-o-tren-nguoi>

1. Chương 1

Tề quốc, năm Nguyên Đức thứ hai mươi mốt, Cảnh Vương phủ tại Kinh Thành.

Lạc Hà cư là một tòa viện lớn nhất trong Vương phủ, Là Cảnh Vương gia vì chánh phi Mai Vận Nhi của hần xây nên.

Nghe nói dung mạo của vị Vương phi kia khi còn trẻ có thể làm khuynh đảo chúng sinh, mặc dù bây giờ đã ba bảy ba tám tuổi, nhưng bộ dạng vẫn thùy mị thướt tha như năm đó.

“Quản gia xin dừng bước!” Trước cửa phòng Lạc Hà cư, một tiểu nha đầu đưa tay ra cản quản gia Lưu Phúc đang đi đến trước mặt, khẽ cười nói: “Vương phi đang tắm, xin quản gian chờ một lát.”

Nói xong lời mật mờ này, đặc biệt còn nhấn mạnh khi nói ra hai chữ ‘tắm rửa’, lại càng khiến cho hai mắt Lưu Phúc sáng lên.

Thấy bốn phía xung quanh không có người, Lưu Phúc tiến lên đẩy nha đầu cản đường ra, nở nụ cười – dâm dăng rồi đi về phía cửa phòng.

Nha đầu kia quyết miệng liếc hần một cái, không tiện ngăn cản, chỉ cảnh giác nhìn xung quanh, sau khi thấy Lưu Phúc đi vào bên trong đóng cửa lại, mình liền đứng lại bắt đầu canh chừng cho người bên trong.

Khi Lưu Phúc đi vào, chỉ cảm thấy một làn sương mù đập vào mặt, ngay sau đó liền nhìn thấy hình ảnh mờ mờ ở phía trước, một mỹ phụ quyền rũ đang ở trong thùng nước tắm. Quỳnh-DDLQD

Một tầng lụa mỏng manh che ở trên người, mặc dù tăng thêm vào phần mơ hồ, lại càng không che được đường cong của cơ thể. Nhìn nước từ hai nụ hoa mềm mại trước ngực chảy xuống lại càng kích thích ánh mắt của Lưu Phúc, hai chân của hần không thể khống chế được liền bước nhanh về phía trước.

Mỹ phụ nhìn thấy nam nhân kia bỏ nhào về phía mình, chẳng những không né, ngược lại đôi mắt quyền rũ còn cong lên, khiến cho đôi mắt hạnh kia như hàm chứa say mê, cực kỳ khiêu khích.

Chờ Lưu Phúc đến gần, ngón tay ngọc mềm mại lại chủ động đưa về phía trước, khẽ vuốt dọc cằm của hần.

Lưu Phúc kia cũng không kém, một tay vươn ra, cách lụa mỏng như cánh ve kia, lại nắm lấy bàn may mượt mà mềm mại. Khi thì dùng tay khiêu khích ở nụ hoa, khi thì vuốt về vuốt về chơi đùa, dần dần lại càng tăng thêm lực đạo.

Cảnh Vương phi duyên dáng kêu to một tiếng, thân thể mềm mại không xương dựa vào trong ngực Lưu Phúc, một đôi tay linh hoạt cũng bắt đầu không an phận, mò mẫm trên thân thể hần.

“Yêu tinh!” Lưu Phúc cười mắng, “Có nhớ ta hay không! Tiểu yêu tinh nàng càng ngày càng quyền rũ người, coi làn da nàng này, chăm sóc thật là tốt, đã bốn mươi rồi mà vẫn mềm mại như vậy, so với...”

Gian tình tiếp tục nóng lên. Quỳnh-DDLQD

“So với người nào?” Cảnh Vương phi liếc mắt nhìn, hai tay giở trò xấu nhéo lên thân hắn một cái. “Chàng được đẩy Lưu Phúc, còn dám đi ăn vụng ở sau lưng ta?”

“Không có, không có!” Thấy mỹ nhân tức giận, Lưu Phúc khẩn trương đặt môi hắn lên đôi môi thơm ngát kia hôn một phen, “Ta nào dám! Lưu Phúc ta có Vương phi đã là phúc khí phải tu luyện đến ba đời mới có rồi, làm sao còn dám đi tìm những nữ nhân ở bên ngoài.”

“Coi như chàng thức thời!” Lời nói dụ dỗ của nam nhân khiến nàng vui vẻ, thân thể lại càng tiếp cận người phía trước. Lưu Phúc thuận thế ôm người từ trong nước ra, sau đó hai người đồng loạt ngã xuống thảm nhưng ở trên đất. “Lúc nào cũng gấp như vậy!” Cảnh Vương phi kéo Lưu Phúc bàn tay bắt đầu dò dẫm xuống. “Cũng không thêm để ý ngoài cửa!”

“Có nha đầu bên ngoài coi chừng!” Lưu Phúc tiếp tục động tác, đồng thời nói, “Không được để cho mọi người thấy, về sau khi Nghi nhi làm Vương gia, ta cũng không cần phải lén lút như vậy nữa rồi!”

“Chàng nghĩ hay quá nhỉ!” Một tay Cảnh Vương phi đẩy nam nhân đang đè lên mình một chút, lạnh lùng nói: “Ta nói cho chàng biết, cho dù Nghi nhi có thừa kế vương vị, chàng cũng không thể quang minh chính đại tiến vào phòng của ta. Nếu chàng muốn Nghi nhi ngồi lâu trên vương vị này, nhất định phải an phận cho ra, nếu dám phá hư, đến lúc đó cả hai chúng ta đừng nghĩ có mạng mà sống nữa!”

“Ai nha biết biết!” Lưu Phúc lại cọ sát ngực mình vào ngực người phía dưới, “Nhanh lên một chút cho ta hạ hỏa, ta đều nghe lời nàng.”

“Ghét! Chàng nhẹ một chút.....”

“Đại thiếu gia! Vương phi đang tắm rửa!”

Hai người trong phòng đang thân mật với nhau, chợt nghe thấy tiểu nha đầu bên ngoài cửa cao giọng hô một câu.

Cảnh Vương phi và Lưu Phúc hoảng sợ, hai thân thể đang dây dưa cùng một chỗ lập tức tách ra. Ngay lúc đó lại nghe thấy giọng nói vang lên ở ngoài cửa, giọng nói của nam tử vang lên - -

“Mẫu phi!” Giọng nói rõ ràng không còn kiên nhẫn.

Cảnh Vương phi chỉ chỉ vào cửa bên hông gian phòng này, Lưu Phúc rất quen thuộc liền ôm lấy quần áo chạy đi tới phía bên kia.

Thấy người đi rồi, lúc này Cảnh Vương phi mới đứng lên, nhặt tấm lụa mỏng kia lên, trở lại trong thùng nước một lần nữa.

Ai nha có âm mưu.

Một lúc lâu sau, rốt cục cửa phòng cũng được mở ra, Cảnh Vương phi sau khi tắm xong liền đến trước cửa, nhìn về phía nhi tử của mình, hơi nhíu mày, hỏi:

“Nghi nhi, lại làm sao vậy?”

Cảnh Nghi nhìn mẫu thân của mình, nổi giận đi về phía trong phòng xem xét vài lần, rồi mới nói: “Mẫu phi, người có thể làm chuyện nghiêm chỉnh hay không? Đúng tưởng là ta không biết các người làm gì ở bên trong! Tuy nói Phụ vương bị bệnh nằm trên giường, nhưng trong phủ này chỗ nào cũng có cơ sở ngầm, nếu nhược điểm của người bị người khác nắm trong tay, vậy vương vị này liền rơi vào tay của người khác rồi!”

“Người yên tâm!” Vương phi quay người vào phòng, Cảnh Nghi liền đuổi theo sao, lại nghe được người phía trước nói: “Lạc Hà cư này của ta không phải là nơi người nào cũng có thể tùy tiện đi vào, người tội gì phải khẩn trương như vậy!”

“Có thể không khẩn trương sao?” Cảnh Nghi tiến lên một bước, “Hôm nay lúc tiến cung đi thỉnh an Hoàng tổ mẫu, Lão nhân gia nàng lại lôi kéo tiểu tử Cảnh Hiên kia nhìn một hồi, còn nói bộ dạng của hắn cùng phụ vương khi còn nhỏ giống nhau như đúc. Còn nói hắn phải học tốt bản lãnh của sư phó, tương lai mình

nhất định phải chiếm được chỗ tốt cho hần! Mẫu phi! Thân thể Phụ Vương ngày càng tệ, vương vị này tám chín phần mười liền đến trên người hần! Đến lúc đó cuộc sống của ta sẽ không tốt!”

Vương phi gật đầu, hoàn toàn đồng ý với những lời của nhi tử mình. Nàng cũng biết nếu nhi tử của mình không có được vương vị này, như vậy từ nay về sau địa vị của mẫu tử các nàng hết sức khó xử, nhưng phải như thế nào mới có thể.... ..

“Đúng rồi!” Ánh mắt nàng khẽ động, cười quỷ dị nhìn về phía nhi tử của mình, nhỏ giọng nói: Ai cũng như...”

...

“Ai nha người đáng ghét, đừng đụng vào ta mà!”

“Đừng chạy, ta rất nhớ người, mau lại đây cho ta hôn một cái.”

“Đang ở bên ngoài, nhờ ai nhìn thấy thì sao, người đừng động tay động chân, y phục cũng bị phá hư rồi.”

“Ngoan, hôn một cái.”

Ầm!

Trong hồ nước Cảnh Vương phủ, một con cá chép vàng nhỏ đang vui vẻ YY liên đột ngọt đụng đầu vào núi giả trong nước.

Trong nháy mắt trước mặt xuất hiện ánh sáng lấp lánh, chỉ thấy một chút ánh sáng trên thân con cá kia, sau đó lại trầm xuống, rồi chìm thẳng xuống đáy hồ, trận chóng mặt kia mới qua đi một chút.

Tư tưởng không thuần khiết là gặp báo ứng nhỏ.

Tuyết Tuyết ai oán nhìn tòa núi giả kia, kìm nén ủy khuất, thì thầm trong miệng:

“Xem ra thật sự không thể không hỗn loạn mà! Chẳng qua chỉ nghĩ một chút thôi! Tự nhiên mình lại gặp báo ứng! Làm cái gì đây! Loại không thuần khiết này nàng mới chỉ dừng lại ở mức độ đối thoại tiêu chuẩn thôi, còn chưa có tăng lên đến hình ảnh cao độ như vậy! Ủy khuất! Thật sự là ủy khuất! Hu hu hu...”

Lại nhìn trộm xem xét chung quanh, hoàn hảo là ban đêm, ánh sáng không có xuyên thấu vào trong nước mãnh liệt như ban ngày, hành vi ngu ngốc của nàng không có ai nhìn thấy. Bằng không nàng thật không muốn sống nữa, mất mặt quá!

Tuyết Tuyết nàng dù gì cũng là một con cá chép nhỏ duy nhất tu hành trong hồ nước này, chẳng những có thể suy nghĩ như loài người, còn có khả năng biến thành hình người nha...!

Gì? Người muốn hỏi làm sao có thể biến thành hình người?

Khụ khụ!

Người đã gặp qua Mỹ Nhân Ngư chưa? Chính là như vậy đó!

Nhưng mà Tuyết Tuyết lại không thể nói trước cái gì...! Đó là nỗi đau của nàng!

Có người nào lừa dối như nàng chứ! Tu năm trăm năm, Năm trăm năm nha! Tự nhiên lại vẫn không thể biến thành người, thật là làm mất hết thể diện của yêu tinh mà.

Chẳng qua Tuyết Tuyết có đạo lý của nàng ta, dùng lời của nàng để nói, biến thành người có gì tốt? Đòi chân đi bộ một chút không nói, nghe nói còn phải phí tâm phí sức đi tìm cái gọi là tình yêu.

Thế nhưng oán hận trong Vương phủ quá nhiều, ngay cả bọn nha hoàn thường ngày khua môi múa mép nói chuyện cũng đều là những chuyện linh tinh như thiếu nữ bị lừa gạt thiếu phụ bị bỏ quên. Như vậy rồi rắm của thế giới loài người hoàn toàn đã kích lớn đến tính tích cực biến thành người của Tuyết Tuyết.

Huống chi nàng lại lừa!Quỳnhh-ddlqd

Làm một con cá, nàng không muốn bơi chẳng muốn động, rất lâu đều ở trong nước mặc cho gió thổi dòng nước đem mình đưa đến một góc của ao cá nhỏ này.

Có người quần thức ăn liền há mồm, vừa vắn rơi đến trước mặt mình, liền ăn một miếng. Nếu không khéo cách xa một chút, nàng tuyệt đối tuyệt đối sẽ không vì mấy cái thức ăn tôn quý trước mặt kia mà bơi tới.

Cho nên, trải qua thời gian dài, Tuyết Tuyết đều vẫn duy trì thân hình xinh đẹp cùng hoàn mỹ... Ừm, là có chút cảm giác của thân người!

Tu luyện là một chuyện rất khổ, nàng mới không cần chăm chỉ như vậy!

Nhưng cho dù kéo dài như thế, nàng chỉ còn cách công đức viên mãn một bước nhỏ nhỏ, lập tức có thể thay đổi thành nữ hài tử xinh đẹp, khi đó hoàn toàn có thể thoát khỏi đuôi cá kia.

Nói tới, chuyện này khiến cho nàng có thể ngẩng đầu lên được với đồng loại ở trong hồ cá trước mặt.

Nghĩ đến đây, tinh thần Tuyết Tuyết trở nên tỉnh táo, lúc lắc cái đuôi bơi về phía mặt nước, đầu nhỏ lặn lẽ nổi lên trên mặt nước.

Đây thật sự là đêm tối đưa tay cũng không thấy năm ngón tay... Khụ! Sai lầm rồi, nhưng đêm tối như vậy thật sự là rất thích hợp... Thích hợp để giết người nha!

Đang nghĩ tới đây, đột nhiên liền nghe thấy hình như có động tĩnh bên cạnh hồ cá. Nghiêng đầu nhìn, nhưng nhìn thấy ở bên cạnh đình có một thiếu niên mười mấy tuổi lạnh lùng đứng ở nơi đó, giữa đầu nhìn trời.

Tuyết Tuyết theo bản năng nuốt nuốt nước miếng, nàng nhận ra đứa nhỏ này, là Nhị thiếu gia trong Vương phủ, cũng là nhi tử thứ hai của Lão Cảnh Vương.

Cảnh Vương là dòng họ hoàng thất, mấy đời kế thừa tước vị. Hiện giờ lão Cảnh Vương chỉ có hai đứa con trai, đứa con thứ hai này gọi là Cảnh Hiên.

Khi Nhị thiếu gia lên ba tuổi thì nàng bị đưa qua cái hồ cá nhỏ này, vốn là nhìn hấn lớn lên. Nhưng dáng dấp của tiểu hài tử này thật là yêu nghiệt, từ nhỏ đến lớn, một năm lại đẹp mắt hơn, mỗi năm lại đẹp trai hơn. Khiến cho nàng mới đầu còn đơn thuần thưởng thức, đến bây giờ nhìn thấy hấn liền không tự giác được mà chảy nước miếng.

Nàng nghĩ tới đây, thân cá cũng tự động bắt đầu bơi về phía thiếu niên kia. Mắt nhìn thấy sắp đến gần được nơi có khoảng cách tốt để ngắm trai đẹp, đột nhiên không biết tại sao trai đẹp kia lại nhảy lên không trung, trong nháy mắt phía sau hấn “bùm” một tiếng, cả người hấn hoàn toàn rơi xuống nước.

Tuyết Tuyết không kịp tránh, mạnh mẽ bị đặt ở dưới thân hấn.

Một người một cá nhanh chóng chìm xuống đáy hồ, trong nháy mắt rơi xuống kia, Tuyết Tuyết bị hấn đè gần chết, chỉ kém là chưa có ới ra.

Nàng nổi giận!

Liều mạng nhỏ cố gắng chui ra từ dưới thân hấn, đang chuẩn bị cắn vào gương mặt đẹp đến yêu nghiệt của hấn một cái để phát tiết, đúng lúc này lại nhìn thấy ánh mắt của thiếu niên kia đã nhắm lại lâm vào hôn mê.

2. Chương 2

Tuyết Tuyết nóng vội, xoay người một cái hóa thành hình người, sau đó mở rộng cánh tay nhanh chóng đưa hấn lên bờ.

Thiếu niên nôn ra hai miếng nước, người vẫn bất tỉnh như cũ.

Tuyết Tuyết nóng nảy, vừa vỗ mặt hấn vừa nhỏ giọng gọi –

“Này! Tỉnh tỉnh! Người đừng làm ta sợ! Ta nói cho người biết, ta sẽ không cứu người, ta là dung yêu, dung yêu biết không hả? Ta chỉ biết biến thành người, ta không học những loại pháp lực lộn xộn lung tung này nha! Người tỉnh tỉnh! Tỉnh!”

Đang gọi, chợt nghe thấy trong rừng lại có tiếng bước chân vang lên, còn có người gọi:

“Nhị thiếu gia! Nhị thiếu gia!”

Trong lòng nàng biết nhất định là tới cứu người, đang chuẩn bị xoay người quay trở lại trong nước, lại phát hiện tay của mình không biết từ bao giờ đã bị thiếu niên kia nắm thật chặt.

Mắt nhìn thấy người đã đến gần, Tuyết Tuyết vội vàng rút tay mình ra khỏi tay hắn.

Đang lúc lôi kéo, thiếu niên gọi là Cảnh Hiên kia hé mắt, trong lúc mơ hồ chỉ thấy được một nữ tử đang chu môi thoát khỏi tay mình.

Nữ tử dần dần lùi về phía sau hắn, hắn kinh ngạc phát hiện nàng lại xoay người nhảy vào hồ cá kia.

Lúc nàng nhảy xuống nước tư thế vô cùng đẹp, mà hồ cá không phải bởi vì nàng nhảy vào mà kích thích tung bọt nước.

Nàng cứ như vậy im hơi lặng tiếng tan biến, nhưng mắt của Cảnh Hiên rất tinh, tuy là đêm tối, tuy nói nữ tử kia vô cùng nhanh chóng nhảy xuống nước. Nhưng trong giây phút cuối cùng hắn vẫn thấy được một cái đuôi cá rất lớn, ánh sáng lấp lánh, cực kỳ đẹp.

Cảnh Hiên nhíu mày, mãi đến khi có người đuổi theo đến bên cạnh hắn, ánh mắt của hắn vẫn dừng lại trên mặt nước một chút rồi mới dần dần hồi phục lại.

“Nhị thiếu gia!” Tùy tùng Bình Tử tiến lên một bước đưa hắn từ trên mặt đất nâng dậy, lại nhìn bốn phía xung quanh, thấy trừ mấy người hạ nhân đi theo mình tới ngoài ra không còn người nào khác, lúc này mới cúi người, nhỏ giọng nói: “Người của đối phương đã đi!” Lại cao giọng hỏi: “Nhị thiếu gia người không sao chứ?”

Cảnh Hiên gật đầu một cái, khoát khoát tay –

“Không có việc gì.” Lập tức quay người lại, vẻ mặt chăm chú nhìn về phía mặt nước, trong đầu cố gắng hồi tưởng lại chuyện vừa mới xảy ra trong nháy mắt rơi xuống nước.

Hắn rơi xuống nước là có mục đích, cũng đã chuẩn bị. Chỉ là không nghĩ tới hồ cá này rất sâu, mà khi mình ngã xuống còn vừa vận dụng đầu vào tảng đá. Vậy là bị đau, không cẩn thận sắc nước, vậy mới khiến cho ý thức trở nên mơ hồ.

Nhớ mang máng là hình như có người đưa hắn từ trong nước lên, sau khi lên bờ còn liều mạng lay hắn, lại xông về phía hắn hô cái gì đó.

Hắn có thể xác định nữ tử kia là người cứu mình.

Nhưng nàng là ai?

Đó không phải là người trong Vương phủ, vậy nàng vào bằng cách nào?

Còn cái đuôi cá kia, rốt cục là mình hoảng hốt nhìn lầm, hay là...

“Nhị thiếu gia!” Bình Tử thấy vẻ mặt hắn không bình thường, khẩn trương tiến lên một bước kéo cánh tay của hắn, “Nhị thiếu gia, người có bị sắc nước hay không, mau trở về cùng nô tài, thái y đã được tuyên vào phủ rồi!”

Cảnh Hiên bị hạ nhân lôi kéo rời đi, nhưng hắn không bỏ xuống nghi ngờ trong lòng được.

Tuyết Tuyết nhảy vào trong nước, thật vất vả mới chờ được đến khi trên bờ an tĩnh trở lại, lúc này mới chống thân thể yếu đuối ngẩng đầu xem xét bên ngoài một chút, sau đó, liền chậm rãi chìm xuống đáy hồ, bất động thật lâu.

Nàng mệt mỏi quá...! Nàng buồn ngủ! Toàn thân đều đau nhức.

Tuyết Tuyết không muốn động, mới vừa rồi bị Cảnh Hiên đè một cái như thế, giống như đè nát gân cốt toàn thân nàng, ngay cả lực phủ ngũ tạng cũng bị đè ra ngoài.

Mà nàng lại còn cố tình trong thời khắc mình yếu đuối như vậy mà lựa chọn hóa thành hình người đưa hấn lên bờ, nhìn đi! Nàng vĩ đại cỡ nào!

Miễn cưỡng tự vào đáy hồ, lại không muốn bất kỳ cơ quan nào trong cơ thể hoạt động. Tuyết Tuyết không biết rốt cục trong Vương phủ đã xảy ra chuyện gì, nhưng vừa rồi trong nháy mắt khi Cảnh Hiên rơi xuống nước, nàng quả thật có thấy một người hung hăng từ phía sau đẩy hấn một cái, sau đó liền lắc mình vận khinh công biến mất không thấy gì nữa.

Thế giới con người thật phức tạp! Tuyết Tuyết buồn bực, rốt cục nàng tu luyện năm trăm năm để làm cái gì! Có phải vừa mới thay đổi thành người, liền lập tức lâm vào bên trong một âm mưu hay không? Tự như Nhị thiếu gia đó, chết thế nào cũng không biết!

Sáng sớm hôm sau, Cảnh Vương phủ làm tang sự.

Oa, người chết không phải là soái ca chứ.

Tuyết Tuyết bị một trận diễn tấu* làm cho giật mình, đợi nghe rõ thanh âm kia thật là khi có người chết mới tấu, lòng của nàng lại nhảy bùm bùm không ngừng, giống như có một chút đau.

*diễn tấu: nhạc dùng trong đám ma

Nàng cho rằng thiếu niên kia rơi xuống nước cuối cùng không được cứu, nàng cho là thiếu niên đẹp mắt đến yêu tinh cũng phải ghen tỵ ba phần đã hóa thành một linh hồn rời khỏi thế gian.

Tron mắt có chút ê ẩm cảm giác có cái gì đó động, đáng tiếc là cá không rơi lệ, Tuyết Tuyết nghĩ, nếu như nàng là người, vậy lúc này nhất định sẽ khóc thút thít đi! Đó là tình cảm của loài người.

Chống đỡ thân thể đau nhức bay cao lên khỏi mặt nước, vừa vặn có hai nha đầu đang đi qua hồ cá, nàng nghe được một người trong đó nói:

“Ài! Lão Vương gia bị bệnh lâu như vậy, lần này đi, coi như là được giải thoát!”

Người kia lập tức nói tiếp:

“Vương gia được giải thoát rồi, trong Vương phủ chúng ta không biết còn phát sinh biến cố gì nữa, lại suy nghĩ một chút chúng ta sẽ không có chuyện gì chứ! Có lẽ là thay đổi chủ tử, đây là chuyện phải làm.”

Tuyết Tuyết dám cam đoan, nàng không cố ý! Nàng tuyệt đối không cố ý! Nhưng nàng thực sự nở nụ cười! Ha ha! Cười đến cực kỳ vui vẻ, thế cho nên mấy đồng loại bơi qua đến bên người nàng đều hướng về mặt khinh thường về phía nàng.

Người nào gặp qua một con cá không có chuyện gì lại cười ngây ngô như vậy?

Nhưng mà nàng rất vui! Thì ra không phải là soái ca kia chết!

Hồ hồ!

Rầm! Rầm rầm!

Nàng từ từ chìm xuống, chìm đến dưới đáy hồ, tiếp tục đi ngủ!Quỳnh-ddlqd

“Nhị thiếu gia.” Đông viện tại Cảnh Vương phủ, trong phòng Nhị thiếu gia Cảnh Hiên, Bình Tử cúi người đi đến trước mặt hấn, nhẹ giọng nói: “Thái y nói không có gì đáng ngại, chỉ là bị sặc nước, nhưng nếu lên bờ trễ một chút nữa, sợ là liền...” Nói xong, Bình Tử phịch một tiếng quỳ xuống đất, “Nhị thiếu gia, là nô tài không tốt, nô tài đến trễ. Người sẽ không bị sặc nước, nô tài nên đến sớm một chút!”

“Đứng lên!” Cảnh Hiên có chút không kiên nhẫn, “Không trách người, nếu người ở gần đó, còn có hiệu quả gì nữa? Âm mưu này vốn là người tình ta nguyện, đại ca muốn hại ta, mà ta lại nguyện ý để cho hấn hại, diễn trò không làm rõ ràng, sao khiến cho những người đứng xem tin tưởng được?”

Cứu mạng, sao trong nước lại nóng như vậy.

Thiếu niên gần mười tuổi hiện ra vẻ từng trải, cái vẻ mặt chuyên chú mà lạnh lùng này ngay cả Bình Tử thấy, đều cảm thấy không rét mà run.

Nếu như nói Đại thiếu gia Cảnh Vương phủ luôn cư xử cường thế độc ác giống như con báo, thì Nhị thiếu gia lại là một con hồ ly tuyệt đối ẩn nhẫn không phát huy.

“Như vậy...” Bình Tử lại nói, “Có phải bây giờ sẽ đi vào cung tố giác hay không? Người làm chứng nô tài đã sắp xếp xong xuôi.”

“Không!” Cảnh Hiên lắc đầu, “Cái này còn chưa đủ. Chút chuyện nhỏ này chúng ta có chuẩn bị, bọn hần cũng sẽ không trở mặt nhìn. Hần không giết được ta, nhất định sẽ lại động thủ, chỉ là không biết sẽ dùng phương thức gì thôi, chúng ta yên lặng theo dõi là được.”

Cảnh Hiên suy đoán không sai, loại chuyện này nếu ra tay, trước khi chưa đạt được mục đích liền tuyệt đối không dừng đó là đạo lý. Khi hần được sinh ra, ở trong lòng Đại thiếu gia Cảnh Nghị đã sinh ra một cái gai, không nhổ nó đi, cái gai kia sẽ mọc dễ nảy mầm, sẽ dần dần lớn hơn nữa, cuối cùng sẽ trở thành thứ ngăn cản đại thụ hần đi lên vương vị cao ngút trời.

Đêm thứ hai sau khi Lão Vương gia qua đời, Đông viện của Nhị thiếu gia Cảnh Hiên liền mặc danh kỳ diệu (không giải thích được) nổi lên hỏa hoạn.

Lửa rất lớn, chỉ trong nháy mắt liền bao trùm toàn bộ viện, gian phòng của Cảnh Hiên lại càng bốc cháy dữ dội.

Bình Tử nóng nảy, không nghĩ tới khi trong phủ còn có tang sự mà đối phương lại sử dụng thủ đoạn mạnh mẽ đến như vậy.

Hần vọt vào trong phòng, cùng một đám hạ nhân đưa Cảnh Hiên từ trong hỏa hoạn ra ngoài.

Lửa cháy rất cao, dần dần tràn ra bên ngoài Đông viện.

Tuyết Tuyết còn đang chớp mắt ở trong nước, chỉ cảm thấy nước trong hồ cá rất nóng, nàng tưởng rằng trời đã sáng, là mặt trời chiếu ánh nắng ấm áp vào trong hồ nước này.

Nhưng liền cảm thấy có gì đó không thích hợp, cho dù ánh nắng có trở nên cường thịnh, cũng không đến mức nóng đến trình độ này, huống hồ bây giờ còn là cuối thu.

Hơn nữa, vì sao đồng loại bên cạnh đều bơi lội giống như phát điện vậy?

Tuyết Tuyết nóng nảy, nước này càng ngày càng nóng, rất nhanh người cũng muốn nóng lên. Nàng theo bầy cá bơi lên trên, đau đớn trên người khiến cho nàng bơi rất chậm, không theo kịp tốc độ của mấy con khác.

Thật là không nghĩ tới, bởi vì bơi chậm mà cứu được cái mạng của nàng.

Những bầy cá nổi lên trước kia chỉ trong nháy mắt liền bị nướng đến cháy khét trong đồng lửa, một đám biến thành thi thể lạnh như băng lẫn lẫn rơi xuống hồ cá.

Tuyết Tuyết cực kỳ sợ hãi, nàng thử hóa thành hình người, nhưng bởi vì bị thương, thử bao nhiêu lần cũng không cách nào thành công được.

Mắt nhìn thấy đồng loại chết ngày càng nhiều, dần dần, tựa hồ trong nước chỉ còn lại một mình nàng.

Tuyết Tuyết gấp đến hoảng loạn, người nóng nước ấm không thích hợp cho cá sinh sống, nàng nhất định phải vì mình tìm một đường để chạy trốn.

Cảnh Hiên bị mọi người chạy trốn xô đẩy, lúc này vừa vặn đi qua hồ cá này, có thể là cơ duyên, giữa một vùng cá chết kia, hần lại liếc mắt liền thấy được một con cá chép vàng đang điên cuồng chạy loạn khắp nơi.

Hần khâm phục con cá kia lại có sức sống ngoan cường như vậy, giữa một hồ toàn cá bị chết cháy, cũng chỉ còn một mình đang cố gắng tìm đường sống.

Không sai, là cố gắng sống sót, bởi vì nó đấu tranh vất vả như thế.

Cảnh Hiên cũng không biết bị cái gì kích thích, lại tháo mũ của hạ nhân bên cạnh xuống, vọt tới bên bờ hồ vớt con cá chép vàng kia lên.

Tuyết Tuyết đột nhiên bị người vớt ra khỏi mặt nước, tuy là trong nháy mắt thoát khỏi nước nóng đó rất thoải mái, nhưng lập tức liền nhận ra mình không thể rời khỏi nước lâu được. Bây giờ là có cá, làm sao có thể cứ ở giữa không trung như vậy?

Nàng gấp đến độ nhảy toán loạn, mắt thấy mũ quả dưa nho nhỏ kia không thể che được thân thể nàng.

Cảnh Hiên cũng gấp, thấy không có chỗ thích hợp cho nàng, liền theo bản năng mở miệng nói với cá chép vàng trước mặt. Hắn nói:

“Người ngoan, không nên nhảy, ta sẽ nghĩ biện pháp đưa nước lạnh vào mũ này. Bên trong hồ cá kia quá nóng, nếu người không muốn chết như những con cá khác, liền nằm ngoan ngoan, tin tưởng ta, lập tức sẽ có nước.”

Giọng nói trầm trầm của hắn, so với thiếu niên còn vững vàng hơn rất nhiều.

Tuyết Tuyết ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái liền bị gương mặt yêu nghiệt của hắn làm cho mê hoặc.

Oa!

Nàng thán phục, đây là lần đầu tiên sao? Đây là lần đầu tiên nàng ở gần hắn như vậy!

3. Chương 4

Được rồi! Liền nghe hắn! Phải ngoan, không nhảy!

Cảnh Hiên cực kỳ kinh ngạc, con cá này lại có thể hiểu được hắn nói, sau đó không nhảy nữa? Còn nghiêng đầu dùng ánh mắt nhìn mình chằm chằm.

Hắn rất muốn xoa mắt, bởi vì trong nháy mắt vừa rồi, hắn dường như thấy con cá này đang mỉm cười với hắn.

Lúc chạy đến, vừa vặn có hạ nhân xách theo một thùng nước đang xông về phía Đông viện dập lửa.

Hắn ngăn một người lại, không nói hai lời, liền áp chiếc mũ kia vào trong thùng nước, sau khi chứa đầy nước lại đem ra.

Hạ nhân kia không rõ liền để ý, bị Bình Tử giơ tay đuổi đi dập lửa.

Cảnh Hiên đứng ở chỗ an toàn, không rảnh bận tâm mình có bị thương hay không, chỉ nóng lòng bưng chiếc mũ chứa đầy nước trong tay, nhìn con cá chép vàng kia có thể bơi trong phạm vi nhỏ, rốt cục cũng cảm thấy an tâm.

“Nhị thiếu gia.” Bình Tử tiến lên một bước, ở bên cạnh nhỏ giọng nói: “Chuyện lần này...”

“Sáng sớm ngày mai ta sẽ tiến cung.” Cảnh Hiên thu hồi vẻ lo lắng, ánh mắt một lần nữa trở nên nặng nề. “Giằng co mấy lần, cũng đủ rồi, đã đến lúc kết thúc chuyện này, cũng để cho phụ vương nhập thổ vì an (chôn).”

Ngày kế, Nhị thiếu gia Cảnh Vương phủ Cảnh Hiên mười tuổi liền giao một cuốn sổ con cho Hoàng đế, nói khát quát về mấy lần ám sát của Đại thiếu gia Cảnh Nghị, đồng thời cũng bắt được hạ nhân đã phóng hỏa đưa vào trong cung để làm người chỉ chứng.

Ba ngày sau đó, Lão Cảnh Vương được nhập liệm, đồng thời Cảnh Vương phi và Cảnh Nghị bị đuổi khỏi phủ đi biên thành.

Chức vị Cảnh Vương liền rơi xuống đầu Cảnh Hiên năm ấy mới mười tuổi, Hoàng thái hậu dẫn đầu tặng lễ vật cho Cảnh Hiên, kể từ đó, vua và dân không có bất kỳ kẻ nào dám nghi ngờ về việc này nữa.

Cảnh Vương phủ trải qua trận biến cố này, Đông viện của Cảnh Hiên trước kia đã bị cháy sạch hoàn toàn người không thể ở được.

Hắn sai người sửa lại nơi đó một chút, dứt khoát sửa thành một khu vườn lớn.

Tất cả cá trong hồ kia đều chết sạch, chỉ còn lại một mình Tuyết Tuyết.

Hắn cho người xây một cái hồ cá mới chuyển vào trong viện của mình, rất nhỏ, chỉ để nuôi một con cá Tuyết Tuyết.

Thật cô đơn nha.

Đồng thời hắn hạ lệnh từ nay về sau trong Cảnh Vương phủ không được ăn cá, cho dù là chủ tử hay là hạ nhân, cá, đã trở thành một món cấm trong phủ này.

Không ai hiểu rõ tâm tư của hắn, ngay cả Bình Từ hầu hạ bên cạnh từ lúc hắn vừa sinh ra cũng không hiểu Cảnh Hiên đang nghĩ gì.

Nhưng mà điều này có quan hệ gì sao?

Không có!

Hắn là chủ tử, hắn muốn thế nào thì thế đó. Không ăn cá cũng không sao, cùng lắm thì ăn nhiều thịt là được!

Thương thế của Tuyết Tuyết bắt đầu từ từ hồi phục, nhưng bị Cảnh Hiên dè như vậy, nên bị thương tổn đến nguyên thần. Mà hắn lại cố tình dè vào thời điểm không có vận công hộ thể kia, đã bị nội thương còn hóa thành hình người đi cứu hắn. Cứ như vậy, ít nhất mười năm, nàng còn phải ở trong nước này mười năm, mới có thể thoát khỏi đuôi cá lần nữa biến thành người.

Nhưng như vậy cũng không có gì, nàng vốn đã lười, tiếp tục làm cá vậy cứ tiếp tục làm cá đi!

Chỉ là Tuyết Tuyết cảm thấy rất cô đơn...! Cả hồ cá nhỏ này chỉ có một mình nàng...Ách, là một con cá, cả bạn để nói chuyện nàng cũng không có!

Ngượng ngùng, Tuyết Tuyết phát hiện mình càng ngày càng lười,lqđ mỗi ngày ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, không có chuyện gì có thể đưa đến hứng thú cho nàng.

“Ài! Cuộc sống này thật là khổ mà...!” Nàng nằm úp sấp trên một tảng đá dưới đáy hồ, chu miệng cá rầu rĩ tự nói, “Tiểu tử Cảnh Hiên kia thật tốt, vậy mà lại ném một mình ta vào cái hồ cá xinh đẹp này, sao hắn có thể nhẫn tâm như vậy!”

Phát một chút bức tức, lại từ từ nổi lên mặt nước, sau đó ngẩng đầu ngược nhìn cây cối nhỏ nhỏ vây xung quanh hồ cá, lại buồn bức nói:

“Các người nói một chút! Sao không hiểu cái gì gọi là tu luyện chứ? Coi như không thể biến thành người, tốt xấu gì cũng phải nói với ta cái gì đó chứ! Thật là nhàm chán mà...!”

Lại chìm xuống trong nước, mỗi ngày lặp lại động tác nổi lên chìm xuống như vậy.

Từ sau khi Cảnh Hiên làm Vương gia liền bắt đầu trở nên bận rộn nhiều việc, đôi khi liên tiếp vài ngày cũng không nhìn thấy bóng dáng hắn. Đôi khi thấy hắn, cũng cảm thấy người thiếu niên kia không giống như ngày trước.

Càng ngày càng ít cười, càng ngày càng ít nói chuyện, mặt cũng càng ngày càng lạnh.

Này, suất ca người đang ở chỗ nào?

Này thật không hiểu rõ ràng là một thiếu niên mười tuổi sao có thể bận rộn như vậy, cho dù là Vương gia, lại giống với Lão Cảnh Vương phải đi thượng triều sao? Nếu không, sao hắn lại bận rộn như vậy?

A... Đúng, Cảnh Hiên bắt đầu tập võ.

Có mấy lần hắn ở trong rừng ngay cạnh hồ cá múa kiếm, Tuyết Tuyết nghe được kiếm khí mang theo tiếng gió, rất lạnh, nhưng cũng rất cương quyết.

Mấy lần nàng còn chú ý tới ánh mắt của hắn, sắc bén giống như một cây đao.

Nhưng mà, luôn luôn hy vọng Cảnh Hiên, ngay tại chạng vạng ngày hôm đó, lúc Tuyết Tuyết đang trông sao trông trăng trông đến tóc cũng mau bạc đầu, rốt cục thấy hân ngồi bên cạnh hồ cá.

Tuyết Tuyết cọ cọ bơi tới trước mặt hân, lqd Cảnh Hiên buồn cười nhìn dáng vẻ lười biếng kia của nàng, không khỏi vươn tay ra đụng chạm vào thân thể nàng.

Tuyết Tuyết “vọt” một cái nhảy lên, trái tim lập tức đập mạnh.

Làm cái gì đây! Ôi người này thật là, làm sao lại đụng vào...

Nhắn nhỏ, lại có một bông tuyết từ trên trời rơi xuống, bay đến trong nước mới tan ra.

Cảnh Hiên có chút xuất thần, hình như năm nay tuyết đến có chút sớm, thời tiết cuối mùa thu mặc dù đã rất lạnh, nhưng còn chưa đến nỗi có tuyết rơi.

Tuyết Tuyết cũng tròn mắt, ngửa đầu đem ánh mắt nhìn về phía trời trắng xóa, miệng há to hình chữ O –

“Oa! Thật đẹp...” Nàng rất thích tuyết, sở dĩ đặt tên này, cũng là bởi vì thích tuyết!

“Đặt cho người cái tên có được không?” Cảnh Hiên cười nhìn con cá có chút ngây ngốc này, cảm giác nó có thể nghe hiểu được mình nói. Loại cảm giác này rất kỳ diệu, giống như là một bí mật nhỏ trong lòng hân, chỉ có một mình hân biết. “Liền kêu Tuyết đi!” Hân chỉ vào phía chân trời, “Tuyết cuối mùa thu, có lẽ bởi vì người ở bên cạnh ta, nên mới đến sớm như vậy! Tuyết Tuyết! Liền kêu người là Tuyết Tuyết.”

Nàng có chút ngu ngơ, thu lại ánh mắt trên bầu trời, lại nhìn về phía thiếu niên cực kỳ đẹp mắt này.

Dường như đây là lần đầu nhìn thấy sự bướng bỉnh trên mặt hân, hân cười thích thú, nụ cười này lại làm cho người ta thấy rất ấm áp, cũng không có bộ dạng lạnh lùng như bình thường.

4. Chương 5

Còn có... Ông trời ơi! Hân lại đặt tên cho mình! Mà còn khéo đến nỗi giống tên của nàng!

Tuyết Tuyết vui sướng, kim lòng không được bắt đầu nhảy lên nhảy xuống ở trong mặt nước.

Cảnh Hiên ngơ ngác nhìn cảnh đẹp thần kỳ này, nhìn Tuyết Tuyết vui vẻ trên mặt nước, thân thể đỏ vàng xúng với bông tuyết đang rơi, nó mới đẹp làm sao.

“Tuyết Tuyết!” Hân theo bản năng hướng về phía nàng ngoắc ngoắc tay, Tuyết Tuyết nghe lời liền dừng nhảy, bơi tới bên cạnh hân. Cảnh Hiên vung tay lên không trung chợt dừng lại, sau một lúc lâu lại lẩm bẩm “Người nghe hiểu được?”

Tuyết Tuyết sợ tới mức rụt cổ lại, chỉ mãi cao hứng, lại quên mất mình quá nghe lời rồi.

Vì vậy suy nghĩ một chút, liền rời thân đi chỗ khác, tiếp tục trò chơi nhảy lên nhảy xuống kia. Mãi đến khi nhìn thấy Cảnh Hiên buông lỏng đề phòng, lúc này mới bơi đến bên cạnh hân lần nữa.

Cảnh Hiên cười khổ, có lẽ do sinh sống trong môi trường người lừa ta gạt đã lâu, lâu đến nỗi sinh ra cảnh giác với cả một con cá. Nó làm sao có thể nghe hiểu mình nói chứ? Nhưng mà...

“Tuyết Tuyết!” Hân khẽ gọi, “Nếu người là người, vậy thì nhất định, là người hiểu ta nhất. Người xem, chỉ có người bởi ở bên cạnh ta, ta mệt mỏi, mệt mỏi Cũng chỉ nghĩ đến bên hồ cá. Người biết không, ta vốn không muốn hại người, nhưng người lại cứ tính kế sau lưng ta. Ta mười tuổi, người kia cũng làm ca ca ta mười năm. Trước kia cho tới bây giờ ta đều không nghĩ đến chuyện tranh cái vương vị này với hân, nhưng người có biết, cho dù ta không tranh, hân cũng không tha cho ta. Tuyết Tuyết người đừng nghĩ ta quá mức vô tình vô nghĩa, nhiều khi là do tình thế bức bách, ta thật sự không có biện pháp khác.”

Lúc nói chuyện, Cảnh Hiên đưa bàn tay vào trong nước, từng phát từng phát vỗ về chơi đùa lưng của nàng.

Đột nhiên Tuyết Tuyết không muốn động, cứ ngoan ngoãn mặc hần đụng chạm như vậy. Trong lòng có một tia cảm xúc kỳ lạ, nàng không hiểu đó là cái gì, nhưng lại biết... mình cực kỳ khao khát.

Làm sao để bắt nó dịu lại đây?

Ban đêm, Tuyết Tuyết trầm tĩnh nằm úp sấp dưới đáy hồ, tập hợp tinh lực để mình hóa thành hình người.

Chỉ tiếc, sau biến cố kia của Cảnh Hiên, lại khiến cho nàng bị mất đi mười năm tu luyện.

Giơ tay lên sờ sờ mặt mình, nàng biết, trên mặt kia có chút vảy cá, rất khó nhìn.

“Tuyết Tuyết! Phải cố gắng lên!” Nàng tự động viên mình, “Chỉ khi biến thành người, mới có thể đứng trước mặt hần, mới có thể biết cả ngày hần làm những việc gì, mới có thể... Mới có thể biết loại cảm giác vừa rồi rốt cục là đại biểu cho cái gì.”

Theo trận tuyết rơi này, Tề quốc dần dần tiến vào mùa đông.

Cái hồ như nơi Tuyết Tuyết ở càng ngày càng lạnh như băng, nàng biết Cảnh Hiên đang thu xếp cho nàng qua một cái hồ sâu một chút, để nàng có thể chìm xuống đáy hồ đi qua mùa đông.

Kỳ thật nàng không sao cả! Sợ lạnh kia đã là chuyện mấy trăm năm trước, từ lúc nàng tu luyện đến lúc có thể hóa thành hình người đã không sợ rét lạnh ở đáy hồ.

Nhưng mà... Ha ha!

Tuyết Tuyết ngây ngô cười, ý tốt của Cảnh Hiên nàng cũng sẽ không bác bỏ! Loại cảm giác được người ta còn tâm này thật sự không tệ nha!

“A!”

Nơi đây đang đẹp, đột nhiên trên đầu lại xuất hiện một đoàn sương dày đặc, thân thể đỏ vàng của Tuyết Tuyết lập tức bị nhiễm.

Nàng há mồm gọi, đáng tiếc không ai nghe hiểu được nàng nói cái gì,

“Ai nha, sao ngươi lại không cẩn thận như vậy!” Trên bờ vang lên tiếng hô của tiểu nha đầu, hình như là đang nói một người khác, “Vương gia rất để ý đến con cá này! Giờ ngươi lại đem nước mực đổ vào hồ cá!”

Nha đầu kia bị dọa đến u mê, không ngừng xua tay nói

“Ta không cố ý, thật sự không cố ý!”

“Ai cho ngươi ăn vụng! Lén ăn điểm tâm đầy dầu, làm sao lấy được đồ!”

Hai người ở trên bờ vẫn còn tiếp tục nói, Tuyết Tuyết muốn điên rồi.

Vừa rồi các nàng nói cái gì? Nước mực?

Trời ạ! Vừa đen lại vừa thối làm sao có thể dội lên thân mình! Nàng chính là cá chép nhỏ ôn nhu mỹ lệ nhất thiên hạ nha! Trời ạ! Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

Càng không ngừng bơi qua bơi lại ở dưới nước, ý muốn để cho nước trong hồ tẩy đi màu đen trên thân nàng.

Đáng tiếc hồ cá này thật sự là nhỏ, một đồng nước mực lớn kia đổ xuống, không bao lâu liền làm quấy đục nước trong hồ.

Tuyết Tuyết muốn ói ra!

Mùi vị thật là buồn nôn, là ai gọi cái mùi này là mực hương? Hương ở chỗ nào!

Đang vội vàng bơi qua lội lại, chợt thấy trên mặt nước giống như có người đang dùng một cái lưới lớn lao vớt tới phía mình.

Nước quá đen, nàng không nhìn thấy người nào vớt nàng trên mặt nước. Nếu là ngày thường, Tuyết Tuyết sẽ không để mình bị vớt lên như vậy. Cho dù nước không tốt, nhưng vẫn phải dựa vào nó để sinh tồn, rời xa nước, nếu không hóa hình người, sợ là không gắng được lâu.

Nhưng mà hiện tại không quản được nhiều như vậy, vừa rồi thật sự là nàng có chút ghê tởm, thứ hai... Giống như nghe được trên mặt nước có giọng nói quen thuộc đang gọi nàng.

“Tuyệt Tuyệt! Đừng chạy! Ngoan Ngoãn vào trong lưới đi!”

Cảnh Hiên gấp đến độ vã mồ hôi, vốn chỉ muốn đi ra đây một chút, đến bên cạnh hồ cá nhìn nàng. Nhưng đến nơi này mới phát hiện, nha đầu vừa rồi đi rửa bút lại đổ nước mực vào trong hồ cá.

Hắn tức giận muốn mắng chửi người, nhưng khi nhìn thấy Tuyệt Tuyệt ở trong hồ cá gấp đến độ toán loạn, lại khẩn trương áp chế xúc động, cầm một tấm lưới mỏng đến bên hồ cứu nàng lên bờ.

Tuyệt Tuyệt nghe thấy giọng nói của Cảnh Hiên liền không bơi loạn nữa, ngoan ngoãn chui vào lưới cá kia để hắn vớt lên mặt nước.

“Nhanh! Chuẩn bị một thùng nước đưa tới phòng ngủ của bốn vương, mau!”

Ra lệnh một tiếng, sau đó Bình Tử chạy tới vội vàng thúc giục hạ nhân đi chuẩn bị.

Trước tiên Cảnh Hiên mang Tuyệt Tuyệt đi tới bên cạnh giếng, đặt nàng vào trong thùng nước, đáng tiếc Tuyệt Tuyệt vừa mới vào nước, thùng nước kia lập tức bị nhuộm đen.

Cảnh Hiên nhíu mày, lại phân phó hạ nhân tiếp tục mức nước lên.

Cứ như vậy, khi đổi đến thùng nước thứ năm, lúc này Tuyệt Tuyệt mới hài lòng nổi trên mặt nước, tỏ vẻ nàng cảm thấy rất sạch sẽ rồi.

Thấy nàng như vậy, Cảnh Hiên thở phào một cái, sau đó đứng lên, ý bảo hạ nhân bên cạnh bê thùng nước vào phòng mình.

Nhưng khi tay hạ nhân kia vừa mới chạm vào, hắn lại giống như nhớ tới cái gì đó, vội vàng xoay người đem hạ nhân kia đuổi đi, sau đó tự mình nhắc thùng nước lên, đi nhanh về phía phòng ngủ.

Khi đi qua hồ cá nhỏ, liền thấy nha đầu đổ đồ rửa bút quỳ ở chỗ này. Bình Tử đi tới đón hắn, nhìn nha đầu kia, lại đi theo hắn hỏi

“Vương gia, nha đầu kia.

5. Chương 6

Giọng nói của hắn không to, Tuyệt Tuyệt nghe rõ ràng, không khỏi sợ run người.

Ông trời! Trời lạnh như thế, lqđ muốn nha đầu kia quỳ ở đây ba ngày ba đêm... Nói không chừng đêm hôm nay liền đông chết rồi!

Làm sao bây giờ! Nàng không thể hại chết một mạng người!

Nóng lòng ngắt đầu, lqđ đáng tiếc nhìn đến lại là trời xanh xanh cùng gương mặt của Cảnh Hiên.

Lập tức đi vào trong phòng, Cảnh Hiên nâng cao chậu nước lên, lại cẩn thận đổ vào một cái thùng to khác, thể giới của Tuyệt Tuyệt lại được mở rộng lần nữa.

Không bao lâu, hạ nhân lui ra, trong phòng chỉ còn lại Cảnh Hiên cùng... cùng một con cá!

Trong phòng được có lò sưởi ấm bằng than, cực kỳ thoải mái. Tuy Tuyệt Tuyệt không sợ lạnh, nhưng cũng không có nghĩa là nàng không theo đuổi cuộc sống thoải mái.

Vui vẻ hơn nhiều, lqđ tạm thời quên đi nha đầu đang quỳ gối bên cạnh hồ cá kia. Tuyệt Tuyệt ở trong thùng nước to không ngừng nhảy lên nhảy xuống, thậm chí nàng còn có thể nhảy lên khỏi mặt nước mấy thước.

Cảnh Hiên say mê nhìn nàng nhảy tới nhảy lui như vậy, dần dần, lại phát hiện vẻ mặt đã thật lâu không tươi cười của hắn, lại xuất hiện rồi.

Tuyết Tuyết lại nhảy lên một cái, vừa vặn nhìn thấy nụ cười yêu mị của hắn. Nàng choáng váng, lại lần nữa bại dưới nụ cười của soái ca.

Sững sốt như thế, thân thể đang lật ngược bỗng không khống chế được, chệch một cái rất nhỏ, khiến cho nàng lạc vị trí rơi ra bên ngoài thùng nước.

Chỉ nghe “Lạch cạch” một tiếng, thân cá gầy yếu liền bị ngã trên mặt đất.

Tuyết Tuyết bị ném đến hoa mây chóng mặt, vốn tưởng Cảnh Hiên sẽ lập tức xông tới cứu nàng.

Nhưng đợi hồi lâu, chẳng những không ai phản ứng, ngược lại còn nghe được một tiếng cười to truyền đến từ đỉnh đầu.

Nàng ai oán ngẩng đầu, lqđ đã thấy Cảnh Hiên đang đứng ở đó không xa ôm bụng cười vô cùng khoái trí.

Tuyết Tuyết trợn mắt nhìn, dĩ nhiên Cảnh Hiên vươn tay về phía nàng, cổ nín cười, mở miệng nói

“Người, con heo này!”

Ba ngày sau, một kỳ tích kỳ diệu nha đầu quỳ ở bên ngoài vẫn còn sống.

Bình Tử theo phân phó của Cảnh Hiên cho nàng xuất phủ, lúc gần đi liền thở dài nói

“Mạng người lớn, quỳ lâu dưới trời lạnh như vậy mà còn sống. Về sau cho dù người hầu hạ ở đâu đều phải nhớ kỹ, đừng vụng về hấp tấp.”

Nha đầu kia cúi người thi lễ với Bình Tử, lqđ sau đó nghĩ nghĩ, kỳ quái nói

“Thật là kỳ lạ, nhiều lần ta cảm thấy mình không chống đỡ được, đã nhắm mắt lại chờ chết rồi. Nhưng mỗi lần đến lúc ấy, giống như có người chuyển sức lực cho ta, khiến cho ta lập tức có tinh thần trở lại!”

Bình Tử phát phát tay, có chút không kiên nhẫn –

“Được rồi được rồi! Đi nhanh đi! Chuyện này sao mà mơ hồ thế!”

Mãi đến khi nha đầu kia đi xa, lúc này Bình Tử mới xoay người đi vào trong phủ. Nhưng lời nói của nha đầu kia vẫn lần lượt xuất hiện trong đầu hắn, không ngừng quấy nhiễu.

Nha kia nói bậy sao? Nhưng cũng có những chỗ hắn cũng cảm thấy không thích hợp như thế nào ấy?

Ví dụ như... ví dụ như hắn đã từng thấy Vương gia đùa với con cá kia, con cá kia lại thật sự có thể nghe hiểu lời mà Vương gia nói.

Ban ngày Cảnh Hiên bận rộn rất nhiều việc, không xuất phủ thì gần gũi ở trong thư phòng cả ngày.

Tuyết Tuyết ở trong thùng nước cảm thấy vô cùng chán nản, mấy ngày nay nàng mệt chết đi được, không có một chút khí lực nào để bơi lội nữa.

Vì không để cho nha đầu kia chết, nàng thường thừa dịp ban đêm lúc Cảnh Hiên ngủ thiếp đi sau đó vụng trộm hóa thành hình người đi ra ngoài truyền cho nàng một chút chân khí.

Ba ngày sau, nha đầu kia rốt cục cũng được thả ra khỏi phủ, nàng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cũng không phải nàng nhân từ, chuyện này thật là từ nàng mà ra. Nếu không phải nàng bị nước mực nhuộm đen, Cảnh Hiên cũng sẽ không tức giận đến nỗi muốn đem nha đầu kia đông chết, cho nên nàng phải phụ trách.

Bây giờ người sống sót, nàng lại mệt muốn chết. Vốn là dung yêu, đâu có cái bổ sự đi cứu sinh mệnh người sống như vậy, Tuyết Tuyết liều mạng dùng chân khí của mình cho nàng, đây thật sự là một phương pháp cứu người ngu ngốc.

Nhưng mà may là gian phòng của Cảnh Hiên đủ ấm áp, nàng ăn gì cũng ngon miệng, nàng dứt khoát liền lười biếng nằm sấp trong thùng nước chờ đến giờ ăn và... Ôi, và hóa thành hình người, như vậy cũng không có gì sai trái.

Mấy ngày nay Thái hậu trong cung bị bệnh nặng, Cảnh Hiên phụng mệnh tiến cung bồi nàng.

Hắn rời khỏi phủ, công việc chiếu cố Tuyết Tuyết liền giao cho hai nha hoàn Xuân Hoa và Thu Nguyệt trong viện.

Vương gia rất nghiêm túc giao phó nhiệm vụ này cho hai nha đầu các nàng nuôi con cá này, các nàng là người mới được quản gia mua vào phủ, biết Vương gia yêu cá, nhưng không biết yêu đến trình độ nuôi ở trong phòng của mình.

Rất nhanh đã đến buổi trưa, Tuyết Tuyết còn đang ngủ nướng, chỉ nghe thấy cửa phòng vàng lên một tiếng “Kèo kẹt”.

Nàng miễn cưỡng nâng đầu lên một chút, sau đó lại cúi đầu xuống.

Không phải Cảnh Hiên!

Nàng biết, người hiện giờ vào cửa sau đó đi một hướng khác nàng liền biết, đây không phải là Cảnh Hiên.

Đại Anh đẹp trai Cảnh Hiên rất quan tâm nàng, mỗi lần vào phòng đều đến nhìn nàng trước, không giống như hạ nhân, lúc nào vui vẻ thì đến đùa với nàng, lúc nào mất hứng thì không để ý gì đến nàng.

“Người nói cá có thể ăn thứ này sao?” Nha đầu Thu Nguyệt khó hiểu bắt đầu nhìn chằm chằm thịt bò xào khô, “Có phải quản gia điên rồi hay không? Cho cá ăn thịt khô xào ? Hắn bắn khoăn gì với con cá này sao?”

Xuân Hoa sợ tới mức vội vàng che miệng của nàng, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó oán giận nói

“Ta thấy người điên rồi! Sao có thể lớn tiếng nói bậy sau lưng quản gia như vậy! Chúng ta mới tới, chủ nhân muốn làm gì thì làm, xảy ra chuyện gì đã có hắn lo, chúng ta quản tới nó làm gì?”

Thu Nguyệt suy nghĩ thấy Xuân Hoa nói cũng có lý, nhưng lại nhìn đồ bưng trong tay, vẫn cảm thấy có chút quái lạ.

“Nhưng mà Xuân Hoa tỷ,” nàng nhỏ giọng nói, “Cá có thể ăn thịt sao?”

Tuyết Tuyết lại ngẩng đầu lên lần nữa, nàng ngửi thấy mùi vị của thịt khô xào .

Ừ! Thơm quá!

“Ai biết.” Xuân Hoa lắc đầu, “Quản gia bảo cho, ta liền cho, ăn hay không là chuyện của nó! Chết đói cũng không liên quan gì đến ta!”

Hừ!

Tuyết Tuyết trợn mắt, thật là nha đầu không tình thương mà! Bình Tử mua hai người này ở chỗ nào vậy, lại phân hai người ngu ngốc thế này đến viện của Cảnh Hiên.

Không thích! Nàng không thích!

Nha hoàn mò lên giường Vương gia.

“Ai nha Xuân Hoa tỷ tỷ người đi cho ăn đi!” Thu Nguyệt đưa bát thịt đến trước mặt Xuân Hoa, “Bây giờ Vương gia không có ở đây, để ta thử nằm lên giường hắn một chút! Nhất định là rất thoải mái!”

“Lá gan của người thật lớn!” Xuân Hoa bĩu môi, ngược lại cũng cười trộm nói “Vội nhanh nhanh đi, lát nữa đến lượt ta nằm. Trong phủ này tuy Vương gia nhỏ tuổi, nhưng bộ dạng rất đẹp mắt nha!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Thu Nguyệt giữ chặt nàng, “Nếu hắn lớn hơn vài tuổi, thật muốn gả cho hắn!”

Tuyết Tuyết lại muốn ói ra, tức giận đến mức thân cá trong nước không ngừng nhảy loạn.

Làm sao có thể như vậy! Da mặt hai nha đầu này thật dày, làm sao có thể nói ra như vậy... Trực tiếp nói ra như vậy thì cũng thôi đi! Làm sao có thể muốn gả cho Cảnh Hiên của nàng, như thế nào...

Ách, Cảnh Hiên của nàng?

Tuyết Tuyết cảm thấy mình mơ hồ, từ lúc nào, nàng lại mang người thiếu niên kia quy kết thành của mình vậy? Người ta sẽ đồng ý sao?

Ài!

Nghĩ như vậy, cũng không bận tâm đến hai nha đầu kia đang nhăm về phía giường của Cảnh Hiên mà quên cho mình ăn, nàng vẫn rầu rĩ ai oán trầm mình trong nước.

Nàng không sánh bằng người ta, tuy kia chỉ là hai nha đầu, lại là hai nha đầu cực kỳ đáng ghê. Nhưng tốt xấu gì người ta cũng là người, có thể quang minh chính đại đứng dưới ánh mắt trời, có thể quang minh chính đại nói chuyện trao đổi với Cảnh Hiên.

Nhưng nàng lại không thể.

Nàng là một con cá, thậm chí nàng còn nghe hiểu Cảnh Hiên nói gì, cũng không thể làm rõ được, sợ hấn bị dọa sợ, sợ đến lúc ấy hấn lại cho là yêu quái mà giết chết.

Nàng nằm mơ cũng muốn một ngày nàng thật xinh đẹp đứng trước mặt Cảnh Hiên, nhưng phải mười năm nữa, nàng còn phải chờ thêm mười năm nữa mới đạt có thể được nguyện vọng này. Mà mười năm sau, người thiếu niên mười tuổi này cũng đã trở thành đại nhân hai mươi tuổi.

Hai mươi tuổi... Tuyết Tuyết chớp mắt vài cái, nam tử đến hai mươi tuổi có phải nên cưới vợ sinh con không? Vậy có phải khi nàng đứng trước mặt Cảnh Hiên thì đồng thời còn thấy một hoặc là mấy nữ nhân xinh đẹp ôm hằm tử không?

Theo bản năng rùng mình một cái, làm tạo ra một tầng bọt nước.

Thì ra chờ đợi là một chuyện đáng sợ như vậy?

Thì ra chờ hấn lớn lên, chờ mình có thể biến thành người, lại lâu như vậy.

Thời gian mười năm, đủ để xảy ra rất nhiều chuyện

Bây giờ Cảnh Hiên thích nàng, vậy có phải là sự yêu thích của một đứa bé đối với sủng vật không?

Lại nghĩ đến gương mặt có chút nghiêm nghị, tuy nói hấn là tiểu hài tử thì có chút không đúng, thiếu niên kia đã trải qua rất nhiều biến cố sau khi lột phải vượt qua ít nhất năm năm. Nhưng như vậy thì có thể làm gì? Nàng rốt cục cũng chỉ là một con cá, một con cá vàng nhỏ.

Tuyết Tuyết nghĩ, hình như nàng có thể hiểu được một chút cái mà người ta gọi tình cảm rồi, đó là giống như nàng bây giờ, không thấy được Cảnh Hiên sẽ rất nhớ, nghe thấy người ta nói muốn hôn hấn sẽ tức giận, lại nghĩ đến chuyện mình không thể nào ở bên cạnh hấn, liền thấy đau lòng.

Cái gọi là thích..... là thế này phải không?

6. Chương 7

Cảnh Hiên ở trong cung liên tiếp hơn mười ngày, Thái hậu thích hấn, lại không nguyện thả người.

Đó là Hoàng tử mẫu hấn thương yêu từ nhỏ, hấn can tâm tình nguyện ở cùng nàng.

Nhưng thời gian ở trong cung, hấn không nghĩ tới việc chính trị, không nghĩ tới bọn hạ nhân trong Vương phủ có trung thành hay không.

Chỉ thường xuyên nghĩ tới cá chép vàng nhỏ mà hấn nuôi dưỡng, Tuyết Tuyết của hấn.

Cảnh Hiên bắt đầu cảm thấy mình có chút kỳ quái, hoặc là điên rồi. Phi tần trong cung nuôi dưỡng sủng vật, khi đó hấn nhìn thấy những nữ tử ôm chó nhỏ của mình vô cùng thân thiết, Cảnh Hiên nghĩ, có phải mình cũng yêu thương Tuyết Tuyết như vậy hay không?

Nhưng nghĩ lại, dường như cũng không phải.

Nếu như chó nhỏ bị thương hoặc gặp phải nguy hiểm, những tần phi này cũng chỉ thương tâm thôi. Nhưng hấn không giống, khi Tuyết Tuyết gặp nguy hiểm hấn sẽ sợ hãi, hấn sẽ liều lĩnh xông vào cứu nàng ra trước.

“Xem ra là điên thật rồi!” Hấn theo bản năng lẩm bẩm lầu bầu, lập tức cười khở, có thể điên như thế nào? Để hấn điên một lần, thì có làm sao?

Huống chi...

Hương chi cái ý nghĩ kia chợt lóe lên, hấn không rõ cái gì là cái gì, cũng không biết rốt cực mình chờ mong chuyện gì.

Chỉ là khi đó lúc rơi xuống nước được cứu lên bờ, hấn thật sự thấy nữ tử cứu hấn có nửa trên là người nửa dưới là đuôi cá.

Đây thật sự chỉ là ảo giác sao?

Mười năm sau...

Cảnh Hiên từ trong cung trở về đã là chuyện của hai mươi ngày sau đó, kể từ đó, hấn bắt đầu gặp giấc mơ rất kỳ quái.

Trong mơ có một nữ tử, lqđ nhìn vóc dáng lớn hơn hấn năm sáu tuổi, luôn không ngừng chạy ở phía trước.

Mà nàng chạy, hấn liền đuổi theo.

Một ngày lại một ngày, một năm lại một năm, Cảnh Hiên lớn lên, mà nữ tử kia vẫn thủy chung không hề có chút thay đổi.

Trên người vẫn mặc quần áo màu vàng óng, tóc dài vẫn phiêu dật, eo vẫn như vậy, ngay cả tư thế chạy bộ đều một năm vẫn giống như một ngày.

Nhưng từ đầu đến cuối hấn vẫn không nhìn thấy mặt nàng, mặc kệ hấn có đuổi theo như thế nào, nàng kia vẫn chưa từng dừng lại, cũng chưa từng quay đầu.

Nhưng Cảnh Hiên nhớ rõ, quần áo màu vàng óng trên người, màu sắc giống như đuôi cá hấn cũng đã từng nhìn thấy, cũng giống như Tuyết Tuyết của hấn.

Kia đương nhiên chính là Tuyết Tuyết, không có biện pháp lấy hình dáng con người xuất hiện trước mặt hấn, rồi lại muốn mình chân thật xuất hiện trong sinh mệnh của hấn.

Vì thế nàng lựa chọn cảnh trong mơ.

Chỉ là nàng không thể quay đầu lại, bởi vì trên mặt nàng còn loang lổ rất nhiều vảy cá.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, ít nhất nàng cũng mặc kệ ban ngày hay là ban đêm, đều có thể nhìn thấy hấn lớn dần lên.

Thời gian rất nhanh sẽ qua đi, rất nhanh...

Mười năm sau.

“Bình quân gia, không phải nô tỳ nói lung tung, nhưng mà thật là rất kỳ quái, hình như mỗi đêm đều có người đến phòng của Vương gia!” Một nha đầu lồi kéo Bình Tử lúc này đã là quản gia của Cảnh Vương phủ đến phòng của Cảnh Hiên, lqđ sau đó chỉ vào trong phòng nói “Quản gia người xem, phòng này được dọn dẹp rất sạch sẽ, còn có, nô tỳ nhớ hôm qua đã đặt gối đầu này ở bên trong, thế nào lại bị chuyển ra bên ngoài này chứ?”

Bình Tử nhìn vào bên trong theo tay của nàng, hai lông mày nhíu lại, một lúc lâu sau, cũng không có gì kinh ngạc giống như nàng, mà là nói

“Đây là có chuyện gì? Trong phòng sạch sẽ, vậy có thể là tại hạ nhân dọn dẹp trước người. Gối đầu không đúng vị trí, có thể là do người nhớ nhầm, cũng có thể là do hạ nhân quét dọn thay đổi vị trí! Vậy có cái gì lạ!”

Nếu như là cá, sẽ phải có bộ dạng của cá.

“Không ai dọn dẹp qua!” Nha đầu kia quyết tâm muốn giải thích rõ với Bình Tử, “Phòng của Vương gia đều do một mình nô tỳ trông coi! Hơn nữa cũng đã hỏi qua người ngoài, cũng chưa từng có ai đến! Bình

quần gia, chuyện như vậy không phải mới lần một lần hai, lúc đầu nô tỳ cũng tưởng mình nhớ lầm, nhưng người xem, hôm nay là gối đầu bị di chuyển, hôm qua là bát trà bị người dùng qua, mấy ngày hôm trước, trên giường còn có nước, người nói đây có phải không bình thường hay không...”

“Được rồi!” Bình Tử vung tay lên ngắt lời của nàng “Nói hươu nói vượn cái gì đó! Nơi này là Vương phủ, không phải chỗ ở của thôn dân. Lời như thế này để một hạ nhân như ngươi có thể tùy tiện nói sao? Người đâu!” Xoay người lại hô một tiếng, lập tức có một hạ nhân tiến vào, “Kéo nha đầu này ra ngoài và miệng bốn mươi cái, ném vào thiên viện làm thô sử. Nếu như sau này còn dám nói lung tung, liền loạn côn đánh chết!”

“Này...” Tiểu nha đầu trăm ngàn lần không nghĩ tới mấy câu nói của mình lại rước đến tai họa như vậy, lqđ nàng sợ đến mức vội vàng “Bùm” một tiếng quỳ trên mặt đất, “Quần gia tha mạng! Nô tỳ không dám nữa! Không dám nữa!”

“Kéo ra ngoài!” Bình Tử tức giận lớn, vẫy tay đuổi người. “Bây giờ còn chưa muốn mạng của ngươi, không cần phải vội vàng cầu xin tha thứ!”

Tùy tùng mạnh mẽ chậm chạp đi vào kéo nha đầu kia ra khỏi phòng, từ từ, tiếng khóc cũng nhỏ dần.

Bình Tử thở dài một hơi, quay đầu trở lại, thận trọng quay đầu nhìn khắp phòng một phen, cuối cùng, ánh mắt dừng lại ở thùng nước nuôi dưỡng Tuyết Tuyết kia.

Tuyết Tuyết nhăn mặt nhăn mũi, tiếp tục bơi lội ở trong nước. Nhưng trong lòng bắt đầu cảm thấy có chút khẩn trương, bắt đầu lo lắng Bình Tử này có thể nghi ngờ nàng hay không, sau đó thừa dịp Cảnh Hiên không có ở đây đem nàng...răng rắc rơi xuống?

“Có phải ngươi hay không?” Bình Tử cảm thấy mình điên thật rồi, vậy mà lại giống như vương gia bắt đầu nói chuyện với một con cá. Nhưng trong lòng hắn còn quá nhiều nghi ngờ, từ khi Cảnh Hiên cứu Tuyết Tuyết lại nuôi dưỡng nàng ở trong phòng, càng ngày hắn càng cảm thấy không bình thường. “Nếu ngươi là một con cá, vậy thì phải có bộ dạng của cá. Nếu như ngươi không phải là cá, vậy thì mời nhớ Vương gia đối với ngươi ra sao, cho dù như thế nào, cũng đừng làm hại hắn.”

Tuyết Tuyết rất nhớ Cảnh Hiên.

Tuyết Tuyết bơi lội không ngừng, nhưng kỳ thật nàng lại rất hồi hộp.

Bình Tử là người thân cận bên người Cảnh Hiên, từ nhỏ đã đi theo bên người hầu hạ Cảnh Hiên. Tuyết Tuyết tin tưởng, nếu như Bình Tử nói cái gì đó, vậy nhất định sẽ có ảnh hưởng đối với Cảnh Hiên.

Cũng may mười năm nay,leequyddon tuy Bình Tử có chút nghi ngờ nàng, nhưng trước giờ cũng chưa từng nói qua.

Nhưng mà hiện tại...

Tuyết Tuyết có chút hoảng sợ, chẳng lẽ nhăn lại của Bình Tử đã đến mức lớn nhất rồi sao? Chẳng lẽ hắn cho rằng nàng là yêu quái, nghĩ muốn nhân lúc Cảnh Hiên không ở trong phủ mà ra tay giết nàng sao?

“Ngươi rất kỳ lạ!” Giọng nói của Bình Tử lại vang lên lần nữa, “Làm một con cá, ngươi có quá nhiều điểm không giống cá. Ngươi ăn thịt, ăn trái cây, thậm chí còn có thể uống rượu. Mười năm trước ta đã nghi ngờ ngươi, hơn nữa Vương gia thích, mà ngươi lại có thể làm cho hắn cười, ta liền không nói gì. Nhưng mà... Ngươi tên là Tuyết Tuyết đúng không! Nhưng mà Tuyết Tuyết, nếu như ngươi dám làm hại Vương gia, Bình Tử ta sẽ dồn hết lực lượng cả đời cũng sẽ dồn ngươi vào chỗ chết! Không tin ngươi có thể chờ xem!”

Nói xong, người liền phát áo rời đi.

Khi trong phòng chỉ còn lại một mình Tuyết Tuyết,leequyddon lúc này nàng mới dám ngừng bơi lội, lập tức xoay người một cái, liền hóa thành nửa hình người.

Khoanh hai cánh tay nằm úp sấp bên cạnh thùng nước, khoe miệng cong lên thật cao, tủi thân đến tột đỉnh.

“Bộ dạng này làm sao có thể nói chuyện với người ta!” Nghĩ lại kích động muốn rơi lệ, đáng tiếc, cuối cùng nàng vẫn chỉ là một con cá. Cho dù mũi cho chua xót bao nhiêu, bất kể trong lòng có khổ bao nhiêu, hai giọt nước tượng trưng cho nhân loại cũng không có biện pháp chảy ra từ trong mắt nàng. “Tuyết Tuyết

làm sao có thể hại Cảnh Hiên, mười năm trước Tuyết Tuyết liều mạng lấy tu vi của mình cứu hấn lên, thì sao lại hại hấn đây? Nhưng Tuyết Tuyết rất nhớ hấn, chỉ muốn giữ lại mùi của hấn ở trên giường nằm, chỉ muốn giúp hấn dọn dẹp phòng một chút. Là Tuyết Tuyết quá ngu ngốc, những chuyện này ta không nên làm, ta chỉ là một con cá, chỉ có thể sinh hoạt ở trong thùng nước. Bên ngoài không phải là thế giới của ta, các người sẽ nghĩ ta là yêu quái, sẽ ghét bỏ ta, sẽ... sẽ giết ta!

7. Chương 8

Nhưng mà vẫn còn có hi vọng!

Nghĩ đến đây, Tuyết Tuyết lập tức phấn chấn hấn lên!

Kỳ hạ tu luyện mười năm sắp đến, ngay tại ngày trăng tròn kế tiếp nàng có thể chân chân chính chính biến thành một nữ tử xinh đẹp.

Nàng vĩnh viễn dừng lại ở tuổi mười sáu, lqđ cái tuổi đẹp nhất này sẽ đi theo nàng cả đời, cũng đi theo Cảnh Hiên cả đời.

Hiện tại trên mặt nàng chỉ còn lại một khối vảy cá có kích thước bằng móng tay, nhưng lập tức sẽ trơn bóng như mới.

Đến lúc đó, nàng không chỉ ở trong mộng, cũng không chỉ ở trong nước. Nàng có thể quanh mình chánh đại đứng trước mặt Cảnh Hiên...

Thật là một chuyện khiến người ta mong đợi!

Cuối cùng, trăng tròn trung thu mười năm tháng tám cũng đến.

Cảnh Vương phủ trong kinh thành vô cùng náo nhiệt, dĩ nhiên là đối tượng cho các quan viên lớn nhỏ đến nịnh nọt.

Từ khi cửa chính mở rộng từ buổi trưa đến giờ, người đến người đi không dứt, quà tặng cơ hồ muốn ầy đổ cửa chính của Cảnh Vương phủ, thậm chí ngay ở hoàng cung cũng phái người đưa đến rất nhiều đồ ban thưởng.

Ở Cảnh Vương phủ, Bình Tử bắt đầu chỉ huy mọi người giăng đèn kết hoa, mời gánh hát đến nhằm tăng thêm náo nhiệt, hạ nhân cũng thu xếp dẫn theo rất nhiều tiểu thương trực tiếp nhận phủ cùng quản sự lựa chọn trái cây rượu ngon đồ ăn.

Trong phút chốc, cả Cảnh Vương phủ đều chìm đắm trong không khí vui mừng.

Nói tới, đây cũng là lần đầu tiên Tuyết Tuyết chứng kiến qua một tiết trung thu náo nhiệt như vậy.

Tuy rằng ngày lễ trong quá khứ cũng rất vui vẻ, nhưng chung quy vẫn không được chờ mong như hôm nay.

Bởi vì ngày mai, Cảnh Hiên sẽ trở về!

Khi Cảnh Hiên vừa tròn hai mươi tuổi lần đầu tiên nhận binh phù từ chỗ Hoàng đế, chiến sự biên quan giăng co tám tháng cuối cùng cũng hạ màn. Có tướng lĩnh đi trước báo lại, ngày mai Cảnh vương đại tướng quân sẽ vào thành phục chỉ.

Chính vì tin tức này, nên Cảnh vương phủ khiêm tốn nhiều năm rốt cục cũng không chịu nổi lạnh lẽo nữa, bắt đầu tận tình phát tiết vui sướng của mình.

Bởi vì mười sáu tháng tám Cảnh Hiên mới trở về, cho nên yến tiệc trung thu đoàn viên ở Cảnh Vương phủ cũng được hoãn lại một ngày.

Nửa đêm, ánh sáng của trăng tròn xuyên thấu qua cửa sổ giấy chiếu vào trong phòng, ánh sáng vàng nhạt kia vừa vụn rơi vào thùng nước của Tuyết Tuyết.

Cá chép vàng trong nước bị ánh sáng ảm áp này chiếu vào, lqd ngẩng đầu lên nhìn, khi ánh mắt đang chống lại ánh trắng, chỉ thấy nàng đột nhiên nhảy lên không trung, ngay sau đó ở giữa không trung động thân mình một cái, lại hoa lệ xoay tròn.

Chỉ trong nháy mắt, một nữ tử mặc quần áo vàng óng ánh bỗng bồng bồng rơi xuống đất.

Chiếc váy dài lóe sáng rực rỡ, tôn lên ánh trắng của ngày rằm tháng tám, nhìn thật là đẹp.

Trong lòng Tuyết Tuyết nhảy dựng lên, loại cảm giác thích thú vui mừng không rõ lắm.

Cuối cùng nàng cũng có thể thoát khỏi cái đuôi cá nặng nề kia rồi, cuối cùng có thể dùng hai chân của con người đứng trên mặt đất!

Trời ạ!

Tuyết Tuyết đi đến chỗ gương đồng, mượn ánh trăng tỉ mỉ nhìn mặt mình thật lâu.

“Không còn vảy cá nữa rồi!” Nàng kích động nỉ non, “Rất cực ta có cũng biến thành một con người chân chính rồi! Ông trời!” Đặt gương xuống, hai tay nàng tạo thành chữ thập. “Ông trời rất cực ta có thể chải tóc rồi, cảm ơn người cảm ơn người, Tuyết Tuyết ta kiếp sau nhất định sẽ báo đáp ân tình của người...Ừ, đương nhiên, người là nhân vật lớn làm sao có thể để ý đến chuyện nhỏ này của ta, ân tình này không chừng cũng không cần phải hoàn. Trời ơi tóm lại là cực kỳ cảm ơn người!”

Vui vẻ giật nhẹ làn váy của mình, lqd lại đi tới đi lui vài vòng trong phòng.

Tuyết Tuyết phát hiện mình thật là một thiên tài, chuyện đi bộ bằng đôi chân này cũng không cần học, có thể lập tức thích ứng.

Cuối cùng ánh mắt dừng lại ở cửa phòng, trong mắt Tuyết Tuyết chợt lóe sáng, một ý nghĩ táo bạo xuất hiện trong đầu.

Ngày mai Cảnh Hiên hồi phủ, như vậy hôm nay hẳn là cách không kinh thành chứ?

Có phải nàng nên đi ra ngoài nghênh đón hần trước không?

Đúng! Nên đi tìm hần trước, hơn nữa có thể tạo ra một cơ hội để mình gặp mặt hần. Bằng không chờ hần trở về, sẽ phát hiện trong phòng vô duyên vô cớ có thêm một người, vậy giống như là một chuyện rất đáng sợ.

A...! Quỳnh-diendan .com

Tuyết Tuyết vỗ vỗ tay, vì thông mình lanh lợi của mình kêu lên một tiếng.

Sau đó theo bản năng sửa sang lại quần áo tóc tai, tiếp sau đó, hướng về phía không khí làm một động tác Phi Thiên.

Chỉ tiếc, chân của nàng vừa mới đặt cách mặt đất, lập tức liền rơi xuống trở lại.

Âm thanh tê dại tận xương.

Nàng không cam lòng, thử thêm mấy lần nữa, nhưng tất cả đều giống nhau không có hiệu quả.

Tuyết Tuyết khóc, làm sao đây! Dù gì nàng cũng là cá yêu! Làm sao có thể bay cũng không bay được, hóa khói cũng không được sao!

Ách... Được rồi! Là nàng quá nóng lòng, một lòng muốn biến thành người, cho nên đem toàn bộ tinh lực dùng ở phương diện này. Thế cho nên những pháp lực khác cần bản cũng không luyện nhiều, thậm chí tinh lực trong cơ thể cũng không tập đủ để nàng bay, không đủ để nàng hóa khói...

“Thôi!” Tuyết Tuyết dậm chân, “Xem ra có chân cũng không phải là chuyện tốt gì, ông trời người hần không nên mượn chuyện này cho ta biết về sau chỉ có thể dựa vào chân mà hành động chứ? Ta đây thật sự là một dung yêu đây!”

Không có biện pháp, bực tức vẫn bực tức, không bay được, cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác mưu kế khác.

Tuy tối nay là trung thu, lqđ nhưng hoạt động trong phủ đều tập trung vào ngày mai, nguyên nhân bởi vì chủ nhân không có ở đây, cho nên bọn hạ nhân đều đi ngủ sớm, lấy sức cho ngày mai.

Tuyết Tuyết rón rén chuồn ra khỏi phòng, nhìn khắp nơi một chút, cuối cùng dựa vào quen thuộc hai mươi năm của mình ở trong phủ nhận ra đường rồi khỏi phủ.

Nhưng mà không phải cửa chính, mà là một cửa nhỏ ở phía tây.

Không tòi trên đường không có người, nàng thành công chạy tới cửa nhỏ kia, phát hiện có thị vệ đang canh gác ở đó. Chỉ là người nọ tuy đứng, nhưng hai mắt đã khép hờ, bộ dạng giống như đang ngủ gật.

Tuyết Tuyết che miệng cười trộm, thấy người này lười biếng, vừa lúc có lợi cho nàng trốn đi. Nhưng mà về sau phải quản giáo tốt hạ nhân trong phủ này, khi người hầu lười biếng, sẽ khiến cho Vương Phủ không an toàn.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ lên.

Ai nha, nàng đang nghĩ cái gì vậy! Sao lại tự giác đem mình đặt vào vị trí nữ chủ của Vương phủ chứ?

Thật là mắc cỡ quá!

Rốt cục cũng thành công trốn ra khỏi phủ, nhưng đi một đoạn đường, nhìn đường đi lạ lẫm bên ngoài, Tuyết Tuyết lại vò đầu.

Đây là chỗ nào? Đông Tây Nam Bắc, nàng nên đi về hướng nào đây?

“Ôi!” Một trận âm thanh truyền vào lỗ tai, Tuyết Tuyết sợ run cả người, nhưng nghe thấy âm thanh kia vẫn còn tiếp tục, “Đáng ghét, người nói đi Ý Thúy lâu uống, sao lại đến Phong Nhã các!”

Trời ạ! Có người ve vãn trên đường cái.

Nơi phát ra thanh âm đó là quán rượu ở đối diện, Tuyết Tuyết ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên tấm biển kia viết ba chữ to “Phong Nhã các”.

Nàng rất cảm ơn Cảnh Hiên mười năm trước đã chuyển nàng vào phòng mình, lúc này mới làm cho nàng thừa dịp chủ nhân không có nhà đi xem mấy quyển sách.

Nàng cố gắng mười năm, lqđ cuối cùng cũng biết chữ.

Nói chuyện là một nam một nữ đang ôm nhau rời khỏi Phong Nhã các, Tuyết Tuyết lách mình một cái trốn vào phía sau cây đại thụ, lại liếc mắt nhìn trộm, chỉ thấy mờ mờ nàng kia mặc một bộ váy màu hồng phấn, cạp váy rộng dây trên vai đã rơi xuống tới khuỷu tay, mắt nhìn thấy bộ ngực sữa muốn bại bộ ra ngoài, nhưng nam nhân ôm nàng đang dùng lực lôi kéo.

Tuyết Tuyết trừng mắt nhìn một nam trước mặt, nàng thật không thể lý giải được.

Lẽ ra loại chuyện yêu đương vụng trộm này ở trong Vương phủ nàng thấy không ít, bản thân không có chuyện gì cũng vui vẻ YY kịch liệt một phen.

Nhưng mà dù sao trong phủ cũng phải tránh chỗ có người, mà loại ở trên đường cái này liên... liên... Khụ, tay lão nam nhân kia còn nhào nặn nửa trên mướt mà của nữ tử. Chuyện kinh hãi thế tục như vậy, bọn hần thế nào lại có thể quanh mình chính đại làm được như vậy?

Tuyết Tuyết xoa xoa mắt, lúc liếc mắt ra lần nữa, lại phát hiện một nam một nữ kia đã dừng bước, đứng ở trên đường cái trống trải.

“Tiểu mỹ nhân, người thật sự càng ngày càng làm cho nam nhân mất hồn rồi!” Lão nam nhân có chút mập mạp kia vừa nói xong liền đưa miệng tiến đến trên mặt nữ nhân, hôn từng cái từng cái một.

Nhìn nữ nhân kia, toàn thân mềm nhũn dựa vào hắn, một tay ôm hông hắn, một tay khác giắt áo đã lộ quá nửa của mình ra một chút.

Theo động tác của nàng, một nụ hoa vùng vẫy thoát ra khỏi vật liệu may mặc, cùng với nước miếng của nam nhân kia, một ngụm đã bị người ngậm chặt.

Hai mắt Tuyết Tuyết nóng lên, lqd bắt buộc ánh mắt của mình dời khỏi hai người đó, nhưng vô luận thế nào lỗi tai cũng không thoát khỏi tiếng rên rỉ mà nữ nhân kia phát ra.

Mười năm nay nàng cực kỳ may mắn, Cảnh Hiên là một vương gia giữ mình trong sạch, hẳn ở bên ngoài là dạng gì nàng không biết, nhưng lúc bọn họ cùng ở chung trong phòng, chưa từng xuất hiện qua chuyện tình này.

Đây rõ ràng là Xuân Cung Đồ mà.

Đang suy nghĩ tìm một con đường đi, nhưng không đợi nàng nhấc chân, bỗng nghe thấy nữ nhân kia mở miệng nói

“Vương gia, chúng ta đi Ý Thúy lâu thôi! Để cho A Oánh hầu hạ người. Trên đường này có người qua lại, bị người khác nhìn thấy thì không tốt.”

“Ai dám nói cái gì?” Lão nam nhân khẽ ngắc đầu, “Hơn nửa đêm không có người, cho dù có, hẳn dám trông nom Bồn vương sao?”

“Đương nhiên là không ai dám!” Nữ nhân lại nói “Người là Vương gia, ai có thể làm gì được người! Nhưng mà nghe nói ngày mai Cảnh Vương sẽ trở về, ban đêm ngày hôm trước khó tránh khỏi quan phủ sẽ tăng thêm số người chuẩn bị nghênh đón hẳn. Ngộ nhớ một lát nữa có người đi qua vậy không phải... không phải sẽ phá hủy thanh danh của Vương gia người sao!”

“Hừ!” Lão nam nhân vừa nghe thấy lời này, thở phì phò đẩy nữ nhân ra, “Cảnh vương Cảnh vương, người nói một chút người cả ngày lẫn đêm đề cập tới Cảnh Vương bao nhiêu lần? Đừng tưởng rằng Bồn Vương không biết trong lòng người luôn nghĩ đến hẳn, người cho là ta không biết, người chỉ là gái điếm! Bồn vương thích người thì chơi đùa, không thích liền ném người qua một bên, đừng có nghĩ muốn gả vào Cảnh Vương phũ! Người cho là Cảnh Hiên có thể tới với một gái điếm như người sao?”

Vừa nghe thấy hai người nhắc đến Cảnh Hiên, lqd Tuyết Tuyết đã nâng một chân lên liền đặt xuống. Thân thể lùi về chỗ, quyết định nghe tiếp.

Nữ nhân kia vừa thấy lão nam nhân tức giận, cũng sợ hãi, vội vàng giải thích

“Không phải không phải! Vương gia người đừng tức giận, A Oánh nói đùa thôi, chỉ cần người nguyện ý, A Oánh ở đâu cũng có thể hầu hạ.” Vừa nói xong liền tiến lên trước, chỉ động cởi quần áo tới bên hông, một tay không ngừng sờ loạn trên thân nam nhân.

“Hừ!” Nam nhân rên lên một tiếng, “Tiểu tử Cảnh Hiên kia tám phần là đã vào đến hoài sơn, chậm nhất là buổi trưa ngày mai có thể vào thành, Bồn vương ngược lại muốn nhìn tiểu nữ tử đệ nhất Ý Thúy lâu như người có bản lĩnh gì để quyến rũ hẳn!”

“Hoài sơn?” Tuyết Tuyết nói khẽ, lập tức lấy tay bịt miệng.

Ừ, không sai. Ít nhất sau khi nàng hi sinh lỗi tai đôi mắt đến xem nửa trận Xuân Cung Đồ này, lại nghe thấy tin tức hữu dụng với mình.

8. Chương 9

ảnh Hiên đến hoài sơn rồi sao?

Nói tới, nếu buổi trưa ngày mai có thể vào thành, vậy hoài sơn kia hẳn là cách nơi này không xa.

Tuyết Tuyết quyết định, sau đó lại nhìn thoáng đôi nam nữ vụng trộm yêu đương, ném một ánh mắt khinh bỉ, sau đó liền đi về phía con đường nhỏ bên trái.

Đi không bao xa, liền gặp một người gõ mõ, Tuyết Tuyết đi về phía trước, khẽ thi lễ, sau đó cười nói

“Lão bá, ta muốn hỏi người một chút đi hoài sơn như thế nào? Nên đi hướng nào?”

Lão đầu gõ mõ kia sừng sốt, lại nhìn nữ tử vừa hỏi trước mặt, một lúc lâu sau ánh mắt mới toát ra vẻ giống như hai người mà Tuyết Tuyết vừa nhìn thấy.

Tuyết Tuyết nổi giận, tức giận đến dầm chân, quay lại nói với lão bá kia

“Người nghĩ cái gì vậy? Thật là! Vì sao nam nhân các người nhìn ai cũng như từ trong thanh lâu đi ra vậy?”

Lão đầu bị nàng mắng thế liền tức giận, hừ một tiếng nói

“Nếu không phải từ trong thanh lâu ra, đại cô nương trong nhà nửa đêm chạy ra ngoài đường sao?”

“Ta...” Tuyết Tuyết dẫu môi, một tay chống nạnh tức giận nói “Ta là nha đầu của Cảnh vương phủ, Cảnh Vương gia chúng ta ngày mai sẽ trở về, Bình quân gia để cho ta đi trước đưa thư nhà. Hắn vốn nói cho ta biết hoài sơn ở đâu, nhưng ta đã quên, lúc này mới hỏi người một chút. Người không muốn chơi cho ta biết thì cứ nói thẳng, tội gì phải làm tổn thương người như vậy!”

Vừa nghe thấy nàng nhắc đến Cảnh vương phủ, người gõ mõ kia cuối cùng cũng cung kính một chút, lại nghe thấy nàng nhắc tới Bình quân gia, liền biết nha đầu này nhất định là người trong vương phủ.

Ngay sau đó liền cuống quýt giải thích.

“Cô nương, thật xin lỗi, tiểu nhân có mắt như mù. Chỉ là đường đêm dù sao cũng không an toàn, cô nương nên cẩn thận một chút!” Sau đó lại chỉ về hướng Bắc, nói “Cứ theo cửa thành bắc ra ngoài là sẽ thấy đường đến hoài sơn, người đi theo đường sông lớn ngoài thành, đi khoảng năm trăm dặm sẽ thấy hoài sơn rồi. Cô nương người không cưỡi ngựa sao? Dựa vào hai chân thì khi nào mới có thể đến nơi?”

Tuyết Tuyết khẩn trương nói tiếp

“Có ngựa, có ngựa, ta cột ngựa ở phái trước, lập tức cưỡi ngựa tới. Cảm ơn người...!”

Sau khi cảm ơn, Tuyết Tuyết nhanh chóng lách mình rời đi.

Bơi a bơi! Bơi đến hoài sơn.

Gầm một tiếng! Một nữ hài tử như nàng hơn nửa đêm nói muốn đến hoài sơn, nhất định không phải là một chuyện bình thường.

Nhưng mà nàng không quản được nhiều như vậy, tám mùa trăng không gặp, từ trước đến giờ nàng chưa bao giờ cùng Cảnh Hiền xa cách lâu như vậy.

Nàng rất nhớ hắn, phát điên khi nghĩ đến hắn.

Hướng chi... dù sao nàng cũng phải tìm một cơ hội thích hợp để mình lấy thân phận con người xuất hiện trước mặt hắn.

Nếu trực tiếp nói với hắn mình là cá chép nhỏ mà hắn nuôi mười năm qua, có thể dọa hắn hay không?

Tuyết Tuyết nhanh chóng đi về hướng Bắc, thậm chí còn chạy chậm trên đường.

Vừa rồi người gõ mõ bảo phải cưỡi ngựa, vốn nàng còn nghĩ nếu đường xa, nên tìm một con ngựa tới cưỡi. Nhưng lại nghe hắn nói ngoài thành có sông, con sông lớn kia chảy dọc theo đường đến hoài sơn.

Cái này với Tuyết Tuyết thật sự là một chuyện quá tốt!

Có nước liền tốt, đừng nhìn nàng khi biến thành người không có pháp lực, nhưng khi hiện nguyên hình ở trong nước, có thể bơi nhanh hơn gấp nhiều lần so với ngựa chạy.

“Ông trời, người thật là chiếu cố tới ta!” Mắt nhìn thấy đã đi đến cửa thành, Tuyết Tuyết đang lo lắng không biết làm sao để ra khỏi thành, liền phát hiện con sông lớn kia lại bắt đầu từ trong thành, ngay tại cửa thành không xa có một ngã rẽ, liền quay đầu đi đến đó.

Tuyết Tuyết mừng rỡ vỗ tay, đi thẳng đến bờ sông, thấy bốn phía đều không có người, liền lấy tư thế tuyệt đẹp nhảy xuống nước.

Một khắc khi thân mình của nàng ở trong nước liền hóa thành cá, im hơi lặng tiếng, thậm chí còn không hề có bọt nước bắn lên.

Bơi theo hướng lão nhân kia nói, Tuyết Tuyết cũng không biết là bơi bao xa, chỉ biết liều mạng lấy tốc độ nhanh nhất tiến lên, rốt cục khi sông lớn trở nên thu hẹp, nàng ngẩng đầu lên chỉ nhìn thấy một ngọc núi cao được chia làm hai xuất hiện ở trước mắt, ở giữa có một đường núi nhỏ nhỏ.

“Hoài sơn?” Tuyết Tuyết tươi cười rạng rỡ, lập tức bơi về phía bờ sông, đứng dậy một cái thoát khỏi thân cá chép.

Trong nháy mắt, lại là một cô nương có dáng vẻ đáng yêu lạnh lợi.

Đường núi không dễ đi, quanh quanh co co, tuy nói trăng đêm nay rất tròn, nhưng thỉnh thoảng Tuyết Tuyết vẫn không cẩn thận đụng phải thân cây.

Tuyết Tuyết lại một lần nữa vì bệnh lưỡi biếng mấy trăm năm của mình mà cảm thấy hối hận.

Nếu nàng không lưỡi, nếu nàng không hết ăn lại ngủ hết ngủ lại ăn, về phần...Ách... yêu pháp, đến một chút nàng yêu pháp cũng không có sao?

Được rồi! Cũng chỉ có một chút, nhưng một chút kia luôn luôn không cần dùng đến ở nơi này.

Ví dụ như hiện tại, nếu nàng tu luyện tốt hoàn toàn có thể biến ra một cây đuốc, sẽ không để mình phải di chuyển vất vả như vậy.

Đi qua đi lại lâu như vậy, trăng tròn đêm nay dường như muốn đi qua, Tuyết Tuyết đoán tối đa là nửa canh giờ nữa trời sẽ bắt đầu sáng.

Vì thế bước chân càng thêm khẩn trương, liền đi nhanh vào sâu trong núi.

Đi không lâu, dường như nghe thấy tiếng nước chảy róc rách.

Tuyết Tuyết rất miễn cưỡng với nước, nghe được âm thanh lại luôn không tự giác nghĩ muốn đến gần, huống chi lúc này tiếng nước vang lên ngay ở phía trước, vừa vặn là hướng nàng đi đến.

Nàng vui mừng một hồi, dường như muốn xông đến phía trước, vòng qua một khu rừng rậm mới phát hiện, thì ra trong núi này có mấy cái ôn tuyền rất đẹp.

Ban đêm mùa thu thật lạnh, nhưng nhờ có mấy cái ôn tuyền này, không khí trong khu rừng này lại ấm lên rất nhiều, duy trì một nhiệt độ cực kỳ dễ chịu.

Tuyết Tuyết hít một hơi thật sâu, ôn tuyền trong núi, thật là một nơi rất tốt để tiểu yêu tu luyện.

Nàng rất muốn đến gần để hút linh khí của mấy cái ôn tuyền này, nhưng khi đang chuẩn bị cất bước, lại phát hiện ra trong ôn tuyền kia có người.

Tuyết Tuyết dừng bước, sau đó nhẹ nhàng đi về phía trước.

Khi đến gần, mới phát hiện trong ôn tuyền kia có một người nam tử đang tắm.

Chỉ định nhìn một chút, trái tim của Tuyết Tuyết không có quy luật bắt đầu đập loạn lên.

Mặc dù cách xa, tuy là nàng nhìn không rõ mặt của nam nhân kia. Nhưng nàng biết, đó là Cảnh Hiên, là Cảnh Hiên mà nàng ngày nhớ đêm mong, đến một giây cũng không muốn chờ mà muốn lập tức đến gần.

Tuyết Tuyết không biết nên hình dung kích động của mình như thế nào, chỉ dựa vào bản năng mà đi về phía trước, nghĩ muốn đến gần một chút sau đó sẽ buột miệng kêu lên tên của hắn.

Nam nhân khóa thân! Nam nhân khóa thân!

Nhưng còn chưa kịp đi lên vài bước, đột nhiên người ở trong nước kia liền đứng dậy.

Tuyết Tuyết đột nhiên dừng lại, hai tay phản xạ có điều kiện lập tức che kín hai mắt của mình.

Ông trời ơi!

Nàng nhìn thấy cái gì?

Này này này... tối nay ông trời thật muốn chiếu cố nàng, hay là muốn đối kháng với nàng đây?

Thần linh ơi! Cho dù nàng ở cùng phòng với Cảnh Hiên mười năm, nhưng vị soái ca này có một phòng tắm lớn, còn dùng trúc vậy lại, hẳn cho tới bây giờ đều đi nơi đó tắm rửa.

Cũng không biết là do hắn tận lực né tránh hay là trùng hợp, tóm lại mười năm qua, Tuyết Tuyết chưa một lần thấy hắn thay quần áo trước mặt mình.

Nói cách khác, trừ bỏ mặt, cổ, cùng tay ở bên ngoài, da thịt nơi khác của Cảnh Hiên với nàng mà nói đều là đất hoang chưa được khai khẩn.

Nhưng mà hiện tại...

Má ơi!

Trong lòng Tuyết Tuyết không ngừng kêu gọi, nàng nhìn thấy cái gì vậy?

Vật kia..... dài dài, thịt thịt.

“Ôi trời ơi!” Nàng theo bản năng hô một tiếng, “Không cần trừng phạt ta như vậy? Đôi mắt của ta! Đôi mắt của ta

Tuyết Tuyết bắt đắc dĩ ngồi xổm xuống đất, tâm tư muốn xông tới kêu gọi cũng biến mất, trong đầu toàn là hình ảnh lỏa thể của Cảnh Hiên, còn có cái... vật kia.

Nàng rất rối rắm, tim đập rất nhanh, mặt cũng rất nóng.

Cho dù nói mình liều mạng nhìn lên người khác tắm là sai, mà nhìn lên người khác mặc quần áo lại càng sai, nhưng mà nàng phát hiện nàng không có biện pháp khống chế suy nghĩ trong đầu của mình.

Đầu này sẽ luôn tự động tự giác hướng phía Cảnh Hiên, đôi mắt của mình cũng luôn tự động tự giác mở thật to.

“Không thể sắc như vậy!” Tuyết Tuyết đáng thương nhắc nhở chính mình, “Không thể sắc như vậy! Làm như vậy là không đúng!”

Ài!

Vậy thì nhìn một cái, chỉ liếc mắt một cái thôi...

“A...” Không dễ dàng gì mới làm xong công tác tư tưởng cho mình, lúc quay đầu nhìn, lại phát hiện Cảnh Hiên đã mặc xong quần áo, chỉ thiếu chưa có mặc vớ đi giày, “Này, nhanh như vậy sao?”

9. Chương 10

.

Tuyết Tuyết dụi mắt...

Được rồi! Là vừa rồi nàng đấu tranh trong lòng quá lâu, thế nên mới bỏ lỡ... Thôi! Cứ nhanh đi qua nói chuyện với Cảnh Hiên, dùng cách... Hay là dùng cách đến gần để hỏi đường? Hay là nói hạ nhân vừa mới mua của Cảnh Vương phủ? Hay chỉ đơn giản là đứng trước mặt hắn?

Mười năm bồi dưỡng trong mộng, người này liệu có còn nhớ người trong mộng không?

Nghĩ đến đây, tâm tình Tuyết Tuyết tốt hơn, vừa chạy vừa nhảy về phía Cảnh Hiên.

Cảnh Hiên giống như phát hiện trong rừng có gì đó khác thường, đang chuẩn bị quay đầu nhìn, đúng lúc này lại nghe thấy giọng nói nũng nịu của nữ nhi truyền vào lỗ tai

“Vương gia!”

Một tiếng này chẳng những gọi được Cảnh Hiên đang quay đầu một nửa xoay người trở lại, liền làm cho cả Tuyết Tuyết đang hưng phấn chạy từ cánh rừng ra cũng phải dừng bước.

Nàng ngu ngơ đứng im tại chỗ, nhìn đến nơi phát ra giọng nói kia, rốt cuộc cũng nhìn thấy một nữ tử mặc quần áo màu sắc giống mình đang nâng một bàn trái cây đang đi đến bên cạnh Cảnh Hiên.

Trong lòng Tuyết Tuyết căng thẳng, vàng óng ánh là màu tượng trưng cho màu của cá chép vàng mà từ trước đến giờ nàng thích nhất, nhưng khi mặc ở trên người nữ tử kia lại cảm thấy chói mắt như vậy?

Còn có điệu bộ uốn éo khi bước đi của nàng, còn có giọng điệu khi nàng hô lên một tiếng “Vương gia” kia, nghe như thể nào đều thấy giống như hai cái người mà mình đã đụng ở trên đường cái kia vậy... Nam nữ không biết xấu hổ.

Buồn bực ngồi xổm xuống, nếu bây giờ bên cạnh Cảnh Hiên đã có người, nàng sẽ không chọn lúc này mà đi đến, vì vậy chỉ có thể tiếp tục chờ đợi thời cơ.

Lúc này Cảnh Hiên nhìn chằm chằm nữ tử đang đi tới, hai hàng lông mày bất giác xich lại một chỗ, tức giận trong lòng dường như muốn bộc phát.

Nàng kia đương nhiên là không biết suy nghĩ trong lòng hắn, chỉ thấy hắn nhíu mày liền vươn tay ra, khẽ xoa mi tâm của hắn, sau đó lại dùng giọng điệu quyến rũ nói

“Vương gia, người không vui sao, để Tầm nhi ở lại bồi người.”

Dứt lời, liền đặt trái cây kia lên trên bàn đá bên cạnh, lại thò tay lấy một quả nhỏ đưa đến miệng hắn.

“Đây, ăn quả nho đi.”

Cảnh Hiên chưa động, làm nữ tử Khiếu Tầm Nhi kia có chút xấu hổ, nhưng mà quả nho đưa đến bên miệng hắn cũng không bị nàng đặt xuống, ngược lại đưa đến trong miệng nàng.

Tầm nhi cúi đầu lần nữa thì thấy áo ngoài mà Cảnh Hiên vừa mới mặc xong còn chưa có cài dây lưng, khoe môi Tầm nhi cong lên, hai tay cực kỳ tự nhiên đặt lên eo hắn, giống như muốn giúp hắn buộc lại dây lưng. Nhưng không nghĩ, một động tác này, không những không đem dây buộc lại, ngược lại còn làm cho dây lưng đã quấn một nửa bị rơi ra.

Cảnh Hiên vừa mới ngâm nước trong ôn tuyền, trên người chỉ mới mặc áo ngoài, bên trong chưa có mặc quần áo.

Mà Tầm nhi kia lại làm như vậy, thân thể của hắn gần như là ở trong trạng thái lơ lửng, giờ lại hiện ra rõ ràng trước mặt người khác.

“Ai nha!” Tầm nhi cố tình bày ra bộ dạng then thùng lấy tay che mặt, “Vương gia thật xin lỗi, là Tầm nhi không tốt, nhìn thấy Vương gia là rất hồi hộp, làm quần áo của người rơi ra!”

Lông mày Cảnh Hiên vốn đã nhíu chặt, giờ ngược lại càng thêm chặt hơn, lại không động thủ mặc quần áo tử tế, chỉ nhìn chằm chằm nàng kia, sau một lúc mới nói

“Người nào kêu người mặc quần áo này?”

Tầm nhi sửng sốt, sau đó lại khôi phục bộ dạng khúm núm, cũng không xấu hổ, ngược lại còn dán sát thân mình lên phía trước. Một tay đặt lên lồng ngực hắn, một lần lại một lần dùng đầu ngón tay vẽ nên các vòng tròn.

“Vương gia!” Giọng nói mềm mại của nàng rõ ràng mang theo một chút khiêu khích. “Tầm nhi nhìn thấy bức họa trong doanh trướng của người, lúc mới đi nàng qua thành trấn liền kêu người may gấp bộ y phục này, chờ đến đêm trăng tròn liền mặc cho người xem! Vương gia, người thấy Tầm nhi có đẹp không?”

Khi nói lời này, Tầm nhi đã nắm tay của Cảnh Hiên, muốn kéo tay hắn đặt lên ngực mình.

Ngay khi tay hắn sắp chạm vào chỗ kiêu ngạo của nữ tử, Cảnh Hiên liền rút tay lại. Sau đó lấy ngón trỏ giữ cằm của nàng, nhìn một lúc lâu mới nói

“Người là người nữ tử mà Bồn vương đã cứu? Bồn vương nhớ rõ ban đầu người bởi vì trong nhà thiếu nợ sắp bị đưa đến thanh lâu.”

“Vương gia, người còn nhớ!” Mắt nữ tử kia sáng lên, “Tầm nhi thật là vui, Vương gia người còn nhớ rõ Tầm nhi.”

Vừa nói lại vừa đi đến gần người của Cảnh Hiên hơn, đồng thời hạ thân cũng không ngừng lộn xộn, ý đồ muốn khơi mào dục vọng của Cảnh Hiên.

Cảnh Hiên cười có chút quỷ dị, hừ nhẹ một tiếng, liền nói

“Cho nên, người muốn báo đáp Bồn vương?”

Nữ tử trong ngực liễu mạng gật đầu, không cảm nhận được người nam nhân bên cạnh đang sắp bạo phát. Hơn nữa lần bạo phát này, không phải là dục vọng nguyên thủy, mà là tức giận.

“Tốt!” Cảnh Hiên gật đầu, diện mạo leeeee quy donnnn mở ngón tay giữ cầm nàng ra, chuyển thành giữ nửa khuôn mặt của nàng.

Nữ tử bị đau, đang chuẩn bị kêu lên một tiếng, liền phát hiện ánh mắt vốn bình tĩnh như nước của Cảnh Hiên không biết từ khi nào đã ẩn chứa đầy tức giận.

Nàng sợ hãi, theo bản năng lùi về phía sau.

Lại không nghĩ rằng, một tay Cảnh Hiên đã sớm giữ được áo của nàng, dùng sức xé rách, cho đến khi chiếc váy màu vàng óng ánh kia biến thành vải vụn rơi đầy đất mới dừng lại.

Xé y phục xong, Cảnh Hiên không hề nghĩ ngợi, giơ chân lên trực tiếp đá nàng kia vào ôn tuyền.

Nữ tử kia hô lên một tiếng rồi rơi vào trong nước, thật vất vả mới đứng thẳng lên nhìn về phía Cảnh Hiên, lúc này lại nghe thấy hắn nói

“Đừng cố gắng khơi mào dục vọng của Bồn vương, người còn không xứng! Còn nữa!” Hắn chỉ đồng vải vụn trên mặt đất “Y phục này, người không có tư cách mặc!”

Nói xong, hai tay lôi kéo buộc lại y phục của mình. Tiếp theo liền xoay người, đi thẳng về phía con đường nhỏ.

“Người giỏi!” Tuyết Tuyết nắm chặt tay, nhìn về phía nữ tử trong nước hừ lạnh một tiếng, sau đó đứng dậy, chuẩn bị đuổi theo Cảnh Hiên đã bỏ đi.

Chạy một hồi, bóng dáng Cảnh Hiên càng ngày càng gần.

Trải qua một màn vừa rồi, trong lòng Tuyết Tuyết vẫn đang còn cảm thấy hưng phấn và kích động, bởi vì nàng kia nhắc đến bức họa trong doanh trướng của Cảnh Hiên, bởi vì Cảnh Hiên tàn nhẫn cực tuyệt sắc đẹp, bởi vì Cảnh Hiên nói nàng kia không có tư cách mặc y phục giống như nàng.

Nàng muốn gọi to một tiếng ‘Cảnh Hiên’, sau đó đến gần để hắn nhìn thấy mình.

Chủ ý này vừa xuất hiện, Tuyết Tuyết lập tức liền há miệng ra.

Nhưng không chờ nàng hô lên một tiếng, đột nhiên gáy của mình không biết bị vật cứng nào đó đánh trúng. Lực đạo kia rất lớn, nàng chỉ nghe thấy “Ầm” một tiếng, còn chưa chờ nàng cảm thấy đau, trước mắt đã bắt đầu tối đen lại.

Ngay sau đó, người hét lên rồi ngã gục xuống đất, không còn cảm giác gì nữa.

Lúc Tuyết Tuyết ngã xuống cũng cách Cảnh Hiên không quá xa, dường như hắn nghe thấy được liền xoay người lại, giống như khi hắn tắm trong ôn tuyền, cũng có nghe thấy tiếng bước chân.

Nhưng rất là kỳ lạ, khi có Cảnh Hiên không hề cảm thấy căng thẳng, giống như biết người đến không hề có ác ý gì với hắn.

Nhưng lúc này.

Khi hắn quay đầu, nhìn về nơi phát ra tiếng động, liền phát hiện tiếng động kia ngừng lại, biến mất không thấy nữa.

Hắn cất bước rời đi, chuẩn bị xoay người đi xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Không nghĩ tới, lúc này người trong quân doanh lại chạy tới, đến trước mặt hắn chào theo nghi thức quân đội, sau đó nói

“Vương gia, không còn sớm, chúng ta nên nhổ trại rồi.”

Cảnh Hiên ngẩng đầu nhìn về phía chân trời đã bắt đầu trở nên trắng, lại nhìn chăm chăm về nơi phát ra tiếng động một lúc lâu, cuối cùng cũng nhìn về phía người tới gật đầu

“Được! Nhổ trại! Hồi kinh!”

Nhổ trại! Hồi kinh!

Đây là câu cuối cùng Tuyết Tuyết nghe được trước lúc mất đi ý thức.

Đối với Cảnh Hiên mà nói, hắn cũng không ngờ, khi nói ra câu nói kia, trong lòng hắn lại muốn nói Tuyết Tuyết, ta đã trở về!

Cảnh Hiên không rõ trong lòng mình rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, có một vấn đề mà hắn đã nghĩ đến vô số lần – Tuyết Tuyết đối với hắn mà nói, vẫn chỉ là một con cá sao?

Hắn còn nhớ rõ mười năm trước khi hắn rơi xuống nước, còn nhớ rõ nữ tử cứu hắn lên bờ, nhớ rõ sau khi nàng chạy mình còn nhìn thấy nửa cái đuôi cá.

Còn giấc mộng kia của hắn, bóng lưng của nữ tử mười năm ở trong mộng của hắn, mãi đến tám tháng trước khi hắn rời kinh mới ngừng lại.

A... đương nhiên, cũng chỉ ngừng lại thôi.

Hắn biết, chỉ cần hắn vừa rời khỏi vương phủ, giấc mộng kia sẽ ngừng lại. Chỉ cần hắn trở về, giấc mộng kia sẽ tiếp tục.

Hắn không thấy được mặt nữ tử kia, nhưng tấm lưng kia hắn cũng đã quen thuộc.

10. Chương 11

“Cứu mạng người, đuôi cá, bóng lưng nữ tử, Tuyết Tuyết...” Cảnh Hiên vừa đi vừa lẩm bẩm, “Có phải có quan hệ gì đến nàng hay không?”

... ..

Tuyết Tuyết không biết mình đã ngủ bao lâu, mơ mơ màng màng giống như đã tỉnh lại mấy lần, nhưng kỳ lạ là không mở mắt ra được.

Nàng thử vùng vẫy, nhưng liền phát hiện mệt chết đi được, cho tới lúc nhúc nhích vài cái không được liền lập tức nặng nề ngủ.

Tuyết Tuyết uể oải đến nỗi người sắp hồng mắt rồi, tuy nói trước cũng bởi vì mình bởi vì một số việc mà mình không tu luyện tốt, thế cho nên pháp lực yếu làm nàng cảm thấy xấu hổ chết đi được.

Nhưng bây giờ lại không có oán giận mình như vậy, chỉ là bây giờ, bây giờ nàng thật muốn đánh mình hai cái bạt tai.

Năm trăm năm, không đúng, là năm trăm mười năm!

Nàng tu hành trọn vẹn năm trăm mười năm, nhưng mà nàng quá lười, thậm chí ngay cả pháp thuật cơ bản nhất cũng không học.

Nàng là một dung yêu nha!

Một dung yêu làm sao có thể ngốc đến nỗi bị người ta đánh sau ót một cái liền choáng váng, làm sao có thể ngốc đến vậy chứ?

Choáng váng qua mấy ngày, cuối cùng lúc nàng tỉnh lại liền cảm thấy yết hầu khô khốc ngay cả mở miệng nói chuyện cũng có chút vất vả.

Cố gắng chống đỡ ngồi dậy, phản ứng đầu tiên của Tuyết Tuyết chính là nhìn cánh tay dưới ống tay áo của mình.

Nhưng vừa nhìn thấy quả thực dọa nàng hoảng sợ, bởi vì trên cánh tay nàng bắt đầu nổi lên vài cái ngư lân (vảy cá).

Lại gơ tay lên xoa mắt, trên mặt cũng không tránh thoát.

Nàng có chút luống cuống, xem ra nhất định là mình đã ở trên bờ ngốc quá mười ngày. Hiện giờ nàng chỉ có thể hóa thành hình người trong vòng tám ngày, đến ngày thứ mười, trên da sẽ bắt đầu xuất hiện ngư lân, nếu không được ngâm nước, chẳng những sẽ trở về nguyên hình ngay trên bờ, mà còn có thể chết bởi vì thiếu nước!

Tim Tuyết Tuyết đập loạn không ngừng, nàng vô cùng sợ hãi.

Thứ nhất sợ chậm trễ hơn nữa sinh mệnh sẽ yếu đi, thứ hai coi như có thể tạm thời không chết, nhưng nếu bị người khác bắt gặp dáng vẻ của nàng, nhất định sẽ coi nàng là yêu quái.

Trước kia nàng nghe nói rất nhiều chuyện xưa về người và yêu, phần lớn là loài người đánh bại yêu quái, kết cục sau đó là dùng các loại thủ đoạn tàn nhẫn giết chết yêu quái.

Nàng không muốn chết, nàng còn muốn đi tìm Cảnh Hiên.

Cho dù có một ngày phải chết, diện diện lq don nàng cũng muốn chết ở bên cạnh Cảnh Hiên, đó mới là nơi cuối cùng thuộc về nàng.

Cố gắng đứng lên, lúc này Tuyết Tuyết mới bắt đầu ngấm nhìn bốn phía. Nhưng ngay lập tức liền cảm thấy tuyệt vọng, đây là một gian phòng bị phong kín, bốn phía đều đã bị vây chặt, chỉ có một cửa sổ thông gió nhỏ ở trên mặt tường

Nhưng cửa sổ nhỏ kia rất cao, cho dù là hai nàng chồng lên nhau cũng không thể với tới được.

Hơn nữa...

Tuyết Tuyết cảm thấy rất kỳ lạ, bức tường ở bốn phía phòng này đều dùng gỗ vây lại, nhưng lại có vài cái lỗ nhỏ.

Nàng vội chạy tới gần bức tường, áp tai lên nghe.

Nhưng khi mơ hồ nghe được bên ngoài có tiếng nước truyền đến, Tuyết Tuyết mừng rỡ, chẳng lẽ là nàng đang ở trên thuyền?

Nếu như là đang ở trên thuyền, vậy có phải nàng có khả năng trốn thoát không?

Một hồi vui sướng xao động trong lòng, Tuyết Tuyết vọt tới cạnh cửa, đang chuẩn bị nghĩ biện pháp cạy mở cửa phòng.

Đúng lúc này, người bên ngoài giống như nghe thấy tiếng động bên trong phòng, vì thế liền lấy chìa khóa mở cửa, chợt đẩy mạnh cửa ra một cái

Tuyết Tuyết không nghĩ tới có người đẩy cửa, cánh cửa kia mở ra lập tức liền đụng ngã nàng.

Khi ngã sấp xuống, cánh tay bị vật cứng cửa vào làm cho bị thương, vết máu nhiễm vào quần áo, đau đến mức khiến nàng thiếu chút nữa khóc to lên.

“Mẹ kiếp, người muốn chạy!” Đi vào là hai nam nhân khỏe mạnh, vừa thấy tư thế của nàng liền biết là nàng nghĩ muốn chạy trốn “Lão tử rất vất vả mới đưa được người đến nơi này, muốn thoát khỏi lòng bàn tay chúng ta không có cửa đâu!”

Người nói chuyện vừa nói vừa giơ cái roi da trong tay lên, muốn quất một roi lên người Tuyết Tuyết!

Tuyết Tuyết không có khí lực trốn, đang chuẩn bị cắn răng chống đỡ qua một roi này, nhưng khi roi kia vung lên cả người liền bị đồng đẳng của hắn giữ chặt.

“Đừng xúc động!” Người ngăn cản hắn nói “Việc sắp xong rồi, đánh bị thương thì biết ăn nói thế nào với chủ nhân? Chủ nhân muốn mười mĩ nhân tiêu chuẩn, chúng ta không thể đưa người bị thương tổn bất kì thứ gì qua được!”

“Người không thấy nha đầu kia muốn chạy sao?” Rõ ràng tính tình của người muốn đánh không tốt, hơn nữa Tuyết Tuyết còn ngửi thấy, trên người hắn đầy mùi rượu, hẳn là uống không ít. “Bị thương quan trọng hay chạy trốn quan trọng? Không dễ gì mới bắt được mười người, người cho rằng với yêu cầu cao như vậy của chủ nhân, tìm mười người dễ lắm sao?”

“Muốn chạy chỉ cần chúng ta trông chừng tốt chẳng phải là được rồi sao!” Tên còn lại cũng tức giận, “Mười nha đầu này người nào không muốn chạy? Chẳng lẽ người lần lượt đánh từng người? Đều đánh bị thương rồi đưa đến trước mặt chủ nhân, chủ nhân còn không lấy mạng ta!”

Hai người tranh cãi ầm ĩ hơn nửa ngày, Tuyết Tuyết quỳ rạp trên mặt đất, tận lực dùng ống tay áo che khuất mặt mình, để tránh bị người khác nhìn thấy khuôn mặt khác thường của mình.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy ngoài cửa có tiếng mưa rơi ào ào.

Nàng liếc mắt nhìn trộm, dieddannnleqqquydddooonnn vốn là đêm bình yên đột nhiên trời nổi giông bão mưa to.

Tuyết Tuyết mừng như điên, cũng không biết khí lực từ đâu mà có, thừa dịp hai người tranh chấp không để ý liền đứng dậy, từ giữa hai người xông ra ngoài.

Bên ngoài mưa rất lớn, Tuyết Tuyết lung la lung lay mới xông được ra bên ngoài, trên người lập tức bị nước mưa rơi vào người.

Quần áo thấm nước dính vào trên người, ngư lân trong nháy mắt liền biến mất không thấy đâu.

Nàng lại ngẩng mặt để cho mặt cùng gáy đều bị nước mưa tận tình tẩy rửa, mà chính nàng cũng mượn cơ hội này hé miệng uống vào không ít nước mưa.

Rốt cục cũng khôi phục được một chút thể lực, lúc này Tuyết Tuyết mới nghĩ tới việc mình muốn mượn cơ hội này để chạy trốn.

Ánh mắt nàng dừng lại trong nước sông kia, vận đủ khí lực chuẩn bị chạy đến bên cạnh thuyền nhảy xuống, nhưng đáng tiếc chân vừa mới nâng lên, hai người nam tử lực lưỡng kia đã xông tới gần.

Cho dù nàng có động lực để chạy trốn, nhưng làm sao có thể thoát khỏi hai nam nhân lực lưỡng kia.

Thấy chạy trốn không được, Tuyết Tuyết không thể làm gì khác hơn đành phải tận lực dậm đá, đồng thời ngẩng cao đầu lên để nước mưa tận tình gội lên người mình.

Trốn không thoát, cũng chỉ có thể cho mình tranh thủ có thêm một chút hy vọng sinh tồn.

11. Chương 12

May mà cơn mưa này to, bằng không... Đây cũng có thể xem như ông trời cứu nàng một mạng sao?

Tuyết Tuyết mím môi, cái mũi chua xót thật sự muốn khóc lớn lên.

Chỉ tiếc, nàng chỉ có thể phát ra tiếng nước nổ, nhưng lại nước mắt lại không chảy ra.

May mà trên mặt nàng tất cả đều là nước mưa, người ngoài nhìn thấy, cũng không khác gì đang khóc.

Nhưng dù thế nào, cuối cùng vẫn bị người bắt trở lại.

Tuyết Tuyết bị hai người kia “bùm” một tiếng ném vào khoang thuyền, toàn thân nàng bị quăng ngã đều giống như muốn đau ră rời ra.

Nàng ủy khuất nhìn qua, liền phát hiện trong đây có một người béo đang nở nụ cười dâm đãng đang đi tới gần nàng.

Tuyết Tuyết theo bản năng kéo cổ áo lên gần tới miệng, nhưng nam nhân béo kia lại không dừng bước, hình như còn đang chảy nước miếng.

Trong đầu Tuyết Tuyết lập tức xuất hiện một màn trên đường cái khi chạy ra khỏi Cảnh vương phủ, thậm chí ngay cả cảnh nàng kia quyến rũ Cảnh Hiên ở bên ôn tuyền cũng hiện lên ngay trước mắt.

Nàng ý thức được nam nhân béo này sẽ làm gì đối với mình, nàng sợ đến mức vội vàng lùi về phía sau, chỉ tiếc là mới lùi được vài bước, thân thể liền dán vào vách tường.

“Muốn chạy sao?” Nam nhân kia nói chuyện, khuôn mặt liền cách Tuyết Tuyết ngày càng gần, mùi rượu càng ngày càng nồng đậm. “Người hầu hạ đại gia tốt, đại gia liền liều mạng giữ lại đầu người, không đưa người cho người khác, thế nào?”

Vừa nói, đồng thời tay liền hướng đến trước ngực Tuyết Tuyết.

Tuyết Tuyết nhìn cái tay kia, không hề nghĩ ngợi gì, một ngụm liền cắn xuống.

“A!” Nam nhân kia kêu to một tiếng, ngay sau đó “bốp” một cái, liền cho Tuyết Tuyết một cái bạt tai.

Một cái bạt tai này dùng rất nhiều sức, Tuyết Tuyết bị đánh đến nỗi khóe miệng rỉ máu, người hoàn toàn nghiêng về một phía.

“Mẹ kiếp cho người mặt mũi mà còn không biết phận! Hôm nay lão tử sẽ cho người biết một chút mùi vị phá thân là thế nào!”

Nói xong, thân thể hắn liền đè lên người Tuyết Tuyết

Lúc này Tuyết Tuyết mới hồi phục lại tinh thần sau cái bạt tai kia, lại đột nhiên bị hắn đè ở bên dưới, còn hai tay bắt đầu không ngừng sờ soạng trên người nàng.

Nàng sợ đến mức dùng toàn bộ sức lực đẩy người kia ra, nhưng làm thế nào cũng không đẩy được, hắn giống như một khối đá lớn đè trên người nàng, giống như nặng đến ngàn cân.

Tuyết Tuyết tuyệt vọng, bắt đầu nhớ lại nếu như bây giờ mình hóa nguyên hình, có phải có thể thông qua khoang tối của con thuyền này trốn vào trong nước không.

Nàng đang định hành động thì chợt người đè ở bên trên lập tức đứng dậy.

Nàng cả kinh, vội vàng mượn cơ hội này đứng dậy.

Nhìn đến, thì ra là đồng đảng của hắn đem người kéo lên.

“Người làm gì vậy?” Nam tử có ý đồ cường bạo Tuyết Tuyết không vui, cả giận nói “Người muốn chống đối ta phải không?”

“Phi!” Người nọ cũng nổi giận! “Ai thêm chống đối người! Ta phải nhắc nhở người đừng uống vài hớp rượu vào liền muốn cắn loạn người như chó điên! Đã nói người bao nhiêu lần rồi, mười nha đầu này là tìm cho chủ nhân, người động vào bọn họ còn muốn sống nữa hay không? Người liều mạng là việc của người? Lão tử không muốn liều mạng với người đâu!”

Người say rượu kia bị mắng như vậy cũng tỉnh toán lại một chút, nhưng vẫn nuốt không trôi cục tức này, mạnh miệng nói

“Cùng lắm lên bờ tìm thêm một người là được!”

“Nói nhảm!” Người nọ tức giận đến mức giậm chân, “Có thể dễ dàng tìm như vậy sao, chúng ta việc gì phải lặn qua lặn lại ở Đại Giang Nam Bắc? Chủ nhân cần chính là mỹ nhân đẹp mắt khắp thiên hạ! Còn phải đặc sắc, tính tình mười người không thể giống nhau! Người nghĩ lên bờ có thể dễ dàng tìm như vậy sao? Lại nói, người trong phủ đều đang chờ ở trên bờ, thuyền dừng lại sẽ phải dẫn người lên, đến lúc đó người đi đâu tìm người đưa qua hả?”

“...Hừ!” Người nọ bị nói xong không có lời nào để nói lại, dùng sức dậm chân một cái, chỉ vào Tuyết Tuyết nói “Coi như hôm nay ngươi gặp may!” Sau đó liền quay lại hỏi đồng đảng “Vậy bây giờ phải làm sao? Nha đầu này còn muốn chạy trốn, nếu không chuốc cho nàng chút được đi!”

“Không được!” Đồng đảng xua tay, “Trời sáng sẽ cập bến, phải để các nàng thanh tỉnh. Cùng lắm thì đêm nay chúng ta vất vả canh chừng nàng một chút, còn đỡ hơn là có lỗi với chủ nhân. Với tính tình kia của chủ nhân, làm không tốt thì sẽ bị mang ra làm mồi cho cá!”

“Được!” Người nọ vung bàn tay to lên, “Liền nghe lời người! Tối nay lão tử sẽ thức cả đêm để canh chừng nàng, xem nàng chạy chỗ nào!”

Cuối cùng một cuộc nháo kịch liệt cũng tạm thời kết thúc, đợi đến lúc hai người rời khỏi khoang thuyền, Tuyết Tuyết liền nghe thấy âm thanh khóa cửa, hơn nữa còn loáng thoáng nghe thấy hai người bọn hắn câu có câu không nói chuyện ở bên ngoài.

Nàng biết hai người kia canh giữ ở bên ngoài cửa không rời đi, chuyện nàng muốn chạy trốn có thể không thể xảy ra được.

Cuộn thân mình ngồi dưới đất, dựa lưng vào tường gỗ, Tuyết Tuyết cảm thấy chỗ sâu nhất trong mắt có một cổ dị thường muốn xông ra khỏi vành mắt.

Nàng biết đó là nước mắt, nhưng cho dù nàng cố gắng thế nào, nhưng đều không có biện pháp để nước mắt chảy ra.

“Thì ra từ đầu đến cuối ta đều là cá.” Nàng nhẹ nhàng nỉ non, có một nỗi buồn vô tận “Nhưng vì sao ta lại không thể hảo hảo làm một con cá chứ?” Tuyết Tuyết ôm chặt thân thể, may mà xiêm y không bị rách, còn có thể che thân thể.

Đây là ngư lân màu vàng óng của nàng hóa thành, có thể bị rách bị hỏng, nhưng chỉ cần nàng vào nước hóa nguyên hình, khi trở ra liền tự động biến thành đồ mới hoàn toàn.

Tuyết Tuyết sắp điên rồi, sự cố lần này khiến cho nàng cảm thấy lần biến hình thành người này có chút nghi vấn.

Thật ra thì làm một con cá cũng tốt, tự do tự tại bơi trong nước, còn có người cho nàng ăn.

Vì sao nàng không thể hảo hảo làm một con cá! ~~dien&dan&le&quy&don~~ Vì sao nàng lại muốn trăm cay ngàn đắng tu luyện thành người?

Được rồi! Thật ra thì đoạn đường tu luyện này cũng không coi là khổ cực, dù sao nàng còn làm được, hoặc là lấy tư thái của người tới nhân loại này.

Thế nhưng liền phải trả giá cao như vậy sao?

Nam nhân vừa rồi thật ghê tởm chết đi được, cho tới bây giờ Tuyết Tuyết còn cảm thấy buồn nôn. Nếu không phải nàng liều mạng không chế, sợ là lập tức có thể phun ra rồi.

“Cảnh Hiên!” Nàng hít hít mũi, ê ẩm, thật khó chịu. “Cảnh Hiên, người đang ở đâu? Ta đang ở nơi nào đây? Đây rốt cuộc là nơi nào? Tại sao người đã đứng trước mặt ta rồi, ta lại ngốc đến nỗi đánh mất người chứ? Cảnh Hiên, Tuyết Tuyết rất sợ, thật sự rất sợ!”

12. Chương 13

Cảnh vương phủ tại Kinh thành.

Bắt đầu từ ngày mười sáu tháng tám khi Cảnh Hiên hồi phủ, mười ngày nay cả tòa Cảnh vương phủ đều chìm trong không khí u ám.

Mà sở dĩ như vậy, lý do rất quái dị, cũng bởi vì trong phủ mất một con cá!

Hạ nhân mới tới có chút không hiểu, sao có thể bởi vì một con cá, đây vốn là Vương gia mới đánh thắng trận trở về vậy mà lại ủ rũ giống như thua trận thế?

Còn nữa... hồ cá trong Vương phủ nhiều cá như vậy, tại sao Vương gia lại cứ cho rằng chắc chắn là mất một con cá?

Có hạ nhân tò mò đi hỏi Bình Tử, Bình Tử lắc đầu, thở dài

“Không phải những con cá trong hồ cá này, là con cá bình thường Vương gia vẫn nuôi ở trong phòng! Nhưng mà đôi khi Vương gia cũng chuyển nó đến hồ cá lớn để chơi đùa.”

Nhưng bọn hạ nhân vẫn cảm thấy hồ đồ –.

“Mặc kệ là nuôi ở nơi nào, dù sao cũng chỉ là một con cá! Sao đáng giá để Vương gia như vậy?”

Bình Tử bị hỏi phát phiền, lại nói về con cá gọi là Tuyết Tuyết kia, không phải lần đầu tiên hạ nhân cảm thấy nghi ngờ.

Hắn cũng từng hỏi qua Cảnh Hiên, nhưng lấy được câu trả lời cũng chỉ có bốn chữ Bổng vương thích!

Đúng vậy! Hắn thích!

Hắn là Vương gia, thích thì nuôi, ai cũng không nói được gì.

Vì thế hắn liền dùng lời của Cảnh Hiên mà nói lấy lệ với hạ nhân

“Sao các ngươi lại nhiều chuyện như vậy? Đó là thứ Vương gia thích, bây giờ mất, dĩ nhiên là trong lòng cảm thấy không thoải mái! Có thời gian rảnh rồi thì khẩn trương đến tất cả hồ lớn nhỏ vớt tìm đi, nếu ai có thể tìm được con cá kia, ta sẽ thưởng cho người đó ba tháng tiền công!”

Vừa nghe nói có chuyện tốt như vậy, hạ nhân trong phủ bắt đầu di chuyển đi tìm cá.

Sau một lúc tìm kiếm, không biết người nào nói ra một câu

“Tất cả các con cá đều có bộ dạng giống nhau, chúng ta đi mua cho Vương gia một con cá không phải là được rồi sao! Hoặc là đến phía sau hồ cá nhỏ vớt một con cá chép là được!”

Đề xuất như vậy, mọi người đều cảm thấy có lý.

Đáng ra nên nghĩ sớm một chút! Nếu là con mèo con chó còn khó lừa.

Nhưng đánh mất chỉ là một con cá thôi! Đối với mọi người mà nói, muốn tìm một con cá giống con cá kia cũng dễ hơn nhiều.

Vì thế, không đến một canh giờ, liền có rất nhiều con cá chép vàng giống Tuyết Tuyết như đúc được đưa đến trước mặt Cảnh Hiên.

Cảnh Hiên nhìn cá chép trên tay bọn hắn, có lúc trong nháy mắt, hắn thật sự cho rằng đó là Tuyết Tuyết.

Nhưng khi hắn đi tới gần, liếc mắt nhìn bên trong bình nước nhỏ một cái, liền lập tức biết nó không phải.

Hắn muốn tức giận, nhưng khi lửa giận xông tới miệng thì ngừng lại.

Biết hạ nhân không có ác ý, chỉ khoát tay áo, nói

“Thôi! Đều lui ra đi!”

Bọn hạ nhân đưa mắt nhìn nhau, Bình Tử thấy vậy liền khẩn trương tiến đến đuổi mọi người ra ngoài.

Sau đó lại trở về bên cạnh Cảnh Hiên, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng.

Hắn biết là biện pháp này không thể thực hiện được, cái con cá kêu là Tuyết Tuyết kia, đừng nói là Cảnh Hiên, cho dù là Bình Tử hắn, qua mười năm này hắn cũng nhớ nó rất rõ.

Hắn không vội nói, nếu Tuyết Tuyết xen lẫn trong số bầy cá giống nhau kia, mình liếc mắt một cái có thể nhận ra hay không, nhưng ít ra người khác cầm một con cá giống vậy đến trước mặt, hắn vẫn có thể nhận ra đó là thật hay giả.

Hắn có thể nhận ra, huống chi là Cảnh Hiên?

“Vương gia.” Đứng ở bên cạnh Cảnh Hiên, Bình Tử khom người, nhẹ nhàng nói “Trong cung lại cho người đến thúc dục, nói lão Thái hậu rất nhớ người. Ngoài ra, cung yến Hoàng thượng mở vì người cũng không thể trì hoãn nữa rồi.”

“Tiếp tục trì hoãn!” Cảnh Hiên không hề nghĩ ngợi liền nói “Tuyết Tuyết mắt tích, bây giờ Bổng vương còn có tâm tư đi dự cái cung yến gì đó sao.”

“Nhưng mà Vương gia...”

“Bình Tử.” Cảnh Hiên quay người lại, nhìn hắn khó hiểu nói “Người trả lời Bổng vương, nếu cá nuôi ở trong hồ cá kia lại là chuyện khác, nhưng cá được nuôi ở trong phòng, làm sao có thể không thấy đâu?”

Bình Tử chỉ cảm thấy đầu dần dần thấm đẫm mồ hôi, trong mười ngày qua Cảnh Hiên đã hỏi vấn đề này vô số lần.

Nhưng hắn biết trả lời như thế nào?

Vì sao lại thế? Hắn cũng không biết.

“Vương gia! Hạ nhân dọn dẹp ở trong phòng sắp bị đánh chết, nhưng vẫn kiên trì nói mình không biết con cá chép vàng ở nơi nào. Cho dù nô tài hỏi như thế nào, bọn họ chỉ nói sáng hôm đó khi tiến vào dọn dẹp đã thấy cái thùng nước trống không, về phần lúc nào thì mất cá, không ai biết.”

“Vậy Bổng vương nuôi các người còn có công dụng gì?”

Lúc này trong lời nói của Cảnh Hiên khẩu khí hoàn toàn bình thường, không giận không hờn.

Nhưng sau khi nghe xong, Bình Tử liền lập tức quỳ xuống đất, không ngừng nói

“Vương gia thứ tội! Vương gia thứ tội!”

Theo Cảnh Hiên đã nhiều năm, hắn biết rõ tính tình của chủ tử này.

Nếu hắn nổi giận, vậy việc kia còn dễ xử lý.

Nhưng hắn lại bình tĩnh như thế, vậy chứng tỏ người đã nhẫn nại đến cực điểm rồi, ai cũng không có biện pháp vặn hỏi nữa rồi!

“Đúng rồi!” Bình Tử quỳnh lên, giống như nhớ đến cái gì đó, vì thế liền ngẩng đầu, hướng về phía Cảnh Hiên nói “Trước khi Vương gia hồi phủ, nha hoàn từng nói với nô tài về một chuyện rất kỳ quái.” Hắn nhúc nhích đầu, vừa vuốt đầu vừa nghĩ, sau một lúc lâu mới nói “Nha hoàn kia nói, công việc đầu tiên nàng làm khi sáng sớm là đến dọn phòng Vương gia, nhưng lần nào cũng phát hiện ra trước đó đều đã có người dọn dẹp sạch sẽ. Không chỉ có thế, rất nhiều lần nàng còn phát hiện một chút biến hóa nhỏ, nói ví dụ như gối đầu của người, lúc tối rõ ràng là đặt trên mặt chăn, nhưng ngày hôm sau lại thấy ở dưới. Hoặc là cái chén, rõ ràng đầu ngày là đặt cẩn thận trong khay, ngày hôm sau lại bị người ta đổ ngã, còn có... nha hoàn kia còn nói, nhiều khi cảm thấy trên giường có chút ẩm, hoặc là ẩm ẩm, giống như có người ngủ qua. Nhưng mà trong căn phòng này lại không có ai!”

Cảnh Hiên khẽ nhíu mày, những lời Bình Tử nói đều lướt qua trong đầu hắn, giống như suy nghĩ bị hắn bắt lại trong lúc lơ đãng, nhưng mà khi cẩn thận suy nghĩ lại thấy có chỗ không đúng.

“Vậy có hỏi qua những hạ nhân khác hay không? Có phải có người tiến vào dọn dẹp trước nàng không? Hoặc là có trộm, ban đêm tới phòng Bổng vương đạo?” Hắn không giống như Bình Tử, cho rằng nha hoàn

kia cố làm ra vẻ thần bí, ngược lại lập tức tiếp thu sự thật này, chỉ là nói ra vài loại khả năng bình thường phản bác lại Bình Tử.

Bình Tử lắc đầu

“Những thứ này nô tài cũng đã hỏi qua rồi, nhưng thật sự là trước nàng cũng không có ai tới quét dọn qua, hơn nữa trong phủ không có kẻ trộm. Huống chi, cho dù có kẻ trộm, trong phòng cũng không mất bất kỳ món đồ nào? Không có tên trộm nào chỉ đến đây để ngủ.”

13. Chương 14

“Sao lại không mất đồ!” Cảnh Hiên lớn giọng nói, “Không phải mất Tuyết Tuyết sao!”

Bình Tử lau mồ hôi, thầm nghĩ, chủ tử à, ai lại chỉ đến để trộm một con cá chứ? Con cá kia của người nhỏ như vậy, ninh hầm để ăn cũng không đủ bữa, người ta trộm nó làm cái gì?

Nhưng những lời này hắn chỉ dám nghĩ ở trong đầu, không dám nói ra.

Cảnh Hiên thấy hắn không trả lời liền thở dài một tiếng, khoát tay nói

“Lui xuống đi!”

Bình Tử đập đầu cáo lui, ánh mắt Cảnh Hiên lại lần nữa dừng ở chỗ thùng đựng nước kia.

Mới vừa rồi nghe Bình Tử thuật lại lời nha hoàn nói, không biết vì sao, trong lòng hắn lại sinh ra một chút chờ mong.

Loại chờ mong này là gì đối với hắn cũng đều không tốt, hoặc là nói ra sợ làm mọi người kinh hãi. Tóm lại, có một số ý nghĩ ẩn chứa trong tim hắn đang dần dần lộ ra ngoài.

Đẩy cửa ra, thông thả đi thẳng đến hồ cá nhỏ.

Cái hồ cá nhỏ này, vốn là nơi hắn đặc biệt cho người sửa lại vì Tuyết Tuyết.

Bởi vì nước trong hồ bị nha hoàn đổ nước mực xuống nên hắn liền dời Tuyết Tuyết vào trong phòng.

Về sau hắn sai người đổi nước ở nơi này, lại thường xuyên mang Tuyết Tuyết đến đây chơi.

Cảnh Hiên chăm chú nhìn chỗ nước cạn và tảng đá lớn, hắn biết, mỗi lần Tuyết Tuyết đến đây chơi đều thích nằm ở chỗ đó.

Mặc dù hắn không rõ vì sao một con cá có thể lười như vậy, nhưng nhìn bộ dạng lười nhát của Tuyết Tuyết nằm úp sấp trên tảng đá, mình lại cảm thấy rất an tâm, thậm chí bản thân cũng cảm thấy rất mãn nguyện.

Hắn ra ngoài đánh trận tám tháng, thậm chí ở biên thành còn mang theo rất nhiều đồ ăn ngon trở về cho nàng ăn.

Những thứ này là đặc sản chỉ ở biên thành mới có thể mua được, tất cả hắn đều tự mình ném qua rồi mới mang về cho nàng.

Tuyết Tuyết không ăn trùng, không sợ ăn kiêng, hơn nữa hắn thích ăn cái gì nàng thích cũng ăn cái đó.

Hắn biết Tuyết Tuyết thích nhất thịt xào khô, vì thế trước khi đi đặc biệt dặn dò Bình Tử, cứ cách ba ngày thì làm cho nó ăn.

Trong lòng vốn tràn đầy vui mừng trở về gặp nàng, nhưng hiện tại không thấy Tuyết Tuyết đâu nữa, trong lòng Cảnh Hiên mất mát không sao hình dung được.

Mười năm, hắn đã sớm có thói quen, trong phòng luôn có sự tồn tại của một người khác. Dù cho đó không phải là người, nhưng hắn vẫn cảm thấy ấm áp.

Thật ra hẳn cũng cảm thấy mình rất kỳ lạ, tại sao lại như vậy, lời của hạ nhân nói đều truyền đến tai hẳn, người ta nói Một con cá thôi mà, vì sao lại có thể làm cho Vương gia thương tâm đến như vậy?

Đúng vậy! Chỉ là một con cá mà thôi, nhưng đối với hẳn mà nói, kia thật sự chỉ là một con cá thôi sao?

...

Cửa thành biên giới Đại Tề, một năm bốn mùa đều bị bão cát bao phủ, bầu trời luôn tối. Thỉnh thoảng cũng có mưa, nhưng mưa to đi qua, không đến một canh giờ sau bão cát liền lập tức xuất hiện.

Rốt cuộc Tuyết Tuyết cũng từ bên trong khoang thuyền bước ra, hai tay bị người ra trói lại.

Cho đến khi bị hay người nam tử cường tráng kia mang đi, lúc này mới phát hiện, thì ra ngoài mình còn có chín nữ tử nữa.

Vì nhớ mang máng hai người kia từng nói qua chuyện chủ nhân của họ muốn tìm mười nữ tử gì đó.

Xem ra, mười người chính là các nàng rồi.

Lại nhìn bốn phía, sau đó tuyết vọng phát hiện ra đây hoàn toàn là một nơi xa lạ. Mà những người nhìn qua tất cả đều có bộ dạng hung dữ, ngay cả dáng dấp của nữ nhân cũng thật là cao lớn, tuyệt không yếu điệu giống như nữ tử kinh thành.

Chín nữ tử đi cùng đồng thời bị kéo lên trên bờ, đều bám nãy qua một lát, liền nhìn thấy cách đó không xa có hai chiếc xe ngựa đang chạy tới bên này.

Hai chiếc xe ngựa kia rất lớn, trên xe còn kéo theo hai các lồng sắt rất lớn.

Khi chạy đến trước mặt các nàng thì dừng lại, nam tử to lớn trên thuyền bắt đầu phân năm nữ tử thành một tổ đưa vào hai chiếc lồng.

Tuyết Tuyết ngồi ở trong lồng lớn, tủi thân đến mức nghĩ muốn đập đầu vào hàng rào.

Lúc nàng còn làm cá đến giờ chưa từng bị người giam lại như vậy, dựa vào cái gì khi làm người lại bị ném vào trong lồng sắt giống như tiểu thú vậy chứ?

Nhìn những nữ tử bên cạnh một chút, có đang có, có ngây người, còn có người không ngừng cố gắng tháo dây thừng trói tay ra.

Nàng không dám động, tối hôm qua nàng cũng từng vùng vẫy, nhưng đối lại chỉ là vũ nhục, cho nên Tuyết Tuyết không dám động.

Nàng nghĩ, vùng vẫy cũng vô dụng, không bằng liền thuận theo tự nhiên đi xem chủ tử muốn mua các nàng là ai, có lẽ khi đến trong phủ kia còn có cơ hội chạy trốn.

Nghĩ đến đây, xe ngựa liền chạy qua một cây cầu nhỏ, trên cầu có rất nhiều người, xe liền dừng lại.

Xe chạy tới cầu Tuyết Tuyết chợt cảm thấy dưới nước hình như có đồng loại đang tập trung niệm lực, trong lòng nàng khẽ động, biết rõ trong nước này nhất định có đồng loại của nàng đang tu luyện.

Vì vậy liền tĩnh tâm, nhắm hai mắt lại, yên lặng sử dụng niệm lực, không lâu sau, liền có thể cảm nhận được tiếng động từ đồng loại.

“Đây là đâu?” Đầu tiên Tuyết Tuyết sử dụng niệm lực hỏi.

Con cá nhỏ đang tu luyện kia, dđmmmm lee aaaaaa quy dnnnn đầu tiên còn phát ra tiếng nghi ngờ, sau đó lập tức khéo léo trả lời

“Nơi này là thành Thông Quan! Biên thành của nước Đại Tề.”

“Thành Thông Quan?” Trong đầu Tuyết Tuyết có một dấu hỏi chấm, tên này với nàng mà nói cũng không có tác dụng lắm.

“Người là ai?” Con cá nhỏ kia sinh lòng tò mò, “Người cũng là cá sao? Trời ơi? Niệm lực của người thật mạnh, hơn ra rất nhiều, ra tu luyện hơn một trăm năm mới có một chút pháp lực như vậy.”

Tuyết Tuyết xấu hổ.

Hơn một trăm năm... Người tu luyện hơn một trăm năm mà đã có pháp lực, nếu nàng nói cho người kia biết nàng tu năm trăm năm mới được thể này, liệu con cá kia có thể thấy rất công bằng hay không?

“Ta... Ta tên là Tuyết Tuyết.” Cố ý tránh chủ đề tu luyện, Tuyết Tuyết tiếp tục nói “Ta cũng là cá, chỉ là cá đã biến thân thành người. Hiện giờ ta bị người ta bắt, không biết đây là đâu, cũng không biết làm thế nào để chạy trốn, người có thể giúp ta...”

Lời của nàng còn chưa nói xong, đột nhiên lại phát hiện niệm lực của mình biến mất, không cảm nhận được sự tồn tại của con cá kia nữa.

Tức giận mở mắt ra, thì ra xe ngựa đã chạy tiếp, dần dần cách xa cây cầu nhỏ kia.

14. Chương 15

Không dễ gì mới có một chút hi vọng, vậy mà lập tức liền tan biến mất.

Nàng nhớ lại xem, con cá tu hành hơn một trăm năm kia có thể nghĩ biện pháp giúp nàng hay không, xem dùng cách thức gì có thể liên lạc với Cảnh Hiến.

Chỉ tiếc, xe ngựa đã cách bờ sông kia khá xa, cho dù nàng có niệm lực, thì con cá mới tu hành hơn một trăm năm kia không có đủ niệm lực để nói chuyện với nàng từ xa như vậy.

Than nhẹ một tiếng, một lần nữa dựa vào hàng rào, Tuyết Tuyết ngửa đầu nhìn trời.

Hi vọng bầu trời trên kia là ở kinh thành, ở Cảnh vương phủ!

“Xuống xe, xuống xe!” Không biết đi bao lâu, cuối cùng xe ngựa cũng dừng lại, phía dưới lập tức có người thét lớn “Xuống dưới, xếp thành một hàng! Chủ tử sẽ lập tức đến kiểm hàng, đảm vô tích sự các người đến muộn hai ngày, nếu như hàng không tốt, chờ bị đánh đi!”

Hai người nam nhân kia vừa nghe vậy, vội càng khom lưng cúi đầu đi tới gần quản gia, vỗ ngực đảm bảo hàng mình tìm đến toàn là hàng nhất đẳng!

Hai hàng mi đẹp của Tuyết Tuyết nhú chặt, nàng không rõ, cho dù là nô lệ, cũng không thể nói là mặt hàng được?

Đây rõ ràng là người, sao ở đến miệng của bọn họ lại thành hàng hóa rồi, tùy tiện mua bán, tùy tiện xử trí?

Có người tiến đến đuổi các nàng xuống xe, Tuyết Tuyết bị người đẩy vào cửa lớn trạch viện.

Phủ đệ này nhìn rất lớn, nhìn qua cũng không thua kém gì Cảnh vương phủ.

Nàng thấy kỳ quái, đây không phải là biên thành sao? Sao biên thành cũng có người hào phóng như vậy?

Trước giờ nàng đều cho rằng, người có tiền có thể đều sống ở kinh thành, hưởng hồ đã sớm nghe nói Cảnh vương phủ là số một số hai ở kinh thành, bây giờ nhìn trạch viện này, thật sự làm cho người ta có chút tò mò, không biết chủ nhân nơi này có thân phận gì.

“Dừng!” Lại có một người quát bảo ngừng lại, “Tất cả đứng yên ở chỗ này không được nhúc nhích, chủ nhân sẽ đến ngay bây giờ! Ta nói cho các người biết, tất cả đều phải cười lên cho ta! Nếu được nhìn trúng, về sau chính là một bước lên tiên được ăn ngon mặc đẹp sống những ngày an nhàn, nếu làm chủ nhân phật ý, liền ném các người tới cửa sông làm mồi cho cá sấu!”

Tuyết Tuyết ngẩng đầu, ném xuống sông? Tốt!

Làm mồi cho cá sấu? Nàng không sợ!

Nhưng nàng không khóc được, nếu có thể khóc, nàng nhất định sẽ khóc đến khi nào mắt sưng lên, để chủ nhân ngu ngốc kia chứng mắt nàng sau đó ném nàng đi.

Đứng không lâu lắm, từ phòng đối diện với gian phòng chính có một nam tử đang đi đến.

Người nọ mặc trường bào màu đen, nhìn rất thâm hiểm (thâm độc + nham hiểm).

Tuyết Tuyết không tự chủ sợ run người, dien.dan.leeeee.quyyyy.donnn mắt lập tức nheo lại, vô cùng tò mò.

Nhìn quen quen!

Đây là cảm giác đầu tiên.

Nhưng lại nghĩ, người nọ chừng ba mươi mấy tuổi, lại sống ở biên thành, không lý nào mình lại nhận ra hắn.

Nhưng tại sao lại có cảm giác như vậy? Hắn chỉ đang đi tới, Tuyết Tuyết đã cảm thấy vô cùng chán ghét.

Nếu nhận ra, chắc hẳn bọn họ là kẻ thù? Đây là cảm giác của kẻ thù!

Cuối cùng, người nọ cũng đến gần.

Cuối cùng, khoảng cách giữa bọn họ không quá ba bước.

Cuối cùng.

Nàng nhớ ra!

Là hắn!

Ngày trước là Đại thiếu gia của Cảnh vương phủ, ca ca cùng cha khác mẹ với Cảnh Hiên – Cảnh Nghị!

Nghĩ đến đây, Tuyết Tuyết theo phản xạ càng xuống cúi đầu thấp hơn.

Nhưng rồi nàng lại nghĩ, không cần! Cho dù nàng biết người này, nhưng đối phương lại không biết nàng.

Ngày trước nàng chỉ là một con cá chép nhỏ trong Cảnh vương phủ, trừ nàng ra, ai có thể nghĩ đến một con cá có thể biến thành nữ tử xinh đẹp như vậy chứ?

Cho nên nàng không cần sợ, cho nên Tuyết Tuyết càng ngẩng cao đầu hơn.

Người này, Cảnh Nghị, mười năm trước hắn dùng rất nhiều thủ đoạn muốn hại chết Cảnh Hiên.

Mặc dù đã qua mười năm, nhưng nàng vẫn nhận được ra hắn.

Hơn nữa, nàng còn hận hắn!

Vì Cảnh Hiên, vì mười năm trước thiếu chút nữa hắn đã hại chết Cảnh Hiên!

Tuyết Tuyết trợn mắt nhìn, nàng không nghĩ rằng, chính vì ánh mắt này, ngược lại làm cho Cảnh Nghị bị hấp dẫn.

Ánh mắt của hắn nhìn một vòng mười nữ tử trước mặt, cuối cùng dừng ở trên người Tuyết Tuyết.

Sau đó gơ tay nâng cằm Tuyết Tuyết, cười quỷ dị nói

“Mỗi người các ngươi giữ lại một nha đầu, người này... Bồn vương giữ lại!”

Khi nói chuyện, tay của hắn vỗ nhẹ lên hai má Tuyết Tuyết.

Tuyết Tuyết hung hăng xoay đầu, lui ra đằng sau hai bước, sau đó nói với hắn

“Người không biết xấu hổ!”

“Tốt!” Cảnh Nghị giận quá hóa cười, thu tay về, tự vỗ tay mình. “Không tệ! Không tệ! Bồn vương thích tính tình như vậy! Cô nương miệng lưỡi sắc bén thú vị hơn nhiều so với những hoa tươi không mùi không vị kia! Người đâu!” Hắn hét lớn một tiếng, “Đưa nha đầu kia đến phòng bồn vương, tối nay nàng thị tẩm!”

Tuyết Tuyết nhú mày, dienandannan nnn “Thị tẩm?” Không phải chỉ có Hoàng đế khi lâm hạnh phi tần mới gọi là thị tẩm sao?

Người này làm sao có thể dùng hai từ đó? Còn có, bây giờ hẳn đâu phải là vương gia? Vì sao lại tự xưng là bốn vương?

Trong lòng nàng có quá nhiều nghi vấn, nhưng lại không để nàng suy nghĩ nhiều, Cảnh Nghị vừa nói xong, lập tức có hai người hạ nhân đi tới đem nàng đi.

Thất quả bát quả(*), cuối cùng cũng đến một gian phòng ốc.

(*) Thất quả bát quả thành ngữ ý chỉ sự quanh co nhiều lối đi.

Lão bà tử đứng ngoài cửa vừa nhìn thấy, liền bước nhanh đến, hỏi hai hạ nhân kia

“Xảy ra chuyện gì?”

“Đây là thị thiếp mới của Vương gia, Vương gia phân phó đưa nàng vào phòng, tối nay nàng sẽ thị tẩm.”

Lão bà tử gật đầu một cái

“Hiểu!” Sau đó quay người lại, giơ tay đẩy cửa phòng ra, vừa đi vừa nói “Vào đi!” Ba chữ mới ra khỏi miệng, lại lập tức đề cao giọng, nói vọng vào trong phòng “Cô nương mặc y phục vào đi! Đêm nay có người mới đến thị tẩm!”

Tuyết Tuyết chau mày, có phần không hiểu rõ ý tứ trong lời này của nàng. Nhưng không đợi nàng nghĩ nhiều, bên trong lập tức truyền ra một giọng nữ nén tức giận –

“Người gạt người!” Nàng kia kiên quyết nói, rõ ràng có chút nóng nảy. “Vương gia nói mười ngày này ta sẽ thị tẩm! Vương gia vừa rồi... còn sủng hạnh ta, tại sao bây giờ lại muốn đuổi ta đi?”

“Hừ!” Lão bà tử kia hừ một tiếng, không mang theo bất kỳ tình cảm gì. “Loại sự tình này rất nhiều, có gì mà phải ngạc nhiên. Vương gia sủng người ba ngày, đã là cực hạn rồi, người còn muốn thế nào nữa? Nhanh mặc y phục rồi đi đi, đi nhanh một chút, quân gia còn có thể tìm cho người chỗ tốt. Nếu như đi chậm, đừng nói là không lấy được tiền, nếu chọc Vương gia nổi giận, sẽ ném người đi làm thức ăn cho cá sấu đấy!”

15. Chương 16

“Người...” Nàng kia tức giận đến không nói lên lời.

Lúc này Tuyết Tuyết đã đi vào trong phòng, hơi giương mắt, vừa vặn nhìn thấy bên trong giường ngủ treo lụa mỏng màu xanh lá, đang có một nữ tử thân hình trần trụi quỳ trên giường lý luận với lão bà tử.

Tuy đều là nữ nhân, nhưng Tuyết Tuyết vẫn theo bản năng mà đỏ mặt.

Nàng kia nhìn thấy nàng, bộ dạng như nổi điên, cũng không để ý tới hai kẻ hạ nhân là nam tử áp giải Tuyết Tuyết vào, liền nhất thời xốc màn lụa lên, trực tiếp mắng Tuyết Tuyết –

“Là con hồ ly tinh này? Chính người đoạt ân sủng của ta? Thôi bà bà! Người nhìn da thịt nàng không đẹp bằng ta? Sao Vương gia lại muốn nàng mà không cần ta?”

Tuyết Tuyết khẽ trợn trừng mắt, thầm nghĩ Ta không phải là hồ ly tinh! Ta là cá chép tinh!

Lão bà tử kia cũng không để ý đến nàng, loại chuyện này đã gặp nhiều, nữ nhân nào được sủng hạnh qua lúc gần đi cũng đều lần qua lần lại một phen như vậy. Là không tin, vì sao vừa rồi còn nhận hết muôn vàn sủng ái, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, những lời nói ngọt ngào như mật liền hóa thành mây bay.

“Người mặc quần áo của mình rồi từ nơi này đi ra ngoài, nhanh một chút, nếu không...” Bà tử kia nhìn hai kẻ hạ nhân đứng sau lưng Tuyết Tuyết, dĩ nhiên hai hạ nhân này cũng đang nhìn chằm chằm thân thể nữ tử kia, cười lạnh nói “Bằng không liền giao người cho bọn họ, đến lúc đó người có thể lựa chọn không rời khỏi phủ, cũng có thể lựa chọn tiếp tục hầu hạ nam nhân! Nhưng nam nhân hầu hạ là ai, có mấy người, ta cũng không xem vào được!”

“Không muốn, không muốn!” Nàng kia luống cuống, “Ta đi! Ta đi!”

Vừa nói vừa nắm y phục của mình, vội vàng hoảng hốt mặc lên người xong liền chạy ra ngoài cửa.

Tuyết Tuyết nhú mày nhìn toàn bộ, ánh mắt lại hướng về phía lão bà tử kia, sau một lúc lâu vẫn không khỏi tò mò hỏi

“Nơi này là nơi nào? Vương gia kia là ai?”

Lão bà tử liếc mắt nhìn nàng nói

“Đó là Cảnh vương gia! Cảnh vương gia chân chính! Vương gia chúng ta là cháu trai của đương kim Thái hậu! Tuy bị đày đến biên thành, nhưng dù sao cũng là thân thích của hoàng gia, có thể hầu hạ Vương gia, xem như phúc khí đời trước ngươi tu được!”

“Cảnh vương?” Tuyết Tuyết cười khổ, đây là Cảnh vương sao?

Nàng hiểu rõ rồi! Cái phong vị “Vương” này tám chín phần là do Cảnh Nghị kia tự phong cho bản thân.

Nhưng hẳn có quan hệ hoàng gia cũng không phải là giả,quỳnh diendannnlqdonnnn những người ở biên thành này chưa từng gặp qua, tuy nói là tội thân bị đày đến đây, nhưng dù gì cũng là hoàng thân. Mà hơn mười năm trước, trong cung đường như chỉ đây hẳn đến biên thành chứ chưa có định tội hẳn.

Vì vậy, hẳn mới có thể tự lập vương vị. Dù sao trời cao hoàng đế ở xa, cho dù triều đình biết cũng không quản việc nhỏ này.

“Người cười cái gì?” Lão bà tử hưng dữ nhìn Tuyết Tuyết, một lúc lâu sau, có chút ghét bỏ nói “Cũng trách không được nữ nhân kia nói, người xem người đi, đáng người cứng nhắc, thật không biết Vương gia coi trọng người để điểm nào!”

Tuyết Tuyết liếc nàng một cái, không lên tiếng.

Quên đi, quên đi! Bây giờ nàng đang mong bọn hắn có thể nhanh chóng cởi bỏ dây thừng cho mình, sau đó liền ra ngoài. Nàng muốn yên tĩnh suy nghĩ một chút tiếp theo phải làm gì, còn phải nghĩ biện pháp chạy trốn khỏi phủ này.

Cảnh Nghị kia là người như thế nào, nàng đã biết quá rõ ràng, ngay cả đệ đệ ruột của mình cũng có thể xuống tay hại, đối với những người xa lạ khác, hẳn còn có thể thương hại sao?

Cuối cùng bà tử kia và hai người hạ nhân cũng không ở lại lâu, sau khi thở dài vài câu liền cho người cởi trói cho nàng, rồi đi ra ngoài.

Tuyết Tuyết cẩn thận nghe ngóng, cũng không thấy có tiếng khóa cửa. Nhưng nàng biết, tuy cánh cửa này mở rộng, nhưng nàng cũng không có cơ hội đường hoàng chạy ra ngoài.

Trên thuyền kia mình không có năng lực rời khỏi, dựa vào đâu mà tin rằng có thể rời khỏi tòa vương phủ này chứ?

Than nhẹ một tiếng rồi đi đến trước cửa sổ, đẩy ra, liền phát hiện cửa sổ này đơn giản là tìm chỗ chết.

Lại nhìn thoáng qua chiếc giường vẫn còn hỗn độn kia, trên giường vẫn còn dấu vết của nam nữ hoan ái, khiến cho Tuyết Tuyết cảm thấy buồn nôn.

Trước kia nàng thường dùng lời nói tán tỉnh nam nữ trong hội YY một chút, nhưng lại không nghĩ rằng, có lúc chuyện tình này thật sự bày ra trước mắt mình, đúng là ghê tởm không chịu nổi.

Chợt nàng nghe thấy quỳnhnhin diennnnndannn leeeqdonnnnnbên ngoài cửa sổ có động tĩnh, giống như là có người đang đi tới.

Nàng nghiêng người, cố gắng để người bên ngoài cửa sổ không nhìn thấy mình. Sau đó cẩn thận lắng nghe, không bao lâu liền nghe thấy có hai nha đầu thừa dịp rảnh rỗi đứng nói chuyện với nhau.

Trong đó có một người nói

“Người thấy không? Bọn hần tìm mười vị cô nương, quả nhiên đều rất xinh đẹp, hơn nữa còn đúng với yêu cầu của Vương gia, mỗi người đều khác biệt không ai giống ai.”

“Ừm.” Một người khác tiếp lời nói “Có nữ tử Giang nam, nhỏ nhắn thanh tú. Còn có nữ tử Tây Vực, mũi thật là cao. Đúng rồi, người mà Vương gia chúng ta giữ lại, nhìn qua thật đáng yêu.”

Trong lòng Tuyết Tuyết khẽ động, biết người nọ là đang nói nàng sao.

Nói ra, đây là lần đầu tiên sau khi nàng biến thành người được nghe được người khác đánh giá về mình.

Đáng tiếc lại là trong hoàn cảnh này, bằng không nàng nhất định sẽ xông đến ôm lấy nha đầu khen ngợi nàng kia.

“Đáng yêu có lợi ích gì!” Một chậu nước lạnh được hắt xuống, “Người đáng yêu tới phủ chúng ta, sớm muộn gì cũng bị hành hạ thành tàn hoa bại liễu.”

“Người nhỏ giọng một chút!” Người còn lại nóng nảy, “Đây là trong phủ, người không sợ bị người khác nghe thấy à?”

“Không sao đâu, nơi này cũng không có ai, Lý ba tử đi tiện viện rồi. Aiii, người nghe nói gì không? Vương gia muốn đưa mười nữ tử kia đến Triệu quốc. Thái tử Triệu quốc kia không phải rất thân thiết với Vương gia chúng ta sao, nghe nói mới vừa làm hoàng đế, theo ta thấy, Vương gia chúng ta muốn nhân cơ hội này để mượn sức quốc vương Triệu quốc, không chừng sau này chúng ta sẽ đến Triệu quốc sinh sống!”

“Ta biết! Ý tứ rất rõ ràng, hơn nữa năm năm trước khi Thái tử Triệu quốc còn chưa lên ngôi không phải đã đến phủ chúng ta sao! Khi đó Vương gia đã đề cập qua rồi! Ta thấy như vậy là tốt nhất, thành Thông Quan này bốn mùa bão cát đều thổi mạnh như vậy, ai muốn ở lại nơi này chứ!”

Tuyết Tuyết nghe người bên ngoài nói, mới hiểu, thì ra muốn đưa mười người đến quốc gia khác.

Nàng biết rõ đưa nữ nhân đi là có ý tứ gì, cũng may mình không bị đưa đến Triệu quốc.

16. Chương 17

Nếu không, nàng muốn trốn về cũng không có cơ hội rồi.

Bây giờ ít nhất còn ở trong Tề quốc, chỉ cần vẫn cùng hít thở chung một bầu trời với Cảnh Hiên, đối với nàng mà nói, là còn hi vọng.

“Cô nương!” Đang suy nghĩ, cũng không biết từ khi nào, hai nha hoàn đã vào phòng đứng trước mặt nàng.

Tuyết Tuyết nghĩ một lát, liền nhận ra người vừa rồi nói chuyện là các nàng, chỉ là nàng không biết rốt cuộc các nàng ấy đến tìm mình làm gì.

“Cô nương! Chúng nô tỳ là người quản gia phân phó xuống hầu hạ người! Bên ngoài đã đun nước cho người, một lát nữa nô tỳ sẽ hầu hạ người tắm rửa trước, sau đó thay y phục mới. Tối hôm nay người sẽ thị tắm, nhất định phải hầu hạ Vương gia thật tốt! Nếu Vương gia cao hứng, nói không chừng ngày mai vương phủ chúng ta sẽ có nữ chủ nhân rồi!”

“Người nói cái gì vậy!” Tuyết Tuyết tức giận quát, “Ai muốn làm nữ chủ nhân trong Vương phủ của các người? Vương gia các người không biết xấu hổ!”

Nàng bị kích thích liền mắng Cảnh Nghị kia, từ mười năm trước nàng đã hận hần đến thấu xương.

Lúc Cảnh Hiên rơi xuống nước, tuy nàng không tránh kịp mà bị thương. Nhưng trong nháy mắt khi hần rơi xuống nước, nàng đã nhìn thấy người đẩy hần rơi xuống, đó chính là Cảnh Nghị.

“Mắng đi!” Đối với lời nói của nàng, hai nha hoàn kia đã sớm coi nhưng không nghe thấy, “Cô nương cứ mắng đi, sự tình đã đến nước này cũng không thể thay đổi! Đây là thành Thông Quan, không phải cứ dưới

chân thiên tử thì nhất định phải dựa vào vương pháp. Ở trong thành Thông Quan này, lời của Cảnh Vương gia chính là thánh chỉ, không ai dám không nghe!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Nha hoàn từ nãy giờ chưa lên tiếng cũng mở miệng nói “Người có cơ hội hầu hạ Vương gia, đó là chuyện tốt, lại còn ầm ưc cái gì!”

Khi nói chuyện, một cái thùng gỗ lớn bị người nâng vào, sau đó có hạ nhân đổ từng chậu từng chậu nước ầm vào bên trong.

Kỳ thật Tuyết Tuyết cũng không muốn tắm rửa gì, nhưng trải qua trận mưa đêm qua thật sự khiến cho nàng cảm thấy không thoải mái.

Hơn nữa chủ yếu nhất là nàng không biết mình đã ở trên bờ bao lâu, bây giờ nhìn thùng gỗ trước mặt, ngâm nước nhiều một chút, dù sao cũng đã lo lắng đề phòng cả ngày.

Vì vậy theo yêu cầu mãnh liệt của nàng, hai nha hoàn kia liền khóa cửa lại từ bên trong, lúc này nàng mới cởi y phục bước vào trong thùng.

Tắm rửa xong, nàng mặc vào y phục mà nha hoàn đã chuẩn bị sẵn cho nàng,quỳnh_in dien.dan.lqqqqq.donnnnn sau đó trở mắt nhìn các nàng lấy đi quần áo màu vàng óng trên người mình.

Tuyết Tuyết không ngăn cản, dù sao kia cũng chỉ là bộ y phục, cho dù có bị vứt đi bao nhiêu lần, chỉ cần nàng hóa thành hình cá liền lập tức có một kiện giống như đúc mà còn mới tinh xuất hiện.

Cuối cùng hai người nha hoàn kia cũng lui ra ngoài, Tuyết Tuyết ngồi vào ghế tựa trước bàn trang điểm, lo âu trên mặt đã được nàng bỏ xuống.

Làm sao bây giờ đây?

Hiện giờ suy nghĩ đầu tiên của nàng không phải là muốn rời khỏi phủ này thế nào, mà là nên làm sao để né thị tắm đêm nay.

Tên Cảnh Nghị đáng chết kia, sao lại ghê tởm đến trình độ này không biết?

Nghĩ đến đây, Tuyết Tuyết lập tức nhớ đến mười năm trước nàng đã nhìn thấy Cảnh Nghị đùa giỡn hạ nhân trong phủ.

Khi đó hẳn mới mười mấy tuổi? Mười mấy tuổi đã không trung thực, sẽ dẫn ra hiện tại rồi.

Tuyết Tuyết ai oán, thật hối hận, không biết mình bị cái gì kích thích đến nỗi không đợi được thêm một buổi tối mà phải lén lút chuồn ra khỏi Cảnh vương phủ chứ?

Tuy Cảnh Hiền không ở đó tám tháng, Bình Tử cũng không nghi ngờ nàng, nhưng đến khi bọn họ đối với mình rất tốt, sinh mệnh của nàng an toàn của nàng hoàn toàn có bảo đảm.

“Thật đáng đời!” Không khỏi lên tiếng trách mình, Tuyết Tuyết gơ tay lên, liền đặc biệt tát vào mặt mình một cái. Nhưng cũng không dám mạnh tay, chỉ nhẹ nhàng như vỗ vỗ trên mặt, xem như trừng phạt. “Nếu như cố chờ, hiện tại có phải là rất hạnh phúc không?”

Lại khẽ than một tiếng, sau đó đứng lên, lúc quay đầu, liền phát hiện cửa phòng này thật sự vẫn mở.

Nàng thấy tò mò, không biết người trong phủ này có tính cảnh giác kém, hay là nhận định nàng là chim chóc trong lồng, cho dù có như thế nào cũng không bay ra khỏi chỗ ở lớn cỡ bàn tay này.

Tuyết Tuyết đi đến trước cửa, giương mắt ngó nhìn khắp một lượt trong viện.

Vừa nhìn thấy mới biết, thì ra không phải người ở đây có tính cảnh giác kém, mà thật sự không cần phải canh trước cửa phòng nàng.

Đây là một tiểu viện độc lập, chỉ có một người ra vào. Mà ở lối vào kia, đang có một loại thị vệ đứng, nghiêm chỉnh xếp hàng che kín nơi đây.

Tuyết Tuyết có chút uể oải, nhưng mà trong viện này lại có một thứ hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Đó là một con chim ưng, một Lão Ưng rất lớn rất lớn.

Lúc mới nhìn, Tuyết Tuyết còn cảm thấy sợ hãi.

Đối với loại thú có cánh,điên@dan!le\$quy#\$donnnn Tuyết Tuyết cũng không biết vì sao trong lòng luôn có một loại kháng cự, luôn luôn phải nhắc nhở mình đừng sợ.

Huống hồ, con ửng này quá lớn, đứng ở trong lồng đặt dưới đất, cũng cao hơn rất nhiều sơ với loại nửa người như nàng.

Đang lúc nàng nhìn Lão Ưng kia, thì con vật khổng lồ ấy cũng nhìn nàng.

Lúc bốn mắt nhìn nhau, Tuyết Tuyết lại cảm nhận được một cỗ ý niệm rất mạnh, sau đó lập tức nghe thấy một tiếng nói, là giọng nam nhân rất dễ nghe, hẳn đang nói –

“Người lại đây! Lại đây!”

Tuyết Tuyết giơ tay chỉ vào mũi mình, đồng thời dùng tâm niệm nói

“Ta sao?”

Lão Ưng kia gật đầu, lại nói

“Ngư ngốc! Nơi này trừ người ra, còn ai có thể nghe thấy được lời nói của ta!”

Tuyết Tuyết bĩu môi, có chút tức giận.

“Người nói ai ngu ngốc? Không phải người cũng bị người ta nhốt trong lồng sao? Kể tám lạng người nửa cân, hai ta đừng ai nói ai hết!”

“Hừ!” Lão Ưng kia khê hừ một tiếng, “Nữ nhân chết tiệt! Không so đo với người! Người qua đây! Mau tới đây!”

Tuyết Tuyết rầu rĩ di chuyển ra bên ngoài, không đợi nàng đi quá xa, chỉ thấy bên cạnh không biết từ chỗ nào xuất hiện hai người hạ nhân, giơ tay cản lại, nói

“Mời cô nương trở về phòng! Nơi này không thể đi loạn được!”

Tuyết Tuyết khó hiểu

“Cửa phòng chưa đóng cũng không khóa, vậy không phải ý nói ta ít nhất cũng có thể hoạt động ở trong viện này sao?”

“Vậy cô nương muốn đi đâu?”

“Chỗ đó!” Tuyết Tuyết chỉ một ngón tay, đứng chỗ cái lồng sắt kia, “Ta muốn đi xem đại ửng kia, cũng không phải muốn trốn, các người khẩn trương như vậy làm gì?”

Hai người hạ nhân gật đầu, thở phào nhẹ nhõm, sau đó lui một bước đứng sau lưng nàng, lại nói

“Vậy, cô nương mời!”

Tuyết Tuyết không để ý nữa, pháp lực của Lão Ưng cách đó không xa kia đang mãnh liệt hấp dẫn nàng.

Lúc này nàng cũng chẳng quan tâm sợ hãi loại sinh vật này, chỉ ôm một hi vọng, hi vọng con ửng trong chiếc lồng này có thể giúp đỡ nàng một chút.

Rốt cuộc khi đứng ở trước chiếc lồng sắt, Tuyết Tuyết nhìn chăm chăm vào con ửng kia, rất nhiều hạ nhân vây quanh đều cảm thấy tò mò.

Nói tới, con ửng này đã được Cảnh Nghị nuôi dưỡng rất nhiều năm

17. Chương 18

Nhưng con chim ưng này quá lớn, đừng nói là nữ nhân, mà mấy người nam nhân bọn họ đến gần cũng cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Nữ nhân trong phủ này đến gần nó cũng không ít, nhưng không có người nào dám lại gần con ưng này quá năm bước.

Mà nữ nhân trước mặt chẳng những không sợ, ngược lại còn sinh ra mấy phần tò mò với con ưng này?

“Nữ nhân ngốc, lại gần đây một chút!” Lão ưng kia vỗ cánh, dáng vẻ giương nanh múa vuốt.

Tuyết Tuyết chẳng những không nghe lời hấn, ngược lại còn lùi về sau hai bước, sau đó đôi mắt tu ýt giận trừng nó, nói

“Người đừng vỗ cánh nữa có được hay không? Ta ghét nhất là thứ đó, mang da hù cũng dọa chết người!”

“Dọa người?” trên mặt lão ưng kia hiện vẻ khinh bỉ “Chim Ưng khí khái đẹp trai như vậy, người lại nói là dọa người? Nữ nhân chết tiệt, nữ nhân ngu ngốc! Không có mắt!”

Tuyết Tuyết buồn bực, không muốn để ý đến hấn. Nghĩ một hồi liền nói

“Này! Sao người lại bị nhốt ở trong ấy? Người cũng tu thành người... À, chim ưng hả!”

“Sao ta không thể bị nhốt!” Con ưng kia không vừa ý, “Sao ta không thể bị nhốt! ta có tu hành! Còn chưa tu đến mức có thể biến thành người! Người nhìn người đi, cũng là một người sống, còn không phải cũng bị bắt tới phủ này sao.”

Tuyết Tuyết hít hít mũi, lời nói của con chim ưng này đã chạm tới nỗi buồn bực của nàng.

Biến thành người! Biến thành người có cái gì tốt? Nếu không phải vì biến thành người, nàng mới bị bắt tới nơi quỷ quái này sao?

“Được rồi!” Không đợi nàng nghĩ nhiều, con ưng kia lại mở miệng nói “Người mau giúp đỡ một chút, thả ta! Ta đã bị nhốt trong lồng này năm năm, bị nhốt đến muốn điên rồi! Nếu còn bị nhốt tiếp, ta cũng không biết ta có thể bay hay không nữa!”

“Năm năm?” Tuyết Tuyết giật mình, người này bị nhốt lâu như vậy?

“Đừng sợ!” Con ưng kia lại nói “Người nhìn xuống phía dưới lồng sắt, có một cái khóa bằng sắt, rất đơn giản, người chỉ cần rút cái khóa sắt đó ra cửa lồng này sẽ mở!” Vừa nói, Lão Ưng ở một bên không ngừng đi tới đi lui, “Đáng ghét! Chỉ đơn giản như vậy, mà ta lại không thể với tới! Ta đã bị thứ đồ chơi này nhốt năm năm! Mẹ nó! Mẹ nó!”

“Được rồi, được rồi!” Tuyết Tuyết che mắt theo bản năng, “Người đừng vung đôi cánh lớn kia của người, hù chết ta! Ta nói cho người biết...! Có thể cứu người! Nhưng người cũng phải giúp ta một việc!”

Lão ưng kia yên tĩnh trở lại, nhìn về phía Tuyết Tuyết, một lúc lâu sau mới nói

“Cá chép vàng nhỏ, người nói đi! Muốn ta làm cái gì? Chỉ cần người có thể giúp ta ra khỏi đây, việc gì ta cũng có thể làm giúp người!”

“Tốt!” Tuyết Tuyết gật đầu, trong lòng cũng bắt đầu kích động, “Ta... Ta muốn người tìm một người, hấn ở Cảnh vương phủ trong kinh thành, là Cảnh vương gia của Tề quốc.”

“Cảnh vương gia?” Lão ưng lại bắt đầu nhảy loạn, “Chủ nhân nơi này không phải là Cảnh vương gia sao?”

“Hấn là giả!” Tuyết Tuyết nổi giận, “Người nghe cho rõ, người gọi là Cảnh Hiên trong kinh thành mới là Cảnh vương gia thật! Người giúp ta tìm hấn, sau đó nói với hấn ta ở đây, để hấn đến cứu ta!”

“Nữ nhân điên!” Lão ưng kia tức đến run cầm cập, “Người cho là ta sẽ nói được chuyện với con người sao? Người có thể vào phòng đem những gì người muốn nói viết ra, một lát khi ta chồn ta sẽ giấu vào miệng, sau đó đưa đến trước mặt người kia.”

“Ta...” Tuyết Tuyết khó xử, suy nghĩ nửa ngày mới mở miệng nói “Ta không biết viết chữ, chỉ biết nhận mặt chữ thôi. Nhưng mà... Như vậy đi, người đến gặp Cảnh Hiên, liền dùng móng vuốt vẽ một con cá chép vàng nhỏ trên mặt đất. Nếu hắc hiếu, vậy người hãy dẫn hắc trở lại chỗ này. Nếu hắc không hiếu...” Tuyết Tuyết đau khổ nói, “Nếu hắc không hiếu, quyết định vậy đi. Có lẽ với hắc mà nó, ta từ trước đến giờ chỗ là một con cá chép.”

“Được rồi, được rồi!” Lão ưng có chút không kiên nhẫn, “Biến thành người thật là phiền phức, có cái gì tốt đâu, ta thấy là người thâm mến tên tiểu tử kia rồi! Được rồi! Liền theo ý người nói làm vậy, người nhanh lên mở cửa để ta ra ngoài trước đi đã!”

“Được!” Tuyết Tuyết gật đầu, quay lại hướng ánh mắt về phía chiếc khóa sắt trong lời nói của hắc, nghĩ, quay người lại, chợt thấy thân mình chao đảo, cả người liền ngã trước khóa sắt kia.

Nàng không dám bỏ qua cơ hội này, vội vàng đưa tay kéo cái khóa kia ra.

Quả nhiên đúng như lời lão ưng kia nói, khóa bị rút ra, cửa lồng sắt liền bị hắc phá ra từ bên trong.

Lập tức giương cánh, cả một mảng sân bị đôi cánh vĩ đại che phủ làm cho tối om.

Đám người bên dưới nóng nảy, thứ nhất Cảnh Nghi nuôi dưỡng lão ưng này rất cẩn thận, thứ hai, bây giờ bọn hắc chỉ có thể trở mắt nhìn nó bay đi, nhưng lại không hề có năng lực để đi bắt nó trở lại.

Những người có lá gan lớn liền đứng ở giữa sân giờ cung tiến lên bán, nhưng cung tiến bình thường của con người làm sao có thể bắn hạ được nó.

Tuyết Tuyết nhìn thấy hắc dần dần biến mất trên không trung, không khỏi lộ ra ý cười.

“Mau bắt nàng lại!” Cũng không biết là ai phục hồi lại tinh thần, liền hướng Tuyết Tuyết nói “Là nữ nhân này để cho chim ưng bay mất, nhanh bắt nàng lại!”

Tuyết Tuyết không có phản ứng, nàng thậm chí còn vô cùng mong chờ có người đến bắt lấy nàng.

Hiện giờ nàng gây ra lỗi lớn như vậy, Cảnh Nghi kia còn có tâm tình để thị tẩm nàng nữa không?

Quả không ngoài dự liệu, khi Cảnh Nghi biết lão ưng kia bị thả đi liền giận dữ, tự mình đi lên phía trước “bóp bóp” tát nàng hai cái. Thấy mặt Tuyết Tuyết sưng đỏ, khóe môi cũng có vết máu, lúc này mới nói

“Nhốt vào trong phòng củi, đợi Bồn vương có tâm tình, sẽ tính sổ với nàng!”

Lời này vừa nói ra, Tuyết Tuyết có chút thất vọng.

Không phải nói có loại trừng phạt là nén xuống sông làm mồi cho cá sấu sao? Vì sao lại chỉ nhốt nàng vào phòng củi?”

Nhưng mà cũng được, chỉ cần có thể thoát khỏi thị tẩm, dù có ném nàng vào đâu nàng cũng không để ý.

Tuyết Tuyết co người ngồi trên nền đất phòng củi, hai bên má đau rát.

18. Chương 19

Cảm giác này lại khiến nàng nghĩ tới lúc mình bị người ta vũ nhục trên thuyền, làm nàng không ngừng nhớ Cảnh Hiên.

“Lão ưng à lão ưng.” Nàng lẩm bẩm, “Chỉ mong người không lừa ta, chỉ mong người có thể mang tin tức tới trước mặt hắc, cũng chỉ mong... chỉ mong hắc có thể hiểu rõ ý của người.”

Tuyết Tuyết tính thời gian, mình bị bắt đến đây đã mười ngày, nếu Cảnh Hiên làm việc nhanh, lại thêm thời gian lão ưng bay trở về, đoán chừng cũng phải mất mười ngày.

Nói cách khác nàng phải chống đỡ mười ngày nữa, không thể bị người khác đánh chết, không thể bị bắt đi thị tẩm. Còn chuyện quan trọng hơn, nàng không thể bị chặt đứt nguồn nước.

Cứ ngồi trong phòng củi như vậy, mệt mỏi, liền dựa vào tường một chút.

Dần dần, mặt trời lặn phía tây.

Dần dần, trăng sáng lên cao.

Dần dần... Giống như có tiếng bước chân người đi đến.

Tuyết Tuyết kinh hãi, nàng rất sợ đó là Cảnh Nghị.

Người kia đến e rằng là vì chuyện nam nữ, nàng không thể để cho hắn thực hiện được, dù có phải liều mạng cũng không thể để cho hắn thực hiện được.

Tuyết Tuyết theo bản năng lui thân thể mình về phía sau,!!! lúc này, cửa “két” Một tiếng bị người ngoài đẩy ra.

Mượn ánh trăng, nàng nhìn thấy thân thể cao lớn của một nam nhân, tuy không nhìn rõ mặt, nhưng đây không phải là Cảnh Nghị.

Thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng không đợi nàng phục hồi lại tinh thần, lại bị dọa sợ đến mức lập tức đứng lên.

Là người kia!

Là người đã có ý đồ muốn vũ nhục nàng trên khoang thuyền.

Hắn tới làm gì?

“Trốn cái gì!” Người nọ cười quỷ dị, sau đó đóng cửa ra vào lại. “Tiểu mỹ nhân! Đừng trốn tránh, Vương gia không cần người, bây giờ, người là của ta rồi!”

“Người đừng tới đây!” Tuyết Tuyết lui đến chỗ đóng cửa khô, thấy không còn đường để chạy, liền tiện tay nắm lấy cái xẻng trên bếp lò. “Người đừng có qua đây! Nếu người động vào ta, Vương gia các người sẽ không bỏ qua cho người đâu!” Dưới tình thế cấp bách, đành phải lấy tên tuổi của Cảnh Nghị ra dọa người.

Lại nghĩ tới, người nọ không hề sợ hãi, ngược lại còn nói:

“Người yên tâm! Vương gia nói sẽ đưa người cho đám hạ nhân chúng ta, chúng ta tùy thời đều có thể tới ném thử mùi vị của người! Tiểu mỹ nhân, vì để ném thử mùi vị của người đầu tiên, hai mươi nam nhân chúng ta đã đánh nhau hai canh giờ liền, mới khiến ta đoạt được vị trí đầu tiên!”

Vừa nói vừa nói đi về phía trước, Tuyết Tuyết sợ tới mức không ngừng vung loại cái xẻng trong tay.

Nhưng không thể nào tranh chấp với người vạm vỡ như vậy, nhúc nhích được vài cái, hai cổ tay đã bị người giữ chặt.

“Ngoan!” Người nọ thở dồn dập, “Ngoan, để đại gia hôn một cái.” Lại hít một cái, “Thật thơm! Hôm nay người để cho ta phá thân của người, từ nay về sau đại gia nhất định sẽ rất thương người.”

“Người lưu manh!” Tuyết Tuyết vội muốn chết, “Người buông ra, buông ra nhanh lên!”

Khi nói chuyện, áo bị người nọ “ba” một tiếng dùng miệng xé mở, Tuyết Tuyết chỉ cảm thấy trên người đột nhiên trở nên lạnh lẽo, liền cúi đầu nhìn, đúng là quần áo đã bị xé rách, da thịt lộ ra, ngực nhỏ thơm mát bị một chiếc yếm nhỏ bao bọc lộ ra trước mắt nam nhân.

Mà nam nhân kia lúc này dĩ nhiên cả khuôn mặt kia đang bổ nhào vào bộ ngực thơm mát của nàng, bị đụng một phen khiến nàng ngã nhào xuống đồng cỏ khô trên đất.

Nam nhân không ngừng tiến công, chẳng những ý đồ muốn dùng lực thoát đi chiếc yếm duy nhất trên người nàng, mà một chân phía dưới cũng bắt đồng chen vào giữa hai chân Tuyết Tuyết.

Tuyết Tuyết cấp bách, cũng không biết khí lực ở đâu ra, lại nhân cơ hội nam nhân kia buông lỏng cổ tay nàng, liền lập tức vung cái xẻng lên đánh vào gáy hắn một cái.

Nam nhân không nghĩ tới nàng lại có thể ra tay ngoan độc như vậy, lúc này liền hoa mày chóng mặt.

Tuyết Tuyết mượn cơ hội này liền mạng đẩy người bên trên ra, nàng nhớ rõ vừa rồi sau khi hấn đi vào chỉ đóng cửa, cũng không có khóa lại.

Vì thế liền chạy đến cửa, không để ý bên ngoài có người canh giữ hay không, cũng không để ý bên ngoài là chỗ nào, mình có thể chạy xa hay không.

Nàng chỉ muốn nhanh chóng chạy trốn khỏi ác ma này, trong sạch của nàng tuyệt đối không thể bị mất như vậy, cho dù chết, cũng không thể!

Hoàn hảo là ngoài cửa không có người, nghĩ đến người nam nhân cao lớn muốn cường bạo nàng cố tình đuổi đám người gây rối kia đi, liền tạo cho Tuyết Tuyết một cơ hội tốt như vậy.

Nàng liền mạng chạy khỏi cửa viện, vòng qua một hành lang gấp khúc. Lại tiếp tục chạy, dĩ nhiên nàng cũng nghe thấy tiếng truy binh đuổi theo phía sau.

Làm sao bây giờ? Tuyết Tuyết mở mắt không ngừng chạy về phía trước.

Nàng không biết đường này thông đến chỗ nào, cũng không biết có nguy hiểm hay người đang chờ nàng hay không.

Nàng chỉ biết chạy không ngừng, chỉ biết không thể để cho người phía sau bắt được nàng.

Có lẽ ông trời thật sự muốn giúp nàng, chạy không lâu, dường như Tuyết Tuyết cảm thấy được hơi nước.

Trong lòng nàng mừng như điên, thầm nghĩ nhất định trong Vương phủ này có một cái hồ cá.

Vội vàng chạy đến nơi phát ra hơi nước kia, qua nhiên sau khi vòng qua mấy cái núi giả nho nhỏ liền thấy một cái hồ cá lớn.

Tuyết Tuyết không để ý nhiều, chạy đến gần hồ cá kia liền nhảy xuống.

Vào nước, trong nháy mắt liền hóa nguyên hình, lập tức bơi qua bơi lại giống như những con cá vàng nhỏ trong hồ cá này, cũng không rõ ai vào với ai.

Người đuổi theo nàng cũng đồng thời đến bên cạnh hồ cá, mọi người trơ mắt nhìn nàng nhảy vào hồ cá, trong lúc này lại cảm thấy nàng không biết thương xót mạng sống của mình, rất nhanh sau đó có người nhảy vào trong nước, chuẩn bị cứu người.

Một đồng người vây quanh trên bờ, mãi đến khi hai người hạ nhân từ trong nước đi lên bờ, lúc này mới phát hiện hai tay bọn hấn trơn trơn, không ai cứu được nàng.

“Lão Vạn!” Một người trên bờ hướng về phía nam nhân vừa khinh bạc Tuyết Tuyết, “Trong nước không có ai! Hai anh em chúng ta đã tìm hồi lâu, một tảng đá cũng đã tìm qua, nhưng không hề thấy nửa bóng dáng của người!”

Lão Vạn tức đến dậm chân.

“Sao lại không có ai? Chúng ta đều nhìn thấy nha đầu kia nhảy xuống nước, bốn phía hồ cá này đều bị phong kín, nàng có thể chạy đi đâu được? Các người lại xuống tìm một lần nữa xem, có thể trầm xuống đáy hồ rồi cũng nên. Tuy nói Vương gia ban nàng cho chúng ta, nhưng chưa nói qua muốn nàng chết!”

Hai người kia không có biện pháp, đành phải trầm xuống đáy hồ tìm.

Thật lâu sau mới trở lên bờ, lại hướng về phía Lão Vạn kia liên tục xua tay:

“Không thấy, không thấy. Dưới đó không hề có ai! Bên trong hồ cá này ngoài trừ cá, nước với đá, không hề có vật gì khác. Không tin người tự mình xuống xem đi! Trời lạnh như vậy, ta không thể xuống tìm nữa!”

19. Chương 20

“Rõ ràng người đó nhảy xuống nước, các người đều nhìn thấy, sao giờ lại không có?” Lão Vạn thở phì phò gào thét, giọng nói kia khiến mọi người hoảng sợ, Tuyết Tuyết xen lẫn trong bầy cá cũng không khỏi sợ run người, theo bản năng bơi đến nơi xa hơn.

“Vạn ca!” Có một hạ nhân trẻ tuổi đi đến gần lão Vạn: “Vạn ca, có câu này ta không biết có nên nói hay không, nếu ta nói, chúng ta đừng tìm người này nữa, đi nói thẳng với Vương gia, cho dù có phạm tội, Vương gia cũng sẽ không làm gì chúng ta, cùng lắm thì xử phạt một chút, dù sao cũng tốt hơn so với thần linh.”

“Cái gì?” Những lời này dẫn tới sự hiếu kỳ của mọi người, mọi người đồng loạt vây đến trước mặt hắn, nhưng lại nghe thấy lão Vạn nói: “Lời người nói có ý gì? Tìm một người mà thôi, sao lại nhắc đến thần linh?”

“Vạn ca!” Người nọ dè dặt giọng, tiếp tục nói: “Vạn ca, không phải ta nói hươu nói vượn, đúng là lúc cô nương kia nhảy xuống nước ta có nhìn thấy... Cũng nhìn thấy nàng chưa vào đến nước đã biến thành một con cá!”

“Biến thành cá?” Lão Vạn lắc đầu như trống gỏi, “Không thể nào, không thể nào! Người làm sao có thể biến thành cá! Mà cho dù như người nói, nàng là thần tiên hoặc yêu quái, khi bị chúng ta khi dễ như vậy, nàng phải phản kháng mới đúng, nào có thần tiên nào yếu kém như vậy?”

“Lão Vạn!” Hai người xuống nước tìm người cũng theo đó nói: “Tiểu tử này nói đúng tám phần! Người nghĩ đi, chúng ta tận mắt thấy nha đầu kia nhảy xuống hồ cá. Những người ở trong phủ nhiều năm đều biết, hồ cá này bốn phía bị phong kín, không có đường ra. Vậy bây giờ nàng đi nơi nào? Một người sống sờ sờ giờ không thấy đâu nữa, trừ bỏ nói nàng biến thành cá, còn có thể nói được cái gì khác?”

“Đúng rồi!” Lại một người nói: “Lão Vạn! Mặc kệ nàng có phải thật sự là biến thành cá hay không, ít nhất đây cũng là một lý do để nói với Vương gia!”

Những lời này đã nhắc nhở lão Vạn, đúng vậy, mặc kệ có phải là sự thật hay không, ít nhất trước mặt Vương gia cũng có một câu trả lời thỏa đáng. Đến lúc đó có phải tìm tiếp hay không, cũng không phải chuyện của bọn hắn nữa rồi.

“Được!” Hắn vung tay lên, “Liền làm như vậy, sáng mai ta sẽ đến nói với Vương gia!”

Lúc Cảnh Nghị nghe được tin tức này, hoàn toàn không cho là vớ vẩn giống như trong tưởng tượng của bọn hạ nhân, mà ngược lại hắn nghiêm túc suy nghĩ rất lâu.

Mười năm nay tuy nói hắn ở biên quan nhưng vẫn phái thám tử đi tìm hiểu Cảnh vương phủ ở kinh thành, một khắc cũng không rời.

Tuy nơi đó không phải nhà của hắn, nhưng hắn vẫn có thể biết được một số việc.

Mà chuyện hắn nghe được nhiều nhất trong mười năm nay là, đệ đệ Cảnh Hiền kia của hắn thích một con cá.

Thám tử nói Cảnh Hiền nuôi một con cá chép vàng trong phòng mình, không có việc gì còn thì thầm nói chuyện với nó.

Trừ lần đó ra, hắn còn để cho hạ nhân cho con cá kia ăn một thứ kỳ quái gì đó, thậm chí đồ ăn trên bàn cơm của mình cũng chia ra một phần cho con cá kia ăn.

Mà bây giờ, bọn hạ nhân nói nha đầu vừa vào phủ kia biến thành cá nhảy vào hồ nước, chuyện hoang đường như vậy, khi hắn nghe thấy lại không hề cảm thấy bất ngờ chút nào.

“Vương gia!” Thấy hắn lâu không lên tiếng, lão Vạn kia mang theo lá gan lớn hỏi hắn: “Vương gia! Vậy cô nương kia thì sao...”

“Đi gọi người vây hồ cá kia lại cho bốn vương!” Cảnh Nghị vung tay lên, hạ một mệnh lệnh khiến cho lão Vạn có chút giật mình, “Một người đứng kề tiếp một người, phải vây thật chặt! Còn nữa, từ giờ trở đi, hạ nhân trong phủ không được cho cá ăn!”

Lão Vạn khẽ run rẩy, cảm giác ớn lạnh khiến hấn rùng mình.

Lời này của Vương gia là có ý gì? Chẳng lẽ hấn biết nha đầu kia thật sự là cá tính?

Chẳng lẽ những gì tên hạ nhân kia nhìn thấy đều là thật?

Hấn lo lắng, nếu đây đều là sự thật, mình năm lần bảy lượt muốn đoạt lấy nha đầu kia, sẽ không gặp báo ứng gì chứ?

“Thất thần cái gì? Nhanh đi!” Trong lòng Cảnh Nghị có chút bức bối, giống như cũng cảm thấy quyết định này của mình có chút khó hiểu.

Lão Vạn nhận mệnh rời đi, nha hoàn bắt đầu truyền đi chuyện ma quái này trong vương phủ, trong nhất thời, hạ nhân trong vương phủ bị sự kiện này làm cho hoảng sợ.

Tuyết Tuyết bơi trong hồ cá, trong lòng dần buông lỏng xuống.

Mặc kệ như thế nào, ít nhất cũng có thể bảo vệ trong sạch cùng tính mạng của nàng.

Nghĩ đến, vạn vật luôn quay về với tổ tông!

Nàng là cá, cho dù có nỗ lực biến thành người như thế nào, nhưng cuối cùng vẫn ở trong nước mới có thể bình an được.

Tuyết Tuyết phiền lòng chìm xuống đáy hồ, những người hạ nhân này đã vây hồ cá lại.

Nàng không biết Cảnh Nghị muốn làm gì, nhưng xem ra trước mắt hấn còn chưa muốn vớt sạch sẽ cá ở nơi này lên.

Nàng chỉ muốn chống đỡ mấy ngày, cùng lắm là mười ngày, Cảnh Hiên không biết có đến nơi được không?

Cảnh Hiên, hấn có đến chứ?

Chỉ dựa vào một con chim ưng? Chỉ dựa vào hình vẽ một con cá trên mặt đất, hấn sẽ cùng con chim ưng kia chạy tới biên quan này sao?

Chợt cảm thấy bị thương, bọn họ xa nhau tám tháng, nay mình lại chạy ra khỏi Cảnh vương phủ, như vậy Cảnh Hiên có thể quên đi nàng hay không?

Hạ nhân trong vương phủ có lo bị phạt mà nói với hấn con cá Tuyết Tuyết kia đã chết rồi hay không?

Vô số ý nghĩ xuất hiện trong đầu Tuyết Tuyết, nàng bắt đầu lo lắng không biết mình có xa cách Cảnh Hiên từ đây hay không, nàng lo lắng mình có thể bị nhốt ở Cảnh vương phủ giả này không ra được nữa hay không.

Nàng có rất nhiều lo lắng, trong đầu có rất nhiều phiền muộn, thế cho nên ba ngày liên tiếp không có ai đưa đồ ăn tới hồ cá này, nàng cũng không để ý.

Nàng là cá tu hành, mười ngày nửa tháng không ăn gì cũng không thành vấn đề.

Ba ngày mà thôi, thân thể Tuyết Tuyết vốn không có bất kỳ kháng nghị gì.

Nhưng mà những con cá khác lại không được vậy!

Đến sáng ngày thứ tư, rốt cuộc nàng cũng cảm thấy trong hồ cá này có cái gì đó không đúng.

Những đồng loại vốn dĩ bơi chung quanh mình rất nhiều, giờ bắt đầu dần không có tinh thần, một số ít vẫn còn vùng vẫy bơi lên, một số lại chìm xuống đáy hồ giống như nàng.

Nhưng nàng là không muốn động, mà chúng nó lại không động được.

Tuyết Tuyết nóng vội, không ngừng bơi qua bơi lại ở giữa đồng loại.

Nơi này không có cá tu pháp lực, nhưng vì khoảng cách gần, nàng vẫn có thể dùng niệm lực của mình để khai thông bọn chúng.

“Các người làm sao vậy? Có chuyện gì sao?” Tuyết Tuyết không ngừng gọi, vừa bơi vừa không ngừng la lớn: “Hình như các người không có tinh thần, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

20. Chương 21

Rốt cuộc cũng nhận được thanh âm từ đồng loại nói với nàng:

“Chúng ta sắp chết! Chúng ta không chịu được nữa rồi!”

Còn có một con cá khác nói:

“Chúng ta khác với người, người trong phủ này đã bốn ngày không cho chúng ta ăn, chúng ta sắp chết đói!”

“Bốn ngày không cho ăn?” Tuyết Tuyết kinh hãi, “Tại sao?”

“Còn không phải tại người!” Đột nhiên có một giọng phẫn nộ thét về phía nàng, chỉ tiếc, bởi vì quá đói, con cá kia tuy tức giận, nhưng ngoại trừ dùng hết sức để ho to, cũng không có làm gì khác. “Đều tại yêu tinh người, người nhảy vào đây làm gì? Hiện giờ bọn hân muốn bắt người, liền bỏ đói tất cả chúng ta! Người gây chuyện muốn tìm chết, một mình người là đủ, vì sao lại muốn kéo chúng ta chôn cùng?”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Lại một âm thanh khác vang lên: “Chúng ta không muốn tu luyện thành tinh, chúng ta chỉ muốn sống bình thường. Chúng ta không có thù oán gì với người, vì sao người lại hại chúng ta như vậy!”

Tuyết Tuyết bối rối, nàng không biết giải thích với mọi người như thế nào. Tính ra, người khác nói đúng một chút cũng không sai!

Nàng gây chuyện muốn tìm chết, một người chịu trách nhiệm là được, vì sao lại còn muốn liên lụy đến những con cá ở đây?

Nhưng lúc này nàng thật sự không có biện pháp khác, ngoài trừ nhảy vào hồ nước, nàng không còn con đường nào khác.

Hơn nữa...

“Ta thật sự không nghĩ người trong Vương phủ lại vậy hồ cá như vậy! Bọn hân lại dễ dàng tin tưởng một người sống biến thành cá! Vậy cũng không đúng lắm!”

“Cái gì mà tin hay không tin!” Một con cá chán nản nói: “Người nhảy vào hồ cá, sống không thấy người chết không thấy xác, trừ bỏ biến thành cá xem lẫn vào chúng ta, còn có khả năng nào khác? Bốn phía hồ này đều bị lấp kín, không hề thông với ao tù nước đọng nào. Người nói một chút, một người sống nhảy vào, làm sao liền không thấy!”

“Nhưng mà...” Tuyết Tuyết chu mỏ, “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, đều là lỗi của ta! Ta... Ta hại chết các người rồi!”

Không còn con cá nào để ý nàng, mặc kệ nàng nhận lỗi thế nào, đều không có con cá nào nguyện ý nói thêm nữa.

Tuyết Tuyết hiểu rõ, mặc kệ nàng giải thích thế nào, chỉ cần người trong vương phủ không có cá ăn, thì những đồng loại này của nàng chỉ có một con đường chết.

Giải thích có thể đổi được tha thứ sao? Nàng thật sự quá ngây thơ rồi!

Mà những con cá này thật sự cũng không còn sức lực để tranh luận với nàng, giống như vận mệnh đã định sẵn, cho dù có âm ỉ tiếp cũng không có kết quả gì.

Huống chi, diennnnnnndannn lq donnnn nói nhiều cũng khiến sinh mệnh của chúng nó yếu đi, người nào còn nguyện ý mở miệng?

Lại qua thêm hai ngày, trong hồ cá bắt đầu có cá chết đói.

Mỗi một con cá chết, những con cá còn sống khác mặc kệ thân thể suy yếu của mình liều mạng bơi quanh thân thể nó rất lâu

Dần dần, những con cá có thể đưa tiền đồng bạn càng ngày càng ít.

Dần dần, hồ nước trong xanh này bắt đầu có cá chết mà trở nên vẫn đục không chịu nổi.

Vẫn đục như vậy càng làm con cá trong hồ chết nhanh hơn.

Đến ngày thứ mười, Tuyết Tuyết tuyệt vọng dừng lại bên cạnh càng tảng, nhìn đồng loại trong hồ cá chết đi, oán khí trong lòng càng trở nên sâu sắc.

Chợt nàng nghe thấy một tiếng gọi rất nhỏ –

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ!”

Nàng vui mừng xoay người, tìm tiếng gọi kia rất lâu, lúc này mới nhìn thấy một con cá chép nho nhỏ ở một kẽ đá.

“Người còn sống!” Tuyết Tuyết vui mừng muốn điên, “Thật tốt quá, còn có người sống.”

“Tỷ tỷ!” Con cá nhỏ kia không vui mừng như nàng, diennnnn danlq donnnnn giọng nói kia càng ngày càng yếu, vẫn cố vùng vẫy nói: “Tỷ tỷ, ta cũng không chịu được nữa rồi. Nhưng ta không trách người! Nếu có kiếp sau, ta nhất định sẽ tu luyện giống như người, ta cũng muốn biến thành người. Không muốn bắt lức như vậy, cũng không muốn bị người khác nắm giữ sinh tử.”

Trong lòng Tuyết Tuyết chua xót, bơi tới cạnh nàng, không ngừng dùng thân thể mình cọ tới cọ lui vào thân thể nàng.

Lời nói của con cá nhỏ kia khiến cho Tuyết Tuyết cảm thấy sầu bi, vì thế nàng nói:

“Biến thành người có cái gì tốt? Người thấy ta, tu năm trăm mười năm, rốt cuộc có thể biến thành người, nhưng không phải cũng bị hại thành như vậy sao! Nếu biến thành người thật sự tốt, ta làm sao phải khổ sở nhảy vào đây làm hại toàn bộ các người? Đứa bé ngoan, nếu thật sự có kiếp sau, thì vẫn làm một con cá đi! Ít ra lúc sống còn được tự do tự tại! Nếu khi người sống vui vẻ, là cá hay là người, còn có quan hệ gì, ta...”

Lời của nàng vẫn còn, nhưng khi nhìn đến con cá nhỏ kia, lại phát hiện không biết từ lúc nào nàng đã xoay người bụng lật lên phía trên.

Tuyết Tuyết không biết những lời mình nói nàng có nghe được ít hay nhiều, nàng chỉ biết rốt cuộc mình cũng không khống chế nổi oán khí tích tụ trong lòng nữa.

Nàng cứ trơ mắt nhìn đồng loại của mình từ từ chết trước mặt, kết quả này giống như mười năm trước?

Trận hỏa hoạn lớn mười năm trước kia, nếu không phải có Cảnh Hiện cứu, sợ là nàng cũng bị chết cháy, chết bỏng rồi?

Chẳng lẽ đây là số mệnh sao?

Cảnh Nghị! Sau mười năm vẫn là Cảnh Nghị, hấn lại một lần nữa tái diễn sự kiện này, lại một lần nữa đẩy nàng vào chỗ chết.

Tuyết Tuyết nổi giận!

Đã qua mười ngày, Cảnh Hiện còn chậm chạp chưa thấy đến.

Như vậy, nàng sống còn có ý nghĩa gì?

Cuối cùng không kiềm chế được phần nộ của mình, Tuyết Tuyết xoay người bơi lên mặt nước, lộ ra nửa cái đầu, sau đó mở miệng ra.

Oán khí tụ tập trong lòng từ miệng nàng phun vào không trung, dần dần bao trùm khắp vương phủ.

Đây là một cái kết giới, là Tuyết Tuyết dùng toàn bộ tinh lực của mình tự tập oán khí tạo ra một cái kết giới.

Nàng biết hậu quả, biết nếu mình tạo ra kết giới này, nguyên thần của mình cũng sẽ bị hao tổn.

Nhưng nàng không làm không được!

Trong lòng nàng có oán hận, có tuyệt vọng.

Nàng hận Cảnh Nghị, từ mười năm trước đã hận!

Nàng bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng, đối với sự xuất hiện của Cảnh Hiên cũng bắt đầu tuyệt vọng.

21. Chương 22

Oán khí của nàng khiến thực vật trong vương phủ nhanh chóng héo úa, cũng khiến cho người trong vương phủ bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Nhưng mọi người không rõ loại sợ hãi này đến từ đâu, chỉ bắt đầu cảm thấy áp lực, bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Từ trước đến giờ Tuyết Tuyết không đành lòng hại người, cho dù oán khí sâu sắc, nhưng cũng chỉ tạo ra một loại biểu hiện sợ hãi giả.

Không đến hai canh giờ, Cảnh Nghị vẫn đứng ngồi không yên.

Áp lực mạnh mẽ làm cho hắn hít thở không thông, vì thế liền phát tay áo xuất phủ, cố gắng kiếm một nơi nào đó để hít thở.

Mang theo mấy hạ nhân, chân trước vừa mới bước ra cửa phủ, vừa vận nhìn thấy một đạo sĩ mang theo tiểu đồ đệ đi đến trước cửa.

Đạo sĩ kia đi qua bên người Cảnh Nghị đột nhiên dừng lại, theo bản năng “ồ” một tiếng, sau đó nhìn lại Cảnh Nghị, lại nhìn vào bên trong vương phủ, đánh giá một vòng.

Không bao lâu, liền quay về phía Cảnh Nghị nói:

“Người là Vương gia trong vương phủ? Vì sao trong phủ lại có yêu khí mãnh liệt như vậy? Khí sắc trên người Vương gia cũng không thích hợp!”

Mắt Cảnh Nghị sáng lên, nếu là trước đây, hắn chưa bao giờ tin những chuyện ma quỷ này, thậm chí có thể mắng người nọ là yêu đạo, sau đó đuổi đi.

Nhưng hôm nay khác, đạo sĩ kia nói trúng lòng hắn, giống như đột nhiên bắt được rơm rạ cứu mạng, đôi mắt bắt đầu dâng lên hi vọng.

Một sự một đồ rất nhanh bị người lấy lễ đối đãi mời vào trong phủ, oán khí to lớn rất nhanh liền bao bọc lấy đạo sĩ.

Lão đạo sĩ ngằm giết mình trong lòng, hắn có thể cảm thụ được đây là kết giới mà yêu tinh kia dùng toàn bộ tinh lực của mình để tạo ra.

“Vương gia! Trong phủ có hồ cá sao?” Lão đạo sĩ thật sự có chút đạo pháp, bên trong kết giới đang bao phủ mình mang theo một chút ẩm ướt, vì thế hắn liền biết rõ, người hạ chú này hẳn là một ngư yêu.

“Đạo trưởng thật cao minh!” Lời nói của lão đạo sĩ khiến cho tâm tình của Cảnh Nghị tốt hơn rất nhiều, liền tức lời kéo người tới vây khốn hồ cá của Tuyết Tuyết. “Nơi này! Khoảng mười ngày trước, có một nữ tử nhảy vào hồ nước, hạ nhân của ta nói mắt thấy nàng biến thành một con cá!”

Đạo sĩ gật đầu:

“Đúng rồi! Kết giới trong phủ mang theo chút ẩm ướt, hẳn là ngư yêu nổi loạn. Vương gia đừng vội, bản đạo sẽ lập đàn làm phép, nhất định sẽ bắt được ác yêu kia!”

Đoạn đối thoại này dĩ nhiên lọt vào trong tai Tuyết Tuyết, nhưng mà không sao cả, Tuyết Tuyết cười khổ. Chuyện cho tới bây giờ, tinh lực của nàng đã hồi phục lại hơn phân nửa, đạo sĩ làm phép thì làm sao?

Dù sao cũng đều phải chết, bây giờ thì nàng còn sợ cái gì?

Chỉ là vẫn chưa gặp được Cảnh Hiên, Tuyết Tuyết không cam lòng, thật không cam lòng.

Đạo sĩ kia làm phép rất nhanh, không tới một canh giờ, Tuyết Tuyết liền thấy kết giới của mình đã bị giảm đi phân nửa.

Mà đạo sĩ kia dường như không muốn đánh tan kết giới kia, trong mắt hẳn là Tuyết Tuyết! Là ngư yêu trong hồ nước!

Cuối cùng kết giới cũng bị đánh tan hoàn toàn, đạo sĩ kia đốt một phù chú, mang theo một thanh kiếm ném lá phù vào trong hồ cá.

Trong nháy mắt phù chú kia liền hút toàn bộ dưỡng khí trong hồ cá, Tuyết Tuyết chỉ cảm thấy mình không thể nào thở được, không còn có không gian để hít thở.

Đạo sĩ kia đang không ngừng ném phù chú vào trong nước, một cái lại một cái giống như tiểu quỷ đòi mạng, khiến cho linh hồn của Tuyết Tuyết từng bước từng bước hướng tới cái chết.

Rốt cuộc, đầu nàng bắt đầu choáng váng, rốt cuộc, mắt nàng bắt đầu không thể nhìn thấy.

Cảnh Nghị đứng ở trên bờ, cảm thấy trạng thái trong phủ đã được khôi phục lại như trước, chẳng còn áp lực nữa, thực vật héo úa cũng dần dần sống lại.

Hắn vui mừng, khoe miệng cong lên, lại bắt đầu kế hoạch mộng xuân đẹp của mình.

“Vương gia!” Đột nhiên quần gia trong phủ đến gần nói nhỏ vào tai hắn: “Đệ đệ người, Cảnh vương gia trong kinh thành đến!”

“Cái gì?” Cảnh Nghị nhú mày, giống như có chút không tin lời quần gia nói. Vì thế liền hỏi lại: “Người nói cái gì?”

“Vương gia! Cảnh vương gia trong kinh thành đến!”

“Hắn tới làm gì?” Cảnh Nghị đột nhiên nổi nóng, “Ta và hắn mười năm không gặp, hắn đột nhiên tới đây làm gì?”

Khi nói chuyện, ánh mắt lại nhìn lên mặt nước, phù chú của đạo sĩ kia ở khắp nơi trên mặt nước.

“Dừng lại!” Hắn vung tay lên, “Tất cả dừng lại! Bỏ vương đi xử lý chút việc, chuyện làm phép... lúc nữa làm tiếp!”

Đạo sĩ làm phép sững sốt, đập phù chú cuối cùng đã nắm trong tay giơ lên cao, lại bởi vì một câu nói này mà dừng lại.

Đạo sĩ kia không cam lòng, nghĩ muốn quăng phù chú kia xuống nước trước,

Nhưng tay vừa vung lên, một đám hạ nhân bên người Cảnh Nghị đã lập tức đi lên, thu hồi bàn làm phép, kéo người đi.

“Này?” Đạo sĩ nóng nảy, “Các người làm gì? Ta chưa làm lễ sao, làm sao có thể thu dọn thần đàn! Các người...”

“Trời ơi, người đừng kêu nữa!” Một người hạ nhân giữ chặt hắn, khuyên nhủ: “Khách quý trong phủ đột nhiên đến, nếu nhìn thấy chúng ta làm chuyện quỷ thần trong này, liền không tốt! Đạo trưởng, các người tới hậu viện nghỉ ngơi trước, Vương gia nói, cúng bái làm lễ còn phải tiếp tục, buổi tối làm tiếp!”

Hai vị đạo sĩ không có biện pháp, chủ nhà đã nói vậy, kiên trì cũng không tốt.

Lão đạo sĩ kia quay đầu, cực kỳ không cam lòng nhìn lên mặt nước. Hắn biết, trong hồ nước này nhất định có một ngư yêu thành tinh đang nổi loạn, chỉ tiếc là không thể bắt được.

Nhưng mà lần qua lần lại như vậy, nghĩ nguyên thân của yêu quái kia cũng bị thương, nếu buổi tối tiếp tục làm vẫn có thể diệt được.

Tuyết Tuyết trầm ở trong nước, thể xác và tinh thần đều cảm thấy mệt mỏi, đang lúc hít thở không thông làm vùng vẫy, đột nhiên hô hấp lại không phục lại như thường, không khí thoải mái lại vây quanh mình lần nữa.

Nàng không biết đã xảy ra chuyện gì, tuy có thể hô hấp bình thường, nhưng trong lòng nàng vẫn cảm thấy hoảng sợ.

Trong lúc mơ hồ, dường như nàng nghe thấy trên bờ rơi thành một nùi, không ngừng có người đi tới đi lui, còn có tiếng di chuyển gì đó.

Lão đạo sĩ kia cũng không ném phù chú xuống nữa, bởi vì không có phù chú nên kết giới trấn yêu trong nước cũng dần tản ra.

Tuy nói đồng loại bên cạnh đều chết hết, tuy nói trong nước này vẫn vẫn đục, nhưng ít đi áp lực bên ngoài, Tuyết Tuyết vẫn cảm thấy thư thái hơn rất nhiều.

Chậm rãi nổi lên mặt nước, Tuyết Tuyết liếc mạng ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn lại phía trên bờ.

Chỉ thấy có rất nhiều hạ nhân đang vội vàng dọn dẹp pháp đàn, còn có người lôi kéo hai vị đạo sĩ kia rời đi.

Nàng không biết rõ vì sao pháp sự đang diễn ra thành công lại bất ngờ bị thu dọn, nhưng đã thu dọn như thế, vậy nàng phải nghĩ cách thoát thân. Nếu thật sự không đi, đến lúc đạo sĩ kia trở lại, nàng thật sự chỉ có một con đường chết.

“A!” Chợt nghe thấy tiếng hô của một tiểu nha đầu, tinh tế nhỏ nhỏ, rất êm tai. “Thì ra vẫn còn một con sống.”

Trong lòng Tuyết Tuyết run lên, theo bản năng nhìn về phía phát ra âm thanh kia.

Nàng sợ, không biết bị phát hiện còn sống, có thể bị vớt lên bờ giết chết không.

Nhưng đồng thời, trong lòng nàng cũng dâng lên một tia hi vọng, nàng hi vọng nha đầu này là người tốt, hi vọng nha đầu này có thể cứu nàng lên.

Có lẽ ông trời thật sự mở rộng tầm mắt, thấy nàng quay đầu, nha đầu kia nhìn bốn xung quanh, sau đó cẩn thận quay về phía nàng vẫy vẫy tay.

“Qua đây! Qua đây!” Nàng nhỏ giọng gọi: “Cá vàng nhỏ, mau bơi tới đây!”

Tuyết Tuyết cũng mặc kệ lo lắng sẽ bị người hoài nghi nàng nghe hiểu tiếng người, xoay thân thể, bơi về phía tiểu nha đầu kia.

Tiểu nha đầu có chút sững sờ, lập tức cười lên:

“Có vẻ người nghe hiểu được lời ta nói! Thật là một con cá nhỏ đáng yêu.” Khi Tuyết Tuyết bơi tới gần nàng, tiểu nha đầu nghĩ một chút, xoay người, từ bên cạnh cầm lấy một cái chén tròn đưa vào trong hồ. Đó là đồ mà bọn nha hoàn thường dùng cho cá ăn, thời gian này trong phủ không cho ăn, thứ này liền ném ở chỗ ấy. Nàng đổ những thứ bên trong ra, lại dùng cái chén lấy một ít nước, sau đó dẫn Tuyết Tuyết bơi vào, nhỏ giọng nói: “Thật đáng thương, người có thể sống sót thật đúng là mạng lớn. Tả cho hồ cá này ăn năm năm, nhìn bọn cá chết đi, tim cũng thấy đau, rốt cuộc cũng có một con còn sống, cá nhỏ, ta cứu người ra ngoài, người nhất định phải sống tốt.”

Nha đầu vừa nói, vừa bưng Tuyết Tuyết vội vàng chạy đến một con đường nhỏ.

Toàn thân Tuyết Tuyết đều đau nhức, trong cái chén kia không thể bơi được, chỉ có thể dao động lên xuống theo mặt nước.

Nàng thật sự cảm tạ ông trời, cảm tạ cô nương hảo tâm này.

Bây giờ cũng chỉ cầu nguyện hành trình chạy trốn này có thể thuận buồm xuôi gió, trăm ngàn lần không bị phá ngang.

Không kẹ, bây giờ trời cũng nghe được lời cầu nguyện của nàng.

Nha đầu kia bước nhanh đi tới chỗ vắng người, Tuyết Tuyết lại nghe được tiếng nước.

Khi nha đầu kia khom người đặt cái chén trên đất, Tuyết Tuyết mới phát hiện trước mặt có một dòng nước nhỏ nhỏ.

“Cá vàng nhỏ.” Nha đầu nhỏ giọng nói: “Mặc kệ người có thể nghe hiểu hay không, ta chỉ nói một lần, đừng nhìn dòng nước này nhỏ, nhưng nó lưu động, người bơi theo dòng nước, có thể theo một cái lỗ nhỏ chuồn ra ngoài phủ. Dòng nước nhỏ này chảy ra con sông lớn bên trong thành, đến chỗ kia người sẽ có đường sống. Cá vàng nhỏ, ta chỉ có thể giúp người như vậy, mau chạy đi! Ta không thể ở đây lâu, nếu bị người nhìn thấy nói cho Vương gia, ta cũng không còn mạng để sống nữa!”

22. Chương 23

Vừa nói, nha đầu kia vừa nghiêng cái chén, Tuyết Tuyết thành công trượt vào trong nước: “Ngoan! Mau bơi đi! Cá vàng nhỏ! Ta tên là Yến nhi, tạm biệt!”

Yến nhi vừa nói dứt lời liền đứng lên, sửa sang lại quần áo, cuối cùng liếc mắt nhìn Tuyết Tuyết một cái, lập tức xoay người chạy đi.

Tuyết Tuyết vẫy đuôi, nhìn tám lưng kia thật lâu.

Nàng nhớ, nàng vĩnh viễn sẽ nhớ kỹ nha đầu tên Yến nhi, cũng cảm tạ trời xanh đã để một cô nương thiện lương như vậy tồn tại trên đời này.

Không nghĩ nhiều, Tuyết Tuyết cố gắng chống đỡ thân thể đau xót của mình bơi theo dòng nước.

Yến nhi nói không sai, bơi không xa, liền nhìn thấy một cái lỗ nhỏ trên tường thông ra bên ngoài.

Qua cái lỗ nhỏ này là có thể rời khỏi vương phủ!

Tuyết Tuyết nghĩ vậy, cuối cùng khi bơi qua cái lỗ đó, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cuộc chạy trốn của nàng còn chưa có kết thúc, nàng nhớ Yến nhi nói dòng nước nhỏ này thông đến con sông lớn bên trong thành.

Nàng nhất định phải bơi đến trong con sông đó, như vậy mới không bị người khác nhìn thấy.

Dòng nước này rất hẹp, một con cá vàng nhỏ như nàng bơi, rất khó bị người khác phát hiện.

Dù có bị người nhìn thấy cũng không sao, nhưng vẫn khiến Tuyết Tuyết chột dạ, sau biến cố ở kinh thành, nàng hận không thể đem mình giấu đi triệt để, không bao giờ xuất hiện trước mặt con người nữa.

Con sông này cũng không tính là quá lớn, khi dòng nước này cuối cùng cũng chảy vào sông, Tuyết Tuyết phát hiện, hình như nàng vừa mới cảm nhận được đồng loại ở trong con sông kia.

Tuyết Tuyết càng không ngừng bơi, có đôi khi là bơi, có đôi khi chỉ là phiêu theo dòng nước.

Nàng không còn khí lực, rốt cục khi đến dưới cây cầu, Tuyết Tuyết ngừng lại.

Lúc này trời đã tối thui, nàng cũng không nhớ rõ từ trong vương phủ trốn tới đây mất bao lâu, lúc này trong thành không có người, Tuyết Tuyết suy yếu hóa thành hình người bơi lên trên bờ.

Bởi vì hóa hình người trong nước, nên quần áo Tuyết Tuyết toàn bộ bị ẩm ướt, bị gió thu thổi qua, lạnh lạnh khiến nàng không ngừng phát run.

Nghĩ cách trở lại kinh thành!

Đây là niềm tin duy nhất của Tuyết Tuyết vào lúc này.

Theo ý nàng, chỉ có ở kinh thành, chỉ có ở gần Cảnh Hiên mới là nơi an toàn.

Cố gắng chống đỡ thân thể đứng lên, vừa cố gắng chống đỡ vào bức tường, vừa cố gắng bước đi.

Thật vất vả đi ra đến ngoài phố, nhìn thấy cách đó không xa có một nữ nhân đang ôm đứa nhỏ vội vàng đi.

Nàng thấy tướng mạo người nọ hiền lành, liền thử vận may xem có nhà nào có thể thu nhận giúp đỡ nàng mấy ngày hay không. Dĩ nhiên trở về kinh thành là điều cấp bách, nhưng dù sao cũng phải dưỡng thân mình cho tốt, chờ phục hồi nguyên thần rồi nói tiếp.

Chỉ tiếc, nàng nghĩ không sai, nhưng thân thể này thật sự là rất không tốt, có chút sốt ruột, bước về phía trước một bước lớn. Chân vừa đặt xuống đất liền mềm nhũn ra, sau đó lập tức ngã xuống đất.

Tuyết Tuyết chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, nghĩ muốn nỗ lực lại thân mình, nhưng lại không có khí lực.

Khi ngã xuống đất, chỗ đầu gối bỗng truyền đến đau nhức khiến cho thần kinh của nàng thanh tỉnh trong chớp mắt.

Tuyết Tuyết cố gắng mở mắt, liền thấy cách mình ba bước đang có một con ngựa bị người ta ghìm chặt dây cương. Con ngựa kia nâng hai vó trước lên không trung, hí dài một tiếng.

Ngay sau đó, một nam tử mặc áo bào tím xoay người từ trên lưng ngựa nhảy xuống, bước tới trước mặt Tuyết Tuyết.

Hai hàng lông mi cong của nam tử kia giống như cây cọ, hai mắt nhìn về phía nàng tràn ngập thân thiết cùng một chút nghi ngờ.

Hắn nắm chặt hai tay của Tuyết Tuyết, dùng sức, chống đỡ thân thể Tuyết Tuyết không để cho nàng ngã xuống.

Tuyết Tuyết chợt nở nụ cười, thật lâu sau, lại nghe thấy nam tử kia nói:

“Cô nương, chúng ta có quen biết hay không?”

Tuyết Tuyết không trả lời, nhưng trong lòng dâng lên một cảm giác an tâm cùng kiên định.

Lòng cảm thấy an tâm, mệt mỏi liền xuất hiện.

Trong nháy mắt mệt mỏi, nàng chỉ kịp nói với hắn:

“Có thể gặp được người, thật tốt...”

Ngay sau đó, liền trầm trầm tiến vào mộng đẹp.

...

Trong một trạch viện ở ngoài thành Bắc Giao.

Vài tướng sĩ đang vây quanh bên cạnh đồng lửa, một bên nướng đùi dê, một bên uống rượu ngon.

Ánh trăng cong cong đã nhô lên cao, tuy ánh trăng kiêu diễm, nhưng cũng không ngăn được không khí quỷ dị ở trong đại trạch viện này.

“Uống!” Một gã tướng sĩ nhắc bầu rượu lên cung kính hướng mọi người chung quanh, sau đó ngẩng cổ uống một ngụm thật lớn.

“Được rồi!” Một người lớn tuổi bên cạnh ngăn hắn lại, sau đó nói: “Có lời cứ nói, chúng ta đều là huynh đệ, khi nào thì cần phải kìm nén như vậy?”

“Nói đi!” Tướng sĩ này để vò rượu xuống đất, nhìn về phía huynh đệ bên cạnh: “Các người có cảm thấy kỳ quái không?”

Nữ tử mà Vương gia cứu rất kỳ quái nha.

Kỳ quái?

Tướng sĩ này nói một câu, người bên cạnh liền cúi đầu không nói.

Hắn nóng nảy vỗ vỗ tay, nói tiếp:

“Nữ tử mà Vương gia cứu, nửa đêm xuất hiện ở trên đường, toàn thân ướt sũng không nói, chuyện quan trọng là y phục trên người... Chúng ta theo Vương gia đánh trận mấy tháng, có phải đều nhớ bức họa Vương gia hay treo không? Xiêm y của người đó giống nàng như đúc, nhưng có lần ta nghe Vương gia vô ý nói, hắn chưa từng gặp nữ tử trong bức họa này, chỉ thường xuyên mơ thấy, lúc đó mới tìm người vẽ lại.”

“Kỳ quái người nói không phải chỉ có thế đi!” Lại không có người không nhin được lên tiếng, “Càng kỳ quái hơn là tự nhiên chúng ta lại bị một con chim ưng dẫn đến nơi này. Hơn nữa, Vương gia không tìm người trên đường, lại dò xét sông nước chung quanh, nhìn chăm chăm vào mấy con cá.”

“Nghe nói, trong Cảnh vương phủ mất một con cá vàng nhỏ, Vương gia rất tức giận...”

Phía sau đại viện, Bình Tử đi theo Cảnh Hiên đến thành Thông Quan đang mang theo áo choàng đi đến trong đình.

Cảnh Hiên đứng khoanh tay, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nước trong hồ, có vẻ đắm chiêu.

“Vương gia.” Bình Tử đến gần, khoác áo choàng lên người hắn, xong mới nhỏ giọng nói: “Ban đêm gió lạnh, đứng một lúc rồi trở về thôi!”

“Nàng tỉnh chưa?” Cảnh Hiên đột nhiên lên tiếng, thân người chưa hề động.

Bình Tử khẽ thở dài, lập tức đáp:

“Chưa có. Nếu không chờ trời sáng, nô tài đi mời đại phu đến xem!”

“Không cần!” Cảnh Hiên vung tay lên, quyết đoán bác bỏ đề nghị này: “Cô nương này, bổn vương sẽ tự mình chiếu cố, không cần hạ nhân, cũng không cần đại phu.”

“Vương gia.” Bình Tử nhíu mày, “Cô nương này lai lịch không rõ ràng, chúng ta có nên suy nghĩ lại không? Ngoài ra...” Hắn dừng một chút, rồi nói tiếp: “Ngoài ra đã có rất nhiều tướng sĩ thấy được bức họa của Vương gia, đều cảm thấy vị cô nương trong phòng này rất kỳ quái.”

“Có gì kỳ quái?” Cảnh Hiên tức giận, quay người nhìn Bình Tử, nói: “Truyền lời xuống, nếu có người dám truyền ra nửa câu linh tinh, liền xử trí theo quân pháp!”

“...nô tài tuân mệnh.”

“Lui đi!” Hắn vẫy vẫy tay, “Bổn vương đi xem nàng.”

23. Chương 24

Cảnh Hiên xoay người đi, Bình Tử bóng lưng thờ ơ lạnh nhạt như cũ, không khỏi lắc đầu.

Hắn đi theo bên người Cảnh Hiên đã lâu, rất nhiều chuyện người khác không hiểu, nhưng hắn lại biết rõ.

Giống như con cá vàng kia, giống như cô nương chưa từng xuất hiện kia.

Có một số việc trong Bình Tử đã đoán ra được, nhưng dù sao sự tình cũng vượt quá khả năng hiểu biết bình thường, hắn thật không thể dễ dàng tiếp thu.

Nhưng trong lòng Bình Tử hiểu rõ, mặc kệ sự tình gì, chỉ cần là chuyện Cảnh Hiên nhận định, Bình Tử hẳn sẽ liều mạng giúp đỡ Cảnh Hiên hoàn thành.

Đây, chính là lòng trung thành của một nô tài đối với chủ tử!

...

Lại nói tiếp, tòa trạch viện này là khi Cảnh Hiên chinh chiến ở đây đã đặt mua.

Lúc đó chỉ là vì muốn thuận tiện, thậm chí hẳn còn cho rằng khi chiến tranh kết thúc, tòa trạch viện này sẽ bị bỏ hoang, hẳn cũng không cần phải trở lại thành Thông Quan này nữa.

Không nghĩ đến, chỉ mới cách một tháng, hẳn lại quay về nơi này, còn gặp... Hẳn lựa chọn lời nói ở trong lòng, còn gặp một nữ tử đặc biệt vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Tuyết Tuyết được an bài ở trong phòng Cảnh Hiên, trước khi quay về có để lại hạ nhân quét dọn, nên phòng này chẳng khác gì lúc hẳn chưa rời đi, mùi đàn hương từng đợt từng đợt bay lên, hương vị nhàn nhạt, rất là thoải mái.

Cảnh Hiên bước nhẹ đến bên cạnh giường, gương mặt có chút trắng bệch của Tuyết Tuyết đập vào trong mắt hẳn.

Hắn khẽ vuốt vuốt ngực, chỗ ấy có một loại cảm giác đau không nói nên lời, rất đau, cũng rất bi thương.

Nữ tử trên giường nhắm chặt mắt, hai lông mày thanh tú thỉnh thoảng lại nhíu chặt, mỗi một cử động, đều giống như kéo theo tâm của hẳn.

Nhịn không được vươn tay đặt lên mi tâm của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn, muốn vuốt lên đôi lông mày kia.

Y phục màu vàng trên người Tuyết Tuyết đã được nha hoàn đổi đi, ban đầu khi gặp nàng, hẳn chỉ vội vàng liếc mắt một cái, mặc dù khi đó toàn bộ quần áo trên người đều ẩm ướt, nhưng Cảnh Hiên vẫn nhận ra được. Đó là những thứ hẳn đã thấy ở trong mộng, một màn này lại không thể quên được.

“Người...” Cảnh Hiên khàn giọng mở miệng, sau đó lập tức dừng lại, tự mình nghĩ, rồi lại nói: “Rốt cuộc người là ai? Là nữ tử trong mộng kia? Là... thật là Tuyết Tuyết của ta sao?”

Lời vừa nói ra, bản thân Cảnh Hiên cũng bị hù sợ.

Đây là ý nghĩ đáng sợ cỡ nào?

Đây là ý nghĩ táo bạo cỡ nào?

Vậy mà hẳn lại tự nhiên nói ra khỏi miệng như vậy, chuyện này hẳn đã giấu trong lòng mười năm, vẩn vẩn mười năm.

Từ mười năm trước, khi hẳn nhìn thấy thân cá của nữ tử kia, ý nghĩ này thỉnh thoảng lại xuất hiện trong đầu hẳn.

Tuyết Tuyết giống như cảm thấy có người đang gọi mình, nhưng mí mắt nặng nề không cách nào mở ra được.

Nhưng nàng lại cảm thấy an tâm, nàng nhớ rõ, nàng được Cảnh Hiên cứu, nàng có thể cảm nhận người ở bên cạnh mình chính là Cảnh Hiên - người mà nàng ngày nhớ đêm mong.

Vì thế nàng an tâm ngủ, khi chìm vào trong giấc mộng, khóe miệng còn xuất hiện một nụ cười.

Cảnh Hiên chợt sững sốt, ngây ngốc nhìn nụ cười thoát ỉn thoát ỉn kia, trong lúc nhất thời, không khống chế được nỗi lòng của bản thân, hơi cúi người, gắt gao ôm lấy nữ tử kia vào trong ngực.

“Rốt cuộc ra cũng tìm được người sao?” Hẳn nói, “Mười năm trước người là người đã cứu ta, người là người hàng đêm xuất hiện trong mộng của ta, còn luôn là cá vàng nhỏ bầu bạn bên cạnh ta, Tuyết Tuyết của ta, cũng là người! Đúng không? Tuyết Tuyết, ta...”

“Vương gia!” Chợt ngoài cửa vang lên tiếng của Bình Tử, “Vương gia!”

Trong thanh âm có chút gấp gáp, Cảnh Hiên nhíu mày, đem chân kéo lên trên người Tuyết Tuyết một chút, lúc này mới đành lòng đứng lên.

Đi thông thả đến cạnh cửa, mở cửa ra, Bình Tử cầm theo một cái đèn lồng giấu đứng ở ngoài cửa.

“Chuyện gì?” Giọng nói của hắn có chút nặng nề, sắc mặt vẫn lạnh lùng như thường, không nhìn thấy một chút ôn nhu như vừa rồi.

Bình Tử hơi cúi người, vội vàng nói:

“Vương gia! Có hai vị đạo sĩ đến trước cửa phủ, nói trong phủ chúng ta có yêu khí, ồn ào không chịu rời đi.”

Hắn vừa nói, vừa theo bản năng nhìn vào trong phòng phía sau Cảnh Hiên, lông mày Cảnh Hiên càng nhíu chặt lại.

“Vương gia, người xem chuyện này...”

“Đuổi đi!” Hắn không chút suy nghĩ, “Đừng nói trong phủ này vốn không có yêu khí, cho dù có, cũng là chuyện của bốn vương, không cần người ngoài nhúng tay vào!”

“Nô tài hiểu rõ!”

Bình Tử lại hơi cúi người, sau đó lại nghe thấy Cảnh Hiên nói tiếp:

“Còn nữa! Người, cùng tướng sĩ đi theo từ kinh thành tới, còn có hạ nhân trong phủ này. Các người phải nhớ cho kỹ chủ tử của mình là ai, mình là tùy tùng của ai. Một khi có người ngoài sinh sự, người các người phải bảo vệ là ai. Nếu như ngay cả điểm này cũng không phân rõ, nếu hoài nghi chủ tử của mình, vậy Bốn vương thấy, cũng không cần thiết phải lưu lại rồi!”

Trong lòng Bình Tử cả kinh, nhiều năm nay, đây là lần đầu tiên Cảnh Hiên dùng khẩu khí lớn như vậy để nói.

Trước đây, cho dù có trách phạt, nhưng lời nói cũng không nghiêm trọng tới mức này.

Hắn biết, dò xét vừa rồi của mình theo bản năng đã khiến Cảnh Hiên bất mãn. Đối với nữ tử nằm trong phòng kia, hẳn là Cảnh Hiên có ý, sợ không chỉ là hiếu kỳ nhất thời.

“Nô tài hiểu rõ, nô tài đã biết!” Bình Tử khom người đi ra, không ôm một chút hoài nghi nào nữa.

Theo như lời Cảnh Hiên vừa nói, phải biết chủ tử mình là ai. Nhận chủ tử, phải phục tùng mệnh lệnh và bảo vệ vô điều kiện, dù hắn có sai!

Vội vàng trở lại trước cửa phủ, cách thật xa chợt nghe thấy hai vị đạo sĩ cao kêu vọt vào tới trong cửa:

“Chủ nhà này! Trong phủ các người có yêu khí! Cổ hơi thở này không phải người thường nên có, có yêu không trừ, ngày sau nhất định sẽ sinh mầm tai họa!”

“Yêu đạo lớn mật!” Bình Tử hét lên một tiếng, chân bước nhanh hơn, vài bước đã đến trước mặt. “Yêu đạo ở đâu đến đây sinh sự! Người dùng tà thuyết mê hoặc người khác, là có mục đích gì?”

Tướng sĩ ngăn cản bên cạnh đối với chuyện này vốn còn có chút ậm ờ, một chữ “Yêu” của vị đạo sĩ kia, tựa hồ như dây cung chạm vào trong lòng bọn họ, chuyện khiến bọn họ suy nghĩ nhiều nhưng không dám nói cứ như vậy bị vạch trần, làm cho người ta không thể không run sợ.

Hơn nữa, lúc đầu khi Bình Tử nghe xong chuyện này cũng lựa chọn đi bẩm báo Vương gia, đây không thể không khiến các tướng sĩ càng thêm nghi ngờ.

Chính vì nguyên nhân này, lúc này mới cho hai vị đạo sĩ kia vào cửa chính, để bọn họ càng không ngừng ồn ào ở chỗ này.

Nhưng bây giờ Bình Tử đã trở lại, thái độ cũng kiên quyết hơn trước.

Một câu nói, đem những lời nói yêu dị của hai vị đạo sĩ kia quy kết thành nói hươu nói vượn.

Đầu tiên các tướng sĩ còn sững sốt, nhưng chỉ trong phút chốc, nhất chí lựa chọn cùng đứng về phía Bình Tử.

Bọn họ là tướng sĩ của Cảnh Hiên, quen nếp quân lệnh như núi, tám tháng chinh chiến cùng nhau cũng đủ để duy trì tin tưởng.

Vì thế các tướng sĩ ào ào tiến lên, gần như muốn nắm lấy cánh tay của hai vị đạo sĩ ném người ra bên ngoài.

“Các người buông! Buông ra!” Lão đạo sĩ cao giọng hét lên, hai chân không ngừng giầy giụa trên mặt đất. “Bần đạo là vì muốn tốt cho các người! Nếu không trừ yêu khí trong phủ, sợ là sẽ gây tai họa cho người! Các người có hiểu hay không? Người và yêu khác nhau! Người và yêu khác nhau!”

Bình Tử vùng tay lên, các tướng sĩ dừng bước chân lại.

“Các người nghe đây!” Ngón tay Bình Tử chỉ vào lão đạo sĩ, “Đây không phải là phủ đệ của người bình thường, không chấp nhận được các người hồ ngôn loạn ngữ. Đừng nói trong phủ ta vốn không tồn tại cái yêu khí gì, cho dù thật sự có, chúng ta sẽ đi mời cao tăng đắc đạo, không đến lượt các người càn quấy!”

“Thế nào là càn quấy!” Lão đạo sĩ không cam lòng, dứt khoát giẫm chân, nói lời thật: “Ta và học trò từ Cảnh vương phủ trong thành Thông Quan đuổi đến chỗ này! Yêu quái này vốn tác yêu tác quái trong Cảnh vương phủ, ta đang lập đàn trừ yêu, vốn là có thể đánh tan hồn phách của tiểu yêu này, đáng tiếc trong phủ đột nhiên có khách nhân đến, vậy mới làm gián đoạn. Đợi đến khi lập đàn trở lại, liền phát hiện tiểu yêu kia đã chạy thoát ra ngoài. Chúng ta là đạo nhân, tuyệt đối không thể để yêu quái gây hại cho nhân gian, mới một đường đuổi đến nơi đây.”

“Ồ nháo!” Bình Tử tức giận, “Cái gì mà Cảnh vương phủ! Người bình thường nào xứng đáng được xưng tụng là Cảnh vương? Nếu các người còn nói dối, đừng trách ta dùng hình tra khảo với người!”

“Này...” Lão đạo sĩ im lặng, thấy gia đình này thật sự không nghe lời khuyên, liền ngậm động tâm tư không đứng đắn.

24. Chương 25

Vừa thấy các tướng sĩ có chút sơ hở, hắn liền xoay người một cái, làm bộ muốn đi đến hành lang bên cạnh.

Phản ứng của các tướng sĩ cũng không chậm, thấy hắn muốn xông vào phủ, vội chạy nhanh đuổi theo.

Lão đạo sĩ chạy được vài bước liền té ngã xuống đất, nhưng hắn là cố ý ngã. Mượn thời gian ngã sắp xuống để ra tay, một đạo phù chú được nắm ở lòng bàn tay, nhanh chóng nhét vào phía dưới tảng đá bên cạnh.

Động tác này của hắn rất nhanh, khi các tướng sĩ đến gần hắn đã làm xong.

Lúc này trời còn chưa sáng, không ai nhìn rõ hắn làm cái gì, các tướng sĩ chỉ kéo người lên, sau đó liền kéo theo cả tên tiểu đồng ném ra ngoài cửa phủ.

Tiếp đó cửa phủ từ từ đóng chặt lại, đem bọn họ ngăn ở bên ngoài.

Tiểu đạo sĩ bị ném đau, xoa xoa móng mím môi, nước mắt khóc nói:

“Sư công, đau quá! Bọn họ hung dữ như vậy, vì sao chúng ta nhất định phải tới trêu chọc bọn hắn chứ!”

Lão đạo sĩ hừ nhẹ một tiếng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, vỗ một cái vào đầu đứa nhỏ –

“Vì sao? Vì thân phận của chúng ta! Người nhớ kỹ, chúng ta là đạo sĩ trên núi, hàng yêu trừ ma là trách nhiệm của chúng ta! Bây giờ yêu tinh hoành hành, không gặp được thì thôi, gặp, sao có thể mặc kệ?”

“Nhưng sao có thể quản đây? Không phải chúng ta đã bị người ta ném ra ngoài sao?” Tiểu hài tử gãi đầu, không hiểu hỏi.

“Hừ hừ!” Lão đạo sĩ cười nhạt một tiếng, “Ném ra thì sao? Ta đã lưu lại một đạo phù chú trong phủ kia. Chỉ cần yêu tinh vừa đến gần, nguyên thân của nàng sẽ khó giữ được!”

...

Đảo mắt đã qua ba ngày, Tuyết Tuyết đã tỉnh, ý thức trở nên rõ ràng.

Kỳ quái là, nàng biết rõ mình đã tỉnh, nhưng làm thế nào cũng không mở mắt ra được.

Loại cảm giác này còn đáng sợ hơn so với vài ngày trước, trước bởi vì nàng không đủ bản lĩnh, thân thể mệt mỏi khiến nàng không thể không ngủ.

Nhưng bây giờ, rõ ràng thân thể đã tốt hơn nhiều, rõ ràng nàng cảm thấy mình đã có thể ngồi dậy, đã có thể cùng người nói chuyện. Nhưng chỉ là không sao nhúc nhích được, cũng không mở mắt ra được.

Nàng có thể cảm nhận được Cảnh Hiên đang ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng mớm nước cho nàng, thỉnh thoảng lại vuốt tóc nàng, còn không ngừng nói chuyện với nàng, nàng thậm chí nghe thấy Cảnh Hiên gọi nàng Tuyết Tuyết, Tuyết Tuyết.

Trời biết Tuyết Tuyết sốt ruột như thế nào, nàng vội vã muốn nói, vội vã muốn hỏi một chút xem làm sao Cảnh Hiên biết thân phận của nàng.

Đáng tiếc tất cả chỉ là suy nghĩ, giờ phút này, thật giống như có một loại lực lượng vô hình nào đó giam cầm thần kinh của nàng, ép tới mức nàng rất mệt rất mệt.

Dần dần, Tuyết Tuyết bắt đầu hiểu rõ, nhất định trong phủ này có cái gì đó không thích hợp, nhất định là có cái gì đó tương sinh tương khắc tồn tại cùng với nàng.

Ba ngày qua đi, thân thể nàng càng lúc càng khô, rõ ràng Cảnh Hiên luôn cho nàng uống nước, nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Rốt cuộc, Cảnh Hiên cũng cảm thấy khác thường.

Hắn chỉ muốn lau cánh tay cho Tuyết Tuyết, nhưng khi xốc chăn lên lại đột nhiên phát hiện trên cổ tay vốn trắng muốt tinh tế của nàng, không biết từ khi nào lại nổi lên nếp nhăn.

“Tuyết Tuyết!” Hắn cấp bách, lại không tự chủ được kêu ra cái tên mà hắn phỏng đoán. “Tuyết Tuyết!” Hắn đứng dậy lắc lắc người nàng, muốn gọi người tỉnh lại. Nhưng cho dù hắn có cố gắng như thế nào, nữ tử trên giường vẫn khép chặt hai mắt, ngoại trừ thỉnh thoảng nhú mày, lại không có bất kỳ phản ứng gì khác.

Trên trán Cảnh Hiên dần xuất hiện mồ hôi, hắn không hiểu rốt cuộc Tuyết Tuyết đã xảy ra chuyện gì, ngoài cổ tay, mặt Tuyết Tuyết, gáy, còn có hai chân cũng đều xuất hiện tình trạng tương tự. Vừa khô nhăn nheo, thậm chí còn nổi lên những đốm trắng nhỏ.

“Tuyết Tuyết, ngươi đừng làm ta sợ!” Hắn tự nói, một tay kéo lấy người trên giường, ôm chặt vào trong ngực. “Tuyết Tuyết, ta chờ mười năm, lại tìm rất lâu, cuối cùng mới tìm được ngươi, ngươi nhất định không thể có chuyện gì! Tuyết Tuyết!”

Lời vừa ra khỏi miệng, Cảnh Hiên có chút ngẩn ngơ.

Vốn đối với thân phận của nữ tử này chỉ dám đoán, từ vào lúc này, sao trong lòng hắn lại nhận định nữ tử này chính là cá vàng nhỏ kia?

“Cá vàng nhỏ...”

Bỗng nhiên lại thì thào lặp đi lặp lại ba chữ kia, một lần lại một lần, cho đến khi tiếng thứ năm phát ra khỏi miệng, hai mắt Cảnh Hiên liền sáng ngời, giống như có lỗ thủng, vội vàng chạy tới cửa phòng, hướng về phía trong viện kêu to –

“Người đâu! Chuẩn bị nước! Bồn vương muốn tắm rửa!”

Nha hoàn rất nhanh liền chuyển vào phòng Cảnh Hiên một cái thùng gỗ lớn, sau đó là nước nóng, nhưng Cảnh Hiên lại để cho hạ nhân để thêm một cái thùng nhỏ ở bên cạnh, rồi lập tức đuổi hết đi.

Bọn hạ nhân buồn bực, vì sao Vương gia không để cho bọn họ pha nước ấm, nhưng mấy ngày nay gần đây trong phủ xuất hiện rất nhiều việc lạ, nên có lẽ việc nhỏ này cũng không tính là gì.

Đương nhiên Cảnh Hiên không thể để các nàng đi pha nước ấm, loại nước nóng bỏng chỉ thích hợp để người tắm này, sợ là sẽ làm Tuyết Tuyết bị thương.

Hắn đổ nước ở thùng nhỏ vào trong thùng gỗ lớn, đợi đến khi nước bắt đầu trở nên ấm liền lập tức dừng lại.

Sau đó quay người bước thong thả đến bên giường, khẽ nhấc chăn trên người Tuyết Tuyết lên, nhìn da thịt khô ráp lộ ra bên ngoài khiến tim hần co rúc một trận.

“Tuyết Tuyết.” Hần khẽ gọi, “Tuyết Tuyết đừng sợ, chúng ta đi ngâm nước. Ta biết ngươi không thể rời khỏi nước, nên chúng ta trở về trong nước. Tin tưởng ta, rất nhanh ngươi có thể đứng lên, nhất định!”

Khẽ ôm lấy người, đến trước thùng gỗ, chậm rãi thả vào trong nước.

Không cảm nhận được chuyển động của Tuyết Tuyết, Cảnh Hiên chỉ có thể đứng lên, cẩn thận đỡ cánh tay của nàng.

Cũng không biết duy trì tư thế như vậy bao nhiêu lâu, Cảnh Hiên chỉ cảm thấy cánh tay của mình đã bắt đầu run lên vì tê dại.

Nhưng đúng lúc đó, hình như nữ tử ngâm mình trong nước khẽ nhúc nhích.

Hần vui sướng lạ thường, vội vàng ngồi xổm xuống, đối mặt với Tuyết Tuyết, khẽ gọi nàng:

”Tuyết Tuyết! Tuyết Tuyết!

Rõ ràng nghe được có người gọi nàng, Tuyết Tuyết thử cử động đầu, lại phát hiện thân thể đã có thể động theo ý thức của mình.

Cảnh Hiên vẫn tiếp tục gọi, đối với Tuyết Tuyết mà nói đó chính là động lực lớn nhất.

Cuối cùng, nàng chậm rãi mở mắt ra.

Cuối cùng, khuôn mặt ngày nhớ đêm mong chân thật chiếu rọi vào trong mắt.

Cuối cùng...

“Cảnh, Cảnh Hiên.” Giọng nói của nàng run rẩy, mang theo một chút chần chừ, mang theo một chút sợ hãi.

Tuyết Tuyết đã từng thử nghĩ qua vô số lần cảnh tượng mình lấy thân phận con người gặp mặt Cảnh Hiên, nhưng tình huống như thế này, nàng lại chưa bao giờ nghĩ tới.

Nàng nghe thấy hần gọi mình Tuyết Tuyết, nàng cũng gọi một tiếng Cảnh Hiên, đây có phải là đúng hay không, tất cả giải thích đều không cần thiết?

Đối với hai người bọn họ mà nói, mười năm ở chung, đến giờ khắc này, chỉ cần hiểu trong lòng mà không cần nói ra?

“Ngươi...” Cảnh Hiên khẽ buông tay ra, đặt tay nàng ở trên mép thùng gỗ, sau đó vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt trên mũi nhỏ của Tuyết Tuyết một cái. “Tĩnh rồi?”

“Ừ!” Tuyết Tuyết vội vàng gật đầu, sau đó vòng tay qua cổ Cảnh Hiên, vô cùng ấm ức ôm lấy hần nức nở.

Cảnh Hiên sủng nịnh ôm nàng vào trong ngực, một cảm giác hạnh phúc xông thẳng vào trong đầu hần.

“Tuyết Tuyết!” Hần nói, “Tuyết Tuyết, rốt cuộc ngươi cũng tỉnh, rốt cuộc ta cũng tìm được ngươi. Đáp ứng ta, ở bên cạnh, đừng bao giờ rời khỏi ta!”

25. Chương 26

Cuối cùng Tuyết Tuyết cũng có chút khởi sắc, có thể được Cảnh Hiên đỡ đi đi lại lại ở trong viện.

Đối với nàng, hạ nhân chăm sóc cái gì Cảnh Hiên cũng cảm thấy lo lắng, cho nên tất cả mọi chuyện hần đều tự thân tự lực (tự mình làm). Không ai có thể tưởng tượng được một Vương gia từ nhỏ đến lớn đều có người hầu hạ, lại có thể chăm sóc người khác cẩn thận như vậy. Cho nên đối với Tuyết Tuyết, mọi người ở đây đều lễ phép không chỉ vậy còn lại càng hâm mộ nàng hơn.

Nhưng Tuyết Tuyết hiểu rõ, tình huống của nàng cực kỳ xấu. Tuy rằng ngâm nước có thể khiến nàng tỉnh táo. Nhưng nàng vẫn phải cố gắng chống đỡ mới có thể miễn cưỡng sống sót được, trên người vẫn còn cảm giác khô khốc, giống như có cái gì đó đang không ngừng hút hết nước trong cơ thể nàng.

Nàng nghĩ, đừng nói mình vốn là cá, cho dù có là người bình thường, cũng không chịu nổi tình trạng mất nước thể này?

“Cảnh Hiên!” Nàng quay đầu, hướng về phía người luôn cùng bên cạnh nói: “Ta muốn uống nước.”

Hai mắt Cảnh Hiên thoáng hiện lên vẻ đau lòng, nhưng lập tức liền nói:

“Được, ta sẽ kêu hạ nhân đi lấy nước.”

Trong giây lát, một bình nước ấm được đưa đến trước mặt Tuyết Tuyết.

Nàng cũng bất chấp hình tượng, cầm lấy bình nước giữa đầu uống.

“Đừng vội, chậm một chút!” Cảnh Hiên vừa khuyên giải, vừa vội vàng lau nước chảy ra từ khóe môi nàng.

Bọn hạ nhân đã sớm nhìn quen với tình cảnh này, lúc đầu còn cảm thấy rất tò mò. Chỉ nghe nói cô nương mà Vương gia yêu thương bị một căn bệnh rất quái lạ, loại bệnh này khiến nàng khát nước nghiêm trọng, nếu không uống nước, người sẽ chết.

Vì thế, lúc mới đầu bọn hạ nhân còn chờ Cảnh Hiên phân phó, mà bây giờ liền biến thành tự giác bất cứ lúc nào cũng nấu sẵn nước ấm, chuẩn bị dùng khi Tuyết Tuyết cần đến.

“Cảnh Hiên, ta vẫn khát.” Uống đầy một bình nước xong, Tuyết Tuyết đau khổ nhìn Cảnh Hiên, “Làm sao bây giờ? Ta vẫn còn khát. Nhưng ta đã uống đầy một bình nước, làm sao bây giờ? Chàng... Có thể lại cho ta một bình nước nữa không?”

Câu nói cuối cùng, nàng nói với hạ nhân mang nước đến, hạ nhân đưa mắt hướng về phía Cảnh Hiên hỏi, Cảnh Hiên khoát khoát tay để người đó đi lấy.

Thấy người đi, Tuyết Tuyết liền bắt lấy hân, vội vàng nói:

“Đừng để hân đi mà! Cảnh Hiên, van cầu chàng để hân mang đến cho ta một bình nước nữa, ta rất khát!”

“Tuyết Tuyết!” Cảnh Hiên đỡ nàng ngồi lên trên ghế đá, sau đó hân ngồi xổm xuống trước mặt nàng, nắm chặt hai tay nàng, đau lòng nói: “Tuyết Tuyết, nàng không thể uống nữa! Nàng có biết hôm nay nàng đã uống bao nhiêu nước không? Vừa rồi đã là bình hai mươi tám rồi. Tuyết Tuyết, nàng như vậy ta rất lo, thật sự là rất lo.”

Tuyết Tuyết vội vàng lắc đầu, nắm ngược tay hân, vội vàng nói:

“Cảnh Hiên, ta biết tình huống này có chút dọa người. Nhưng nếu ta không uống nước, ta cũng không biết bản thân mình sẽ có kết cục gì. Chàng hiểu cho ta, hiện giờ giống như có người đang không ngừng hút hết nước trong cơ thể ta, nếu như ta không uống nước, nước sẽ bị hút đi hết, ta có thể sẽ...”

“Đừng nói nữa!” Cảnh Hiên giơ tay che miệng của nàng, ngắt lời Tuyết Tuyết. “Uống, chúng ta uống!”

Xoay người, gọi hạ nhân đứng cách đó không xa đến.

Cuối cùng, bình thứ hai mươi chín tiến vào bụng Tuyết Tuyết, nàng mới tạm ngừng khát.

Tuyết Tuyết hít hít mũi, bất đắc dĩ nhìn về phía Cảnh Hiên, mấy ngày nay trong lòng nàng luôn tồn tại nghi ngờ, lúc này không nhận được liền hỏi ra –

Nàng nói:

“Cảnh Hiên, sao chàng lại tìm được tới đây?”

Cảnh Hiên đứng lên ngồi vào bên cạnh nàng, vuốt tóc nàng, sau đó nói cho nàng biết:

“Là do một con chim ưng dẫn ta tới nơi này.”

“Thật là nó?” Tuyết Tuyết nở nụ cười, nhưng rồi lại nghĩ, nói: “Nhưng làm sao chàng có thể tin một con ưng chứ? Chuyện này không phải là rất kỳ quái sao?”

Cảnh Hiên nhìn nàng.

“Từ mười năm trước nuôi dưỡng nàng, chuyện quái dị còn thiếu sao? Chuyện này cũng vậy! Nhưng nhắc tới cũng thấy kỳ lạ, khi con chim ưng kia đến trước mặt ta, ta lại không hề cảm thấy lạ. Khi đó nàng mất tích, ta đã cho rất nhiều người đi tìm, đều không có kết quả. Con chim ưng kia đến, lại giống như một lời kêu cứu từ nơi nào đó, ta liền hiểu rõ nhất định là liên quan đến nàng. Lúc nó về một con cá trên mặt đất, nàng có biết ta đã vui mừng biết bao nhiêu, thậm chí ta còn không kịp chuẩn bị, liền đi đến chuồng ngựa cười ngựa đuổi theo. Ngay cả Bình Tử và các tướng sĩ đi theo sau đó đuổi theo mãi mới kịp.”

“Vậy, con ưng đó đâu?” Tuyết Tuyết nhìn quanh khắp nơi theo bản năng, “Sao lại không thấy nó?”

“Bay đi rồi!” Cảnh Hiên nhún vai, “Sau khi ta vào trong phủ của Cảnh Nghị, nó liền bay đi rồi.”

Tuyết Tuyết gật đầu.

“Đúng! Nó muốn tự do! Con chim ưng đó bị tên trướng thối Cảnh Nghị kia nhốt nhiều năm, cho nên nó có thể giúp ta tìm chàng, chính là vì ta đã dùng điều kiện thả nó ra để trao đổi.”

“Tuyết Tuyết!” Cảnh Hiên giơ tay ôm lấy vai nàng. “Chắc là nàng đã phải chịu khổ rất nhiều.”

“Không có!” Tuyết Tuyết lắc đầu, không muốn tiếp tục nói đến cái đề tài này nữa, liền hỏi hắn: “Cảnh Hiên, sao chàng không hỏi?”

Hắn sửng sốt, hỏi ngược lại:

“Ta hỏi cái gì?”

“Hỏi lai lịch của ta! Hỏi thân phận của ta! Hỏi ta...”

“Ta đều biết rõ!” Cảnh Hiên cười khẽ, “Nàng xem, ta tự giác gọi nàng là Tuyết Tuyết, ta còn cần phải hỏi cái gì.”

“Nhưng cũng không nghi ngờ gì sao? Chuyện kỳ quái như vậy chàng cũng không hỏi, chàng... Chàng không sợ sao?”

“Sợ cái gì?” Cảnh Hiên hỏi lại, vẻ mặt không cần.

“Aiii, chàng đừng như vậy!” Tuyết Tuyết véo nhẹ hắn, “Ta là cá, hoặc nói cách khác, ta là yêu tinh, không phải người! Sao chàng lại không sợ?”

“Dừng lại!” Cảnh Hiên cười nói, vẻ mặt này khiến Tuyết Tuyết nhớ tới một năm kia khi Cảnh Hiên vừa cho nàng vào cái thùng nước trong phòng, nàng mừng rỡ nhảy tới nhảy lui không cần thận liền rơi xuống đất. Hắn nở nụ cười khom lưng xuống, sau đó chỉ vào nàng nói: Người, con heo này!

Hiện giờ cũng là vẻ mặt đó, thân thương như vậy.

“Yêu tinh ngốc như nàng, ta sợ nàng làm gì!”

Vừa nghe xong một câu này, Tuyết Tuyết chỉ kém chưa có bị sắc nước miếng của chính mình.

Tiểu tử này lớn lên thật là quá tự mãn rồi!

...

Đêm hôm đó, lại một trận khát khô khiến cho Tuyết Tuyết từ trong mộng tỉnh dậy.

Nàng theo thói quen đi tìm Cảnh Hiên, lại phát hiện trên giường êm bên cạnh không hề có một bóng người.

Cảm thấy kỳ lạ, mấy ngày nay Cảnh Hiên luôn ở trong phòng cùng với nàng, ngay cả ngủ trên giường cũng giữ nguyên y phục. Ban đêm, mỗi khi nàng tỉnh lại, hắn luôn ăn ý đưa nước tới cho nàng, sau đó dỗ nàng ngủ.

Tuyết Tuyết ngồi trên giường hồi lâu, nàng cho là Cảnh Hiên phải đi ra ngoài, rất nhanh sẽ trở về.

Nhưng đợi chừng một nén nhang, cũng không thấy trong phòng có động tĩnh gì.

Nàng có chút luống cuống, quen dựa dẫm vào Cảnh Hiên, bây giờ lại không thấy người, trong lòng chợt cảm thấy có chút sợ hãi.

Đêm nay, da thịt càng khô ráp trầm trọng, Tuyết Tuyết xoa xoa cánh tay, xuống giường muốn đi tìm một chút xem, hạ nhân đã đổ bỏ nước nàng ngâm trước khi đi ngủ chưa hay không.

Đáng tiếc, phía sau bình phong chỉ có một cái thùng trống trơn, hạ nhân đã nơi dọn dẹp sạch sẽ nơi này, không lưu lại một giọt nước.

Tuyết Tuyết nóng vội, một cổ ý nghĩ muốn ngâm nước dâng lên trong lòng, không sao kiềm chế được.

Khê đẩy cửa phòng ra, gió lạnh nơi biên quan bỗng chốc thổi vào, khiến cho Tuyết Tuyết không tự chủ được run cả người.

Trong viện nhỏ không có hạ nhân, vì Tuyết Tuyết ở chỗ này, nên Cảnh Hiên cố ý an bài như vậy tránh phát sinh thêm chuyện.

Một ít việc nhỏ ngày thường, có thể tự làm, hẳn sẽ cố gắng tự làm. Nếu không thể tự làm, cũng sẽ gọi hạ nhân tâm phúc tiến vào hỗ trợ.

Tuyết Tuyết bước nhanh ra khỏi phòng, nàng nhớ hai ngày trước khi đi dạo trong phủ, từng nghe hạ nhân nói trước cửa phủ không xa có một hàng lang nhỏ, một cái hồ nước nhỏ.

Nàng rất muốn ngâm cả người vào trong hồ nước, sau đó sẽ hóa nguyên hình từ từ ngâm.

Hiện giờ, cái hồ nước đối với nàng mà nói có một lực hấp dẫn mãnh liệt, khiến cho nàng bất chấp mọi thứ, nường theo bóng đêm bước nhanh đi đến hành lang đó.

Dọc theo đường đi, nàng tận lực tránh thoát vài hạ nhân trực đêm, cuối cùng lúc đến trước hồ nước, Tuyết Tuyết lại chợt dừng bước trước một tảng đá lớn.

Ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm hòn đá đó, không, nói đúng hơn, là nhìn chằm chằm vào tờ giấy màu vào lộ ra phía dưới tảng đá.

Dần dần, lông mày Tuyết Tuyết càng ngày càng nhíu chặt.

Cuối cùng nàng cũng hiểu rõ vì sao thân thể của mình lại xuất hiện tình trạng thiếu nước nghiêm trọng như vậy, cuối cùng cũng hiểu vì sao cảm thấy trong phủ này có gì không đúng.

Thì ra tương sinh tương khác gì đó là ở chỗ này, tuy chỉ lộ ra một góc nhỏ, nhưng nàng vẫn có thể nhận ra đó là một đạo phù chú.

Tuyết Tuyết không biết người nào đã giấu một đạo phù chú khác nàng ở chỗ này, nhưng hiện giờ nàng thấy được, nàng sẽ phải nghĩ biện pháp trừ bỏ đi chướng ngại trí mạng này.

Lại xem xét một lát, nàng hiểu rõ, đây là phù chú thuộc mệnh thổ, chỉ có ở trên bờ mới phát huy tác dụng. Nếu hiện giờ nàng có thể ném phù chú này vào trong nước, phù chú này sẽ lập tức sẽ mất tác dụng, không còn pháp lực nữa.

Nhưng nếu ra tay nhất định sẽ nguy hiểm, thứ này không làm hại người, nhưng đối với yêu lại tạo thành thương tổn trí mạng.

26. Chương 27

Tuyết Tuyết khê căn môi, ngẫm hạ quyết tâm. Mặc kệ có xảy ra chuyện gì, cũng phải giải quyết nó trước rồi hẵng nói. Một chút thương tích này, cùng lắm chỉ cố gắng chống đỡ, chỉ cần hủy đi đạo phù chú này, nàng có thể khôi phục lại như trước.

Nghĩ đến đây, lá gan của nàng lớn hơn một chút, tự tin cùng kiên định hơn một chút.

Vì thế nàng liền bước chân lên trước dò xét, sau đó ngồi xổm xuống, cẩn thận đặt hai tay lên trên tảng đá.

Ngay sau đó liền tăng lực ở hai tay, cắn răng một cái, dùng sức dịch chuyển tảng đá hơn kia một chút.

Nhưng Tuyết Tuyết thật không ngờ, năng lực của đạo phù kia lại vượt xa phỏng đoán của nàng. Trong phút chốc dịch chuyển tảng đá nàng liền biết, mình hiểu sai rồi, sai hoàn toàn rồi.

Lúc phù chú kia rời khỏi áp chế của tảng đá, liền phát ra một cỗ pháp lực cực kỳ cường đại.

Một đạo ánh sáng màu lam xuất hiện, bắn thẳng đến trước mặt Tuyết Tuyết.

Tuyết Tuyết không kịp tránh, liền bị đạo ánh sáng màu lam đó hung hăng đánh trúng người.

Chỉ cảm thấy một trận nóng rực đập vào mặt, ngay sau đó khắp người nàng giống như bị lửa thiêu đốt, đau đớn.

Tuyết Tuyết lùi về phía sau theo bản năng, dần bắt đầu cảm thấy không ổn.

Tai họa phù chú này mang đến tuyệt đối không chỉ là đau đớn đơn giản như vậy, nàng sợ hãi giơ cánh tay lên, khi vén ống tay áo tới khuỷu tay, nàng liền phát hiện toàn bộ ra thịt lộ ra bên ngoài đang nổi lên vẩy cá với tốc độ rất nhanh. Bắt đầu là một chỗ, sau đó dần dần lan đến toàn thân.

Tuyết Tuyết hoảng sợ, bước nhanh chạy đến trước hồ nước, nương theo ánh trăng nhìn mặt mình.

Không ngoài dự liệu, những vẩy cá này không buông tha khuôn mặt của nàng, trên mặt vốn trắng mịn lúc này loang lổ vẩy cá, đáng sợ giống như ma quỷ.

Nàng sợ hãi, nhìn xung quanh vắng lặng, liền muốn hóa nguyên hình trốn vào trong nước.

Nhưng thử vài lần, lại kinh ngạc phát hiện mình hoàn toàn mất đi pháp lực, đến khả năng khôi phục nguyên hình cũng không có.

Làm sao bây giờ?

Tuyết Tuyết ngã ngồi dưới đất, bỗng chốc không có bất kỳ chủ ý gì.

Bỗng nhiên cách đó không xa có chút ánh sáng lơ lửng. Ánh sáng này lay động, càng ngày càng gần.

Tuyết Tuyết biết, đây là có người mang theo đèn lồng đang đi về phía này. Nàng sợ hãi, lại không biết nên trốn đi đâu.

Đúng lúc này, người mang theo đèn lồng chợt hô to –

“Là ai ở đó?”

Tuyết Tuyết vui vẻ, nghe ra tiếng của Bình Tử. Đang chuẩn bị cầu cứu hần, lại đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ phía sau lưng.

Nàng kinh hoảng quay đầu lại, phát hiện ra là một tướng sĩ đang đứng đi tiểu, một tay của tướng sĩ này đặt ở trên dây lưng, tuy hai người còn cách nhau một đoạn, nhưng nàng đột nhiên quay đầu lại như vậy, khiến cho người kia cũng nhìn về phía này.

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn thấy, người nọ liềng sững sờ đứng ngay tại chỗ, hai môi khép mở một lúc lâu cũng không phát được ra tiếng.

Cuối cùng đến khi khiếp sợ qua đi, vị tướng sĩ này vươn một bàn tay đến, chỉ chỉ vào Tuyết Tuyết, lại ngơ ngơ một lúc, sau đó đột nhiên hô một tiếng thật to –

“Có quỷ! Có quỷ!”

Tiếng kêu này, ngay lập tức liền hấp dẫn sự chú ý của hạ nhân trực đêm.

Mất thấy càng ngày càng có nhiều người đi về phía mình, Tuyết Tuyết kích động từ trên đất bò dậy, một bên dùng ống tay áo che mặt mình, một bên muốn tìm đường chạy.

Tiếc rằng, đường nhỏ đã bị hạ nhân vây kín, mà tướng sĩ kia vẫn còn đang không ngừng kêu có quỵ.

Tuyết Tuyết gấp đến độ nhìn xung quanh, không biết nên làm thế nào cho đúng.

“Quý gì!” Chợt giọng nói của Bình Tử vang lên, hơn nữa còn càng ngày càng gần Tuyết Tuyết.

Đối với người này, ngày trước Tuyết Tuyết rất cảnh giác, chỉ vì những lời kỳ quái mà hắn nói với nàng khi Cảnh Hiên không ở trong phủ.

Nhưng đến thời điểm này, đối với nàng mà nói, ngược lại Bình Tử lại trở thành người một nhà, hoàn toàn có khả năng bảo vệ nàng.

“Quản gia!” Tuyết Tuyết nhỏ giọng gọi, “Quản gia, ta là Tuyết Tuyết, mau cứu ta! Đưa ta trở về phòng.”

Bình Tử buồn bực hừ một tiếng, không để ý nàng, hướng về phía đám người đang vây xung quanh nói:

“Giải tán cho ta! Giải tán! Quý đầu mà quý! Là Tuyết Tuyết cô nương bị thương, một đám nam nhân các người, lại nói là quý!”

Lời này vừa nói xong, tướng sĩ vừa hô to kia liền đổ mặt.

Hắn chỉ nhìn thấy mặt Tuyết Tuyết rất đáng sợ, hình như là có rất nhiều cái gì đó ở trên mặt, nhưng cụ thể là cái gì, hắn cũng không nhìn thấy rõ.

Trước mắt nghe Bình Tử nói là vì bị thương, nghĩ đến đây, cũng cảm thấy có lý, không khỏi ngượng ngùng đứng dậy.

Đám hạ nhân rất nhanh liền bị Bình Tử giải tán đi, Tuyết Tuyết vẫn lấy ống tay áo che mặt như cũ, tận lực tránh ánh nhìn trong tay Bình Tử, bước nhanh theo hắn trở về phòng mình.

Vào đến tiểu viện, bước chân Tuyết Tuyết càng nhanh hơn, cơ hồ giống như chạy vào trong phòng.

Sau đó chạy vội lên trước Bình Tử, “phanh” một tiếng đóng chặt cửa lại.

Bình Tử bị chặn ở bên ngoài liền than nhẹ một tiếng, lập tức vỗ cửa hai cái, nói:

“Người làm cái gì vậy?”

“Quản gia, cảm ơn ngài!” Tuyết Tuyết vội vàng nói với hắn: “Cảm ơn ngài đã đưa ta trở về, nhưng đến đây là tốt rồi, vào trong phòng không tiện, xin ngài trở về đi!”

Bình Tử bất đắc dĩ lắc đầu,

“Người, con cá nhỏ này, thật là quật cường. Người cũng không cần tránh, ta biết rõ. Từ rất nhiều năm trước đã phát hiện người có cái gì có khác thường, nói thật, khi đó thật sự là có tâm tư muốn trừ bỏ người. Cảm thấy người là người, yêu là yêu, người lấy thân phận của một yêu tinh làm bạn bên cạnh Vương gia, đối với Vương gia mà nói cũng không phải là chuyện tốt. Nhưng Vương gia thích người, một ngày cũng không rời xa người. Hơn nữa người cũng không có ý đồ làm hại Vương gia, thế nên mới giữ lại người đến ngày hôm nay. Chúng ta đều đã sống chung với nhau nhiều năm như vậy, chuyện cho tới bây giờ, cũng không có ý muốn vứt bỏ nhau. Bình Tử ta tuy chỉ là một hạ nhân, nhưng cũng hiểu rõ trung can liệt đảm(1), cũng hiểu rõ đồng sinh cộng tử(2). Người không cần lo lắng, Vương gia nghe nói trên núi Vân Sơn có một tiên nhân đắc đạo, có thể giúp đỡ. Hắn nói qua, mặc kệ được hay không được, sáng sớm ngày mai cũng sẽ trở về. Trước đó, ta sẽ ở lại trong viện này, có việc gì người cứ gọi, yên tâm, sẽ không có ai làm hại người.”

(1)Trung can liệt đảm: trung thành, can đảm, cương trực, ngay thẳng.

(2)Đồng sinh cộng tử: cùng sống cùng chết.

Nói dứt lời, Bình Tử đi thẳng đến ngồi ở ghế đá nhỏ trong viện, không nói gì nữa.

Tuyết Tuyết nghe nói như vậy, không khỏi nổi lên một trận sốt xát. Cuộc sống mười năm qua còn rành rành ngay trước mắt, nàng nghĩ, nàng đã gặp được rất nhiều người tốt rồi!

Cảnh Hiên, Bình Tử, thậm chí là hạ nhân trong Cảnh vương phủ, đều rất yêu thương nàng, rất chiều chuộng nàng.

Người tốt sẽ được báo đáp, nàng không hại người, vì thế người khác cũng nên vứt bỏ hết tâm tư muốn trừ bỏ nàng.

Ông trời vẫn thật công bằng.

Nhưng mà... Làm sao bây giờ?

Lại lần nữa nghĩ đến hiện thực, ánh trăng xuyên qua giấy trên cửa sổ, cùng với vẩy sáng trên mu bàn tay nàng, xuất hiện rất nhiều điểm vàng óng ánh.

Khi Cảnh Hiên trở về, trời đã bắt đầu sáng.

Hắn vừa mới vào đến tiểu viện liền nhìn thấy Bình Tử đang ngồi trên ghế đá trong sân, mắt nhìn về phía căn phòng của Tuyết Tuyết, ngồi thẳng người.

Hắn không hiểu, tiến lên một bước, chủ động vỗ vai Bình Tử, có chút mệt mỏi khẽ nói:

“Bình Tử, sao lại ngồi ở đây?”

Thần kinh luôn luôn buộc chặt của Bình Tử vừa nghe được giọng nói quen thuộc, liền lập tức quay đầu lại.

Khi hắn nhìn thấy người đến là Cảnh Hiên, cả người chợt thở phào nhẹ nhõm.

“Vương gia!” Hắn đứng lên, quay người lui về sau một bước, rồi mới nói với Cảnh Hiên: “Vương gia, rốt cục người đã trở về!”

“Sao vậy?” Vừa thấy bộ dạng này của Bình Tử, Cảnh Hiên cũng khẩn trương đứng lên. Sau đó theo bản năng nhìn về phía căn phòng của Tuyết Tuyết, một loại dự cảm không tốt liền xuất hiện, “Có phải Tuyết Tuyết xảy ra chuyện gì không?”

Bình Tử bất đắc dĩ gật đầu, sau đó nói:

“Thân thể của Tuyết cô nương xảy ra chuyện, nàng tự giam mình trong phòng, không cho ai vào.”

Cảnh Hiên hít một hơi thật sâu, không trách được đoạn đường trở về tâm thần đều không yên, xem ra, chuyện hắn lo lắng nhất đã xảy ra.

“Người đi nghỉ trước đi! Bẩm vương đi xem một chút!”

Nói xong, cũng không chờ Bình Tử đáp ứng, liền đi thẳng đến trước cửa phòng.

Bình Tử không rời đi, chỉ thối lui đến bên cửa, đứng ở nơi đó, chờ Cảnh Hiên tùy thời sai bảo.

Đến trước cửa, Cảnh Hiên giơ tay lên, nhẹ nhàng gõ lên khung cửa.

Vừa nghe thấy có tiếng mở cửa, Tuyết Tuyết đang ngồi trong phòng giật mình một cái, lập tức “nhảy” từ trên ghế xuống.

Phản ứng của nàng rất nhanh, không phải đi mở cửa, mà là trước tiếp xông lên giường, sau đó dùng chân trùm kín từ đầu đến chân.

Nàng biết, Bình Tử sẽ không đến gõ cửa phòng mình. Mà lúc này trời đã sáng, người có thể đến vào giờ này, ngoài trừ Cảnh Hiên, không còn ai khác.

Trời mới biết nàng hi vọng Cảnh Hiên sớm trở về biết bao nhiêu, trời biết nàng hi vọng Cảnh Hiên có thể ở bên cạnh biết bao nhiêu.

Nhưng mà không được, nàng không thể để Cảnh Hiên nhìn thấy bộ dạng hiện tại của bản thân, nàng không muốn dọa hắn hay gây tổn thương cho hắn.

Tuyết Tuyết sắp hiên rồi, tiếng gõ cửa của Cảnh Hiên càng ngày càng gấp, tiếng gọi tên nàng cũng càng ngày càng gấp.

Nàng thật sự rất muốn đi đến, kéo cửa ra, sau đó gắt gao ôm lấy hắn, nói cho hắn biết nàng sợ hãi biết bao nhiêu.

Nhưng nàng không thể! Nàng có thể làm, chỉ là cố gắng trùm kín người lại, không để cho một chút da thịt vào bại lộ ở trong không khí.

“Tuyệt Tuyệt!” Cảnh Hiên gấp đến độ dậm chân, “Tuyệt Tuyệt, sao nàng lại khóa cửa? Rốt cuộc là nàng đang làm gì ở trong đó? Tuyệt Tuyệt, có phải đêm qua đã xảy ra chuyện gì làm nàng sợ không? Ta là Cảnh Hiên! Nàng mở cửa ra, có chuyện gì thì nói với ta, có ta ở đây, đừng sợ! Tuyệt Tuyệt! Tuyệt Tuyệt!”

Thấy người trong phòng nửa ngày không đáp lại, Cảnh Hiên nóng nảy, nhìn cánh cửa trước mắt, lại lui về phía sau hai bước, sau đó nâng chân bên đạp một cước, “Cạch” một tiếng trực tiếp đạp mở cửa phòng ra.

Tuyệt Tuyệt sợ tới mức “A” to một tiếng, sau đó liền bắt đầu càng thêm liều mạng chui đầu vào trong chăn.

Cảnh Hiên đi đến bên cạnh, vừa nhìn thấy bộ dạng của nàng, nhất thời liền cảm thấy đau lòng.

Nhưng tay của hắn vừa mới đặt lên trên chăn, Tuyệt Tuyệt càng co sâu vào bên trong.

“Tuyệt Tuyệt.” Cảnh Hiên bắt đầu dĩ, chỉ đành bỏ tay xuống. “Được rồi! Ta không đụng nàng. Nhưng Tuyệt Tuyệt, nàng buồn bực chuyện gì cũng không thể như vậy. Nàng có thể nói với ta không, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Cảnh Hiên!” Người trong chăn cuối cùng cũng lên tiếng, “Cảnh Hiên, chàng mau đi ra ngoài đi, chàng không thể nhìn ta!”

“Tại sao?”

“Bởi vì trên người ta có rất nhiều vảy cá!” Cuối cùng cũng đem sự thật nói ra khỏi miệng, Tuyệt Tuyệt bắt chập tất cả, gào to lên – “Cảnh Hiên, trên người ta đột nhiên mọc đầy vảy cá! Không chỉ ở trên người, trên mặt cũng có!”

“Vảy cá?” Cảnh Hiên sửng sốt, lập tức nói: “Được rồi! Vảy cá thì vảy cá! Nàng có thể không để cho người khác nhìn thấy, nhưng ta không sợ, ta đã chọn nàng, sẽ không sợ những thứ đó! Tuyệt Tuyệt, buông chăn, chúng ta cùng nghĩ biện pháp? Được không?”

“Không được!” Tuyệt Tuyệt cự tuyệt hẳn, “Cảnh Hiên! Tưởng tượng là một chuyện, tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác. Chàng không biết bộ dạng của ta đáng sợ thế nào đâu, ban đêm ngày hôm qua bị một tướng sĩ bắt gặp, hắn còn tưởng là gặp quỷ. Cảnh Hiên, chàng buông tha cho ta đi! Ta và chàng, người và yêu khác đường, đây là sự thật không thể nào thay đổi được! Trước kia ta rất hồn nhiên, là ta nghĩ mọi chuyện quá đơn giản. Nhưng hiện tại ta đã hiểu, Cảnh Hiên ta thật sự đã hiểu. Đây là ông trời muốn trừng phạt ta, muốn lấy lại tất cả của ta. Nhưng ta không thể để ông trời trừng phạt đến trên người của chàng, cho nên, thừa dịp ông trời chưa trừng phạt chàng, chàng buông tha ta đi!”

“Nói chuyện hoang đường gì vậy!” Cảnh Hiên tức giận hung hăng ném gối đầu trên giường xuống đất. “Ta buông tha nàng? Nàng đi theo ta mười năm, ta mộng nàng mười năm. Bây giờ nàng nói với ta muốn ta buông tha nàng? Tuyệt Tuyệt nàng nghe đây! Cảnh Hiên ta không phải là loại người gặp chuyện liền xem thường buông tha, Tuyệt Tuyệt nàng coi thường ta rồi!”

“Không phải, không phải!” Tuyệt Tuyệt nóng vội, khẩn trương giải thích, “Cảnh Hiên, ý của ta không phải vậy, ta chỉ là, chỉ là...”

“Ta biết!” Cảnh Hiên thở dài một tiếng, “Tuyệt Tuyệt, ta biết, ta biết chúng ta muốn ở cùng nhau, trong lúc này còn rất nhiều chuyện cần phải giải quyết, ta cũng đang cố gắng. Nghe nói ở trên đỉnh Vân Sơn có một vị tiên nhân, pháp lực của hắn rất thâm hậu, có thể nghịch chuyển tam giới. Đêm qua ta đi tìm hắn, nhưng đáng tiếc hắn không ở đó. Nhưng nàng đừng lo, ta sẽ lại đi đến đó lần nữa, sẽ có lúc tiên nhân trở về. Nàng đừng buồn, ra ngoài nói chuyện với ta, ta không sợ, thật.”

Nghe lời nói chân thành của hắn, nhưng Tuyệt Tuyệt vẫn lắc đầu.

Nàng nói:

“Cảnh Hiên, đừng nên ép ta. Nếu chàng còn tôn trọng ta, vậy thì xin chàng ra ngoài đi. Ta có thể nói chuyện với chàng, nhưng cho dù thế nào cũng không thể cho nàng nhìn thấy bộ dạng của ta. Coi như.. Coi như là để ta giữ lại một chút tôn nghiêm cho bản thân đi!”

27. Chương 28: Chương 28 : (1)

Nói đến đây, Cảnh Hiên không mạnh mẽ cưỡng cầu nàng nữa. Đành phải vươn tay, xoa nhẹ lên thân thể nàng, sau đó nói:

“Được! Ta đi ra ngoài! Nhưng nàng phải đáp ứng với ta, nếu thân thể lại xuất hiện biến hóa gì, nhất định phải nói với ta! Biết không? Ta sẽ gọi người đưa đồ ăn đến, đặt ở bên ngoài, đều là những món nàng thích ăn.”

Tuyệt Tuyệt liếc mắt gật đầu, nàng biết bản thân mình đang bị những lời nỉ non của nam tử trước mặt này làm cho cảm động, nàng thút thít nhưng không có nước mắt, tình huống như vậy lại một lần nữa nhắc nhở thân phận của nàng, lại một lần nữa nói cho nàng biết: Nàng không phải người!

Cảnh Hiên xoay người ra khỏi phòng, nhìn Bình Tử đứng chờ ở ngoài cửa, sau đó đi nhanh về phía trước.

Bình Tử đi theo sau lưng hắn, thẳng đến chỗ rẽ, người phía trước mới dừng lại.

Thấy Cảnh Hiên thật lâu không lên tiếng, Bình Tử nghĩ một lúc, liền chủ động mở miệng hỏi:

“Tiên nhân đi vắng sao?” Hắn nghe thấy lời Cảnh Hiên nói với Tuyệt Tuyệt, tối qua Tiên nhân đi vắng, nhưng sẽ có lúc trở về.

Không suy nghĩ, Cảnh Hiên liền lắc đầu, nói:

“Không! Tiên nhân ở trên núi!”

“Ở trên núi?” Bình Tử sửng sốt, lập tức hiểu ra, “Là Tiên nhân không chịu cứu, Vương gia sợ Tuyệt Tuyệt cô nương thương tâm, nên mới lừa nàng nói Tiên nhân đi vắng!”

“Ừ.” Cảnh Hiên gật đầu, “Tiên nhân nói, yêu là yêu, tuy hắn có thể nghịch chuyển tam giới, nhưng không thể bởi vì chuyện nữ nhi tình trường mà làm tổn hại đến gia đạo của mình. Bình Tử!” Hắn xoay người, nói với Bình Tử: “Tại sao Tuyệt Tuyệt lại biến thành như vậy?”

Bình Tử thở dài một tiếng, lập tức đáp:

“Không biết vì sao đêm hôm qua Tuyệt Tuyệt cô nương đi tới bên ngoài tiểu viện, nô tài nghe thấy có người kêu lên, mới chạy tới xem. Nhưng khi đến đó, thân thể Tuyệt Tuyệt cô nương đã như vậy, nô tài thấy nàng luôn luôn dùng ống tay áo che mặt, còn một tướng sĩ phía sau nàng không ngừng hô to có quỷ. Còn có cái này –” Nói xong, Bình Tử tiến lên trước hai bước, mở ra trước mặt Cảnh Hiên. “Đây là thứ mà hạ nhân vừa giao cho nô tài, nói là tìm được cái này ở chỗ đêm qua Tuyệt Tuyệt cô nương gặp chuyện không may.”

Cảnh Hiên thuận theo nhìn, thấy trên tay Bình Tử, là một nửa đạo phù bị thiêu đốt.

Hắn giận dữ, lập tức nghĩ đến hai vị đạo sĩ đến phủ làm loạn ngày đó, liền hướng mắt về phía Bình Tử hỏi.

Bình Tử gật đầu.

“Chính là bọn họ!”

“Đi bắt người cho Bồn vương! Không cần biết dùng biện pháp gì, phải mang hai người đó về đây cho Bồn vương!”

“Vâng! Nô tài tuân mệnh!”

“Ừ!” Cảnh Hiên gật đầu, chợt nghĩ đến một chuyện, liền hỏi: “Bên Cảnh Nghị có động tĩnh gì không?”

Bình Tử suy nghĩ một chút, đáp:

“Ám vệ hồi báo, đại thiếu gia đang chuẩn bị khởi hành đi Triệu quốc.”

“Triệu quốc...” Cảnh Hiên lặp lại hai chữ này, hồi lâu không nói gì.

Bình Tử thấy hắn đắm chiêu, lại hỏi:

“Có cần phải chặn lại không ạ?”

“Không!” Cảnh Hiên vùng tay lên, “Cứ để hấn đi! Hấn muốn làm gì thì làm, chỉ cần không ảnh hưởng đến bốn vương, liền không quản hấn. Nhưng lúc trước Cảnh Nghị hại Tuyết Tuyết, sự tình không thể chấm dứt như vậy. Triệu quốc và Đại Mạc sắp khai chiến, mấy tháng trước còn cầu viện Bốn vương. Người sai người đi chuyển lời đến cho Hoàng đế Triệu quốc, muốn Bốn vương giúp đỡ, có thể! Muốn mượn binh mã Đại Tề, cũng không phải không được! Nhưng có một điều kiện, để hấn giam Cảnh Nghị ở lại bên đó cho ra, cả đời cũng đừng để hấn trở lại Tề quốc! Cả đời cũng không được gặp mặt nữ nhân! Nếu Hoàng đế Triệu quốc đáp ứng yêu cầu này, Bốn vương lập tức xin triều đình xuất binh!”

Bình Tử lĩnh mệnh rời đi, Cảnh Hiên lại bắt đầu lo lắng.

Cho dù hấn hận mọi thứ, cho dù hấn giết chết tất cả những người làm hại Tuyết Tuyết, thì thế nào?

Sau đó đi đến trước cửa sổ phòng Tuyết Tuyết, khẽ thở dài một tiếng, lại chọc cho người trong phòng đồng dạng đáp lại.

“Tuyết Tuyết.” Thân thể hấn dựa vào hai cánh cửa sổ, “Tuyết Tuyết, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Hoặc là.. Hoặc là, tối nay ra sẽ đi Vân Sơn, có lẽ Tiên nhân... đã trở về rồi!”

“Không cần!” Vừa nghe hấn nói muốn đi, Tuyết Tuyết vội vàng nhảy xuống giường, sau đó chạy tới bên cửa sổ, khổ sở nói: “Cảnh Hiên, ta van cầu chàng, đừng rời đi. Ta rất sợ, chàng đi rồi, ta phải làm sao?”

“Nha đầu!” Cảnh Hiên nhất thời cảm thấy chua xót, “Không sợ, ta chỉ đi một đêm, nhất định sẽ trở về trước khi trời sáng.”

“Không cần, không muốn!” Tuyết Tuyết liều mạng lắc đầu, “Ta tình nguyện không cần chữa trị, cũng không muốn chàng lại rời đi. Một mình ta ở đây rất sợ, thật sự! Cảnh Hiên, chàng xem, chàng rời đi một đêm liền phát sinh chuyện như vậy, nếu lại rời đi, trời biết còn có tai họa gì đang chờ ta. Cảnh Hiên van cầu chàng, chàng cứ coi ta như người sắp chết, bồi theo bên cạnh ta nhiều nhiều, được không?”

“Nói vậy!” Cảnh Hiên giận dữ. “Người sắp chết cái gì, không phải nàng vẫn đang tốt sao! Ai mà không có lúc đau ốm, không thể vừa sinh bệnh liền nói chết được! Tuyết Tuyết, nàng yên tâm, không cần biết phải dùng biện pháp gì, ta cũng phải chữa khỏi cho nàng! Ta...” Đột nhiên, trong lòng Cảnh Hiên khẽ động, một loại ý nghĩ lớn mật xuất hiện ở trong đầu hấn, vì thế hấn nói: “Tuyết Tuyết, nếu không nàng đi theo thì sao? Chúng ta cùng nhau lên núi tìm Tiên Nhân!”

Nghe xong lời nói của hấn, Tuyết Tuyết rất nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó liền quyết định – nàng muốn đi cùng Cảnh Hiên!

Chuyện phải đổi mặt! Cho dù tránh né kiểu gì cũng không phải là biện pháp,

Nàng không thể nhốt mình trong phòng cả đời, tình huống hiện giờ, làm người không được, biến trở về cá cũng không xong, nàng thật sự cần phải có sự giúp đỡ của một vị cao nhân, nàng không thể ném mọi trọng trách này cho Cảnh Hiên.

Thấy nàng đáp ứng, Cảnh Hiên mừng rỡ. Nhưng Tuyết Tuyết đề xuất muốn ngồi một mình trong xe ngựa, còn kêu hấn chuẩn bị thật nhiều quần áo rộng rãi, thậm chí còn cho nữ nhân trong thành Thông Quan mang đến một cái khăn trùm đầu.

Sáng sớm ngày thứ hai, cuối cùng khi mở cửa phòng ra, Tuyết Tuyết đã nghiêm nghiêm thực thực che kín từ đầu đến chân mình, thậm chí ngay cả hai tay cũng khoác lên một tầng sa mỏng.

Cảnh Hiên nhìn thấy càng thêm xót xa, nhưng cũng không nói gì thêm, tự mình tiến lên phía trước, tự mình đỡ nàng lên xe ngựa.

Bởi vì Tuyết Tuyết kiên trì, cho nên hấn không ngồi trong xe ngựa với nàng, mà cưỡi ngựa đi bồi bên cạnh cửa sổ, thỉnh thoảng tán gẫu mấy câu với nàng.

Bởi vì mang theo Tuyết Tuyết, cho nên xe ngựa đi rất chậm, Cảnh Hiên cũng không thể giục ngựa đi nhanh.

Đến khi tới chân núi, đã là chạng vạng tối.

Cảnh Hiên tự mình đỡ Tuyết Tuyết xuống xe ngựa, lại phân phó phu xe đứng chờ ở dưới chân núi, lúc này mới nói với Tuyết Tuyết:

“Đây là đỉnh Vân Sơn!”

Tuyết Tuyết cách khăn trùm đầu nhìn đỉnh núi, không khỏi kinh ngạc hỏi:

“Cảnh Hiên, núi cao như vậy, đường xa như vậy, chàng làm thế nào mà có thể đi đi về về trong vòng một đêm?”

Cảnh Hiên nhún nhún vai, khẽ nói:

“Ta đi một mình, cưỡi ngựa rất nhanh. Đến chân núi ta vận khinh công bay lên đỉnh núi, dĩ nhiên là nhanh rồi.”

Tuyết Tuyết gật đầu, nói

“Vậy làm sao bây giờ? Khinh công của chàng có thể mang hai người sao?”

Cảnh Hiên lắc đầu:

“Nếu là đất bằng phẳng, thì không thành vấn đề. Nhưng đỉnh Vân Sơn này quanh năm đều có tuyết đọng, ta mang theo nàng cùng bay, sợ là sẽ gặp nguy hiểm.”

“Vậy chúng ta trèo lên đi!” Tuyết Tuyết có chút ai oán, nàng thật sự rất ghét leo núi, bởi vì rất mệt.

“Ta công nàng!” Tuy không thấy được vẻ mặt của Tuyết Tuyết, nhưng từ giọng điệu của nàng, Cảnh Hiên có thể biết nàng nghĩ gì. Không khỏi buồn cười nói: “Người khác làm yêu tinh đều có tiên pháp gì gì đó, ít nhất cũng sẽ biết bay, vậy mà nàng cái gì cũng không có!”

“Dừng lại!” Tuyết Tuyết liếc mắt nhìn, tâm tình không tốt của nàng bởi vì một câu nói đùa này của hắn mà trở nên tốt hơn rất nhiều. “Ta là dung yêu, là ngu ngốc!” Giọng nói của nàng có chút lạnh nhạt, tiếp tục nói: “Ta chỉ đơn thuần muốn biến thành người, chỉ cần có thể lấy hình dáng của người đứng ở trước mặt chàng là tốt rồi, còn quản mấy cái tiên pháp đó làm gì.”

Trong lòng Cảnh Hiên có chút hưng phấn, mở rộng cánh tay ôm nàng,

“Ta công nàng lên!”

“Không cần!” Tuyết Tuyết lắc đầu, “Ta có thể! Ta không thể trở thành gánh nặng của chàng, ta muốn nỗ lực để bản thân trở nên mạnh mẽ!”

Dứt lời, Tuyết Tuyết không nói nhiều nữa, tự mình tiến lên phía trước đi đầu.

Cảnh Hiên gắt gao theo phía sau, thỉnh thoảng đỡ thân thể không ổn định của nàng một chút.

Hai người cứ như vậy gian nan đi lên đỉnh núi, ban đầu Tuyết Tuyết còn ra vẻ thoải mái, còn thường có thể chạy chậm vài bước.

Nhưng dù sao thân thể của nàng cũng mặc nhiều đồ, huống hồ còn bị phù chú làm tổn thương đến nguyên thần.

Trạng thái như vậy chỉ chống đỡ được đến giữa sườn núi, dần dần, bước chân của Tuyết Tuyết bắt đầu chậm lại, hô hấp cũng bắt đầu tăng lên.

Lại đi một lát, rốt cuộc chống đỡ không nổi liền dừng lại.

Cảnh Hiên vừa sải bước đi đến trước mặt nàng, khi nhìn thấy sắc mặt trắng bệch đến dọa người, không khỏi đau lòng.

Tuyết Tuyết cũng vẫy tay nói với hắn:

“Không có việc gì, ta chỉ mệt mỗi thôi.”

Muốn cố gắng đi về phía trước, nhưng chân nàng vấp phải một cục đá nhỏ, bất ổn một cái, kết quả té ngã trên đất.

“Tuyết Tuyết!” Cảnh Hiên vô cùng đau lòng, quỳ một gối xuống đỡ nàng dậy, nhưng lại thấy Tuyết Tuyết lấy tay nắm chặt cổ áo thở hổn hển: “Nàng sao vậy?”

Cảnh Hiên chỉ cảm thấy mình thật bất lực, thấy Tuyết Tuyết như vậy, hẳn lại không có biện pháp gì. Chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng thống khổ, lại không nghĩ ra được biện pháp giải quyết nào.

Nếu là người sinh bệnh, hẳn có thể đi mời danh y, thậm chí mang người trở lại kinh thành để cho thái y trong cung chữa trị.

Nhưng Tuyết Tuyết là yêu, dù sao yêu cũng khác người thường, hẳn không muốn nhiều người biết thân thể của nàng, cho nên ngay cả đại phu cũng không dám mời.

“Cảnh, Cảnh Hiên!” Cuối cùng Tuyết Tuyết cũng mở miệng nói chuyện, nhưng hơi thở suy yếu khiến cho người ta không nghe rõ.

Cảnh Hiên nghiêng đầu đến gần nàng, lúc này mới nói:

“Tuyết, sao vậy? Nàng nói!”

“Cảnh Hiên, ta không thở được! Làm sao bây giờ?” Nàng vừa nói vừa gắt gao nắm lấy tay Cảnh Hiên, giống như là bắt được sinh mệnh của mình, ý lại như vậy.

“Tuyết...” Cảnh Hiên lại chỉ có thể ôm lấy nàng, một lần lại một lần vỗ về phía sau lưng giúp nàng dễ thở. Nhưng phương pháp lại không hề có tác dụng, hô hấp của Tuyết Tuyết càng ngày càng trở nên dồn dập.

“Tuyết!” Hắn nâng đầu nàng đang tựa vào vai hắn lên, nâng niu trong tay, dè dặt cẩn trọng như vậy, xem như trân bảo. “Tuyết, nàng không thể có chuyện. Chúng ta trải qua muôn vàn khó khăn mới có thể gặp nhau, làm sao nàng có thể cứ buông tha như vậy? Tuyết...”

Nhẹ nhàng gọi một tiếng, đôi môi Cảnh Hiên không chút do dự phủ lên trên môi mềm mại của Tuyết Tuyết.

28. Chương 29: Chương 28 (tiếp)

Hắn vốn muốn chia sẻ cho nàng chút không khí, nhưng khi bốn cánh môi chạm vào nhau, hẳn lại không cách nào không chế được dục niệm đang hoàn toàn chiếm giữ trong lòng hắn.

Mạnh mẽ bỏ đi mạng che mặt của nàng, lưỡi của hắn mang theo đòi hỏi dùng sức tiến lên phía trước thăm dò, cạy mở hàm răng, khuấy đảo đến nơi sâu nhất, dùng sức tận tình hút.

Kỳ quái, trên người Tuyết Tuyết không có vảy, vốn dĩ hắn đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng trên khuôn mặt trơn bóng như ngọc của nàng, không hề có điểm gì khác thường.

Đương nhiên, trong lúc âu yếm hắn cũng không quên đem nội lực truyền vào trong cơ thể Tuyết Tuyết. Tuy nội lực của nhân loại không nhất định sẽ có hiệu quả với Tuyết Tuyết, nhưng ít ra tạm thời có thể giảm bớt cảm giác khó thở của nàng.

Mà lúc này dĩ nhiên Tuyết Tuyết không có năng lực để đi suy xét vấn đề hô hấp, trong nháy mắt khi Cảnh Hiên hôn nàng, trong đầu nàng tự nhiên “ong” một tiếng vang lên, sau đó hoàn toàn trống rỗng.

Theo môi lưỡi không ngừng xâm nhập của hắn, ban đầu Tuyết Tuyết còn hoảng sợ dần dần cảm thấy vừa xa lạ, lại vừa có chút hưng phấn.

Nàng cứ như vậy ngã vào trong lòng Cảnh Hiên, khẩn trương cùng xa lạ hưởng thụ nụ hôn của hắn.

Dần dần, cảm giác khó thở bắt đầu giảm bớt, khí lực trong cơ thể cũng ổn định.

Nàng biết nhất định là Cảnh Hiên truyền không khí cho nàng, bây giờ thân thể đã chuyển biến tốt, nàng hẳn là nên đẩy hắn ra, sau đó nói với hắn là mình đã tốt hơn rồi.

Nhưng nàng không cách nào đem môi mình dời khỏi môi hắn, cái loại cảm giác ngứa ngứa này chẳng những khiến thân thể của nàng bắt đầu khô nóng, thậm chí... Thậm chí còn có một chút xúc động không nói rõ được đang không ngừng thôi thúc muốn nàng tiến lên.

Cảnh Hiên cảm giác được biến hóa của nàng, biết nàng tạm thời không có chuyện gì, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng thả xuống.

Nhưng khi nhìn, thân thể không ngừng phập phồng của Tuyết Tuyết, lại khiến hắn muốn kéo dài nụ hôn này mãi mãi.

Bởi vì hai người dựa vào quá gần nhau, nên bộ ngực phập phồng của Tuyết Tuyết gãi gao dán vào trước ngực Cảnh Hiên, hai luồng mềm mại mang theo hương thơm khiến cho khí huyết của Cảnh Hiên lập tức dâng trào đến đỉnh điểm.

Hắn là một nam nhân bình thường, hắn hôn, ôm lấy nữ tử mình cực kỳ yêu mến. Cảnh Hiên không có cách nào khống chế tâm tình của mình, thậm chí hắn không cách nào khống chế hai tay của mình.

Cứ như vậy mặc cho bọn chúng không ngừng vuốt ve trên lưng Tuyết Tuyết, cứ như vậy mặc cho bọn chúng từ sau tới trước, cuối cùng... đặt lên trên chỗ mềm mại kia.

Tuyết Tuyết bị động tác này của hắn làm cho sợ hết hồn, muốn trốn, nhưng trong thân thể truyền đến cảm xúc khiến cho nàng không nỡ trốn, ngược lại càng rúc sâu vào trong lòng Cảnh Hiên.

Lúc môi Cảnh Hiên rời xuống cổ nàng, từng cái từng cái dùng sức nòng nhiệt hôn lên gáy trắng muốt của nàng.

Cái loại cảm giác tùy thời có thể sẽ mất đi khiến Cảnh Hiên sợ hãi, thế cho nên hắn không để ý đến cấp bậc lễ nghĩa, cũng không để ý đến thời gian hay địa điểm, giờ phút này hắn chỉ nghĩ ôm chặt nha đầu ngày nhớ đêm mong này vào trong lòng, khảm nàng vào sâu trong thân thể!

“Tuyết Tuyết, đừng tránh ta!” Một câu nỉ non, lại nói hết tình cảm chân thành của Cảnh vương gia.

Rốt cuộc khi đụng tới một nút buộc, trong lòng Cảnh Hiên một lần lại một lần nhắc nhở hắn phải dừng lại, phải dừng lại. Những hắn không dừng lại được, răng nanh của hắn đã không tự chủ cắn lên nút buộc, chỉ trong phút chốc, nút thắt này liền đáp lại mà mở ra.

Cái thứ hai lập tức mở, cái thứ ba mở... Cuối cùng, yếm dây lưng cũng cùng mở ra, cần cổ không còn gì trói buộc!

Hai tròng mắt đẹp của Tuyết Tuyết nhắm chặt, lông mi nhỏ dài hơi lay động, khóe môi hơi nhếch lên, thật giống như đang ở trong một giấc mộng ngọt ngào.

Lưỡi Cảnh Hiên dao động giữa gáy và bộ ngực sữa, khiến cho Tuyết Tuyết run rẩy từng đợt.

Có gió thổi đến, cảm giác mát mẻ nhắc nhở Tuyết Tuyết đang trong ý loạn tình mê, nàng hít một hơi –

“Cảnh Hiên... Không, không thể...”

Nhưng, ngăn cản này lại không hề có một chút tác dụng, ngược lại càng làm cho thân thể bọn họ dán chặt vào nhau hơn.

Thần chí Tuyết Tuyết trong phút chốc hoàn toàn tan rã, thân mình càng lúc càng mềm nhũn, giống như toàn bộ sức lực đều tan biến hết. Chưa bao giờ thử qua cảm giác như thế này, nàng chỉ cảm thấy một dòng nước ấm chảy xuống từ hạ thân xông lên, trước ngực càng ngày càng tê dại.

Rốt cuộc, khi mảnh y phục trước ngực bị mở ra, cảm giác rét lạnh đánh úp khiến thần kinh của nàng căng lên, lần nữa tìm lại được lý trí.

“Cảnh Hiên!” Nàng sợ hãi gọi ra một tiếng.

Cùng lúc này, lửa nóng rốt cuộc cũng ngừng, một câu này của nàng, khiến Cảnh Hiên phục hồi lại ý thức như thường.

Xấu hổ nhìn y phục của Tuyết Tuyết bị mình cởi ra, đang muốn lên tiếng nói xin lỗi, nhưng Cảnh Hiên lại lập tức kinh ngạc nói cho Tuyết Tuyết một sự thật –

“Tuyết! Không có vậy! Trên người nàng không có vậy!”

Tuyết Tuyết sửng sốt, lập tức nghĩ lại xem hắn vừa nói cái gì.

Vốn vẫn bao bọc mình cẩn thận, nhưng vừa rồi bị Cảnh Hiên hôn đến tâm tư rối loạn, trong lúc nhất thời quên đi tình huống của bản thân.

Bây giờ nghe hắn nói như vậy, Tuyết Tuyết mới nhớ tới. Vội vàng cúi đầu nhìn, lại phát hiện da thịt trắng như tuyết, nào có bóng dáng của vảy cá!

Lại giơ đôi tay lên, đồng dạng trơn bóng.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tuyết Tuyết không hiểu, cũng quên mất việc phải sửa sang lại quần áo, nhìn Cảnh Hiên hỏi một lần nữa: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Cảnh Hiên lắc đầu:

“Không biết... Buổi sáng hôm nay trước khi xuất môn trên người có không?”

“Có!” Tuyết Tuyết khẳng định gật đầu, “Vừa rồi khi ở trên xe ngựa vẫn có.”

“Vậy không phải nói thân mình nàng đã tốt hơn sao?” Cảnh Hiên có chút vui mừng, chờ mong đáp án của Tuyết Tuyết.

Nàng suy nghĩ một lúc, liền bất đắc dĩ lắc đầu:

“Không, không phải là tốt! Chắc là do phù chú này đặt ở dưới tảng đá quá lâu, mất pháp lực, cho nên vảy trên người ta không mọc được lâu. Loại tình huống một trăm năm trước ta đã từng nghe đồng tộc nói qua, cái gọi là Vãng Sinh Chú, có thể khiến cho trên người cá tinh mọc vảy lần nữa. Nếu không đủ pháp lực, vảy kia chỉ mọc một lần một tháng, một lần cũng chỉ lưu lại mất ngày. Hiện giờ tạm thời biến mất, nhưng một tháng sau lại có thể xuất hiện lần nữa, sau đó sẽ lưu lại vài ngày. Loại phù chú này sau khi bị người hạ, trừ khi có cao nhân giúp đỡ, bằng không rất khó giải. May mà phù chú này mất đi một nửa công hiệu, bằng không cả đời này chỉ sợ ta sẽ phải ở chung với vảy cả đời, không bao giờ có thể biến mất được.”

“Tuyết...” Trong lòng Cảnh Hiên cảm thấy chua xót, lập tức ý thức được tình huống của Tuyết Tuyết, vội vàng đưa tay giúp nàng buộc lại y phục.

Tuyết Tuyết đỏ mặt, quay người đi:

“Để ta tự làm!”

“Để ta!” Cảnh Hiên kiên trì đem thân thể nàng dựa vào mình, tiếp tục cẩn thận sửa sang lại vạt áo. “Ta mặc kệ nàng là gì, là người hay là yêu. Ta chỉ biết, Tuyết Tuyết, từ giờ trở đi, nàng chính là nữ nhân của ta! Chỉ thuộc về một mình ta!”

Tuyết Tuyết ngẩng đầu, ánh mắt trong sáng chống lại hai mắt thâm tình của hắn, xúc động trong lòng không nói lên lời, thật lâu cũng không tiêu tan.

“Được!” Nàng nói, “Được! Từ giờ trở đi, ta chính là nữ nhân của chàng! Cảnh Hiên, ta vì chàng mà đến thế giới này, vì chàng mà sống! Một đời một kiếp, kiếp sau, kiếp sau nữa, vẫn như vậy!”

Cuối cùng lại một lần nữa đứng dậy, Cảnh Hiên nhìn đỉnh núi, sau đó đưa lưng về phía Tuyết Tuyết, ngồi xổm xuống trước mặt nàng –

“Lên đi, ta công nàng, chúng ta phải nhanh một chút lên đỉnh núi.”

“Vâng!”

29. Chương 30: Chương 29

Lần này Tuyết Tuyết không có cự tuyệt, thuận theo nằm úp sấp trên lưng của hắn.

Lưng Cảnh Hiên có chút gầy yếu, tuy nhiên nó thật ấm áp, cũng rất kiên cố.

Tuyết Tuyết vòng tay ôm cổ của hắn, giờ khắc này, có một loại cảm giác sung sướng khi được một người thật lòng yêu thương.

Nàng rất thỏa mãn.

“Nhất định phải chữa khỏi bệnh của nàng trước lần phát bệnh tiếp theo!” Cảnh Hiên như nói với Tuyết Tuyết, lại như tự nói với chính mình. “Tuyết Tuyết, ta muốn biến nàng thành người chân chính, để không cần phải lo lắng thiếu nước, cũng không cần phải sợ yêu đạo. Nàng là người, không bao giờ là yêu nữa!”

“Được!” Tuyết Tuyết gật đầu, “Cảnh Hiên, nếu có thể, ta cũng không muốn làm yêu. Ta không cần trường sinh bất lão, không cần tu hành trăm năm, ta chỉ muốn ở bên chàng cả đời, đến lúc chúng ta già đi.”

Hai người người một lời ta một câu, cuối cùng cũng lên được nửa ngọn núi.

Nhưng đường phía trước càng ngày càng khó đi, sườn núi càng ngày càng dốc, Cảnh Hiên không cách nào công Tuyết Tuyết đi như trước.

“Thả ta xuống đây đi!” Tuyết Tuyết di chuyển thân mình, “Ta đã tốt hơn nhiều, tự mình có thể!”

“Thật sự có thể?” Cảnh Hiên ngẩng đầu nhìn mặt trời sắp xuống núi, có chút nóng vội. “Nhất định phải lên được đỉnh núi trước khi trời tối, bằng không sẽ rất nguy hiểm.”

Tuyết Tuyết tự mình trượt xuống khỏi lưng hắn, tuy chính nàng yêu cầu muốn đi, nhưng nhìn dốc núi phía trước, vẫn cảm thấy hoảng sợ.

Đúng lúc này, đột nhiên ánh sáng yếu ớt trên bầu trời lại bị dị vật che khuất, giống như bị mây đen che phủ, càng ngày càng tối.

Hai người hoảng sợ ngẩng đầu, còn không đợi Tuyết Tuyết hiểu rõ chuyện gì xảy ra, đột nhiên hai vai bị cái gì đó nắm lấy, ngay sau đó hai chân cách xa mặt đất, hoàn toàn bị đưa lên giữa không trung.

“A!” Nàng theo bản năng kêu to một tiếng, hai chân bắt đầu không ngừng đập loạn.

Lúc này, trên đỉnh đầu chợt vang lên tiếng của một nam nhân, nói với nàng:

“Nữ nhân ngu ngốc! Đừng lộn xộn! Cẩn thận ta không giữ được ném ngươi xuống núi ngã chết!”

Thanh âm quen thuộc khiến Tuyết Tuyết nghĩ tới điều gì đó, nhưng nàng không dám mở mắt, mình càng ngày càng bay cao, loại cảm giác này khiến cho cực kỳ sợ hãi.

“Tuyết Tuyết!” Thanh âm cực nhỏ của Cảnh Hiên từ phía dưới truyền đến, tuy nhỏ, nhưng vẫn có thể nghe được hắn nói: “Ngươi muốn đưa Tuyết Tuyết đi đâu?”

“Nhanh đuổi theo! Ngu ngốc!” Đỉnh đầu Tuyết Tuyết lại vang lên tiếng nói, “Tiên nhân đang chờ ở đỉnh núi, ngươi tự mình lên!”

“Là ngươi!” Tuyết Tuyết cả kinh, bỗng chốc nhớ tới, vì sao cảm thấy giọng nói này quen thuộc như vậy. “Ngươi chính là con ưng bị Cảnh Nghị nhốt!”

Tuyết Tuyết cười ra tiếng, biết là người quen, sợ hãi trong lòng nàng cũng giảm đi một chút.

“Được rồi, được rồi! Không đề cập tới chuyện đó nữa! Mà ngươi muốn đưa ta đi đâu?”

“Ngươi muốn đi đâu?” Lão ưng trợn mắt một cái, nữ nhân này thật là phiền.

“Ta muốn lên đỉnh núi, nghe nói ở đó có một vị tiên nhân!”

“Vậy sao! Lòng ta thiện lương, nhìn thấy các ngươi ngốc như vậy, liền bay xuống hỗ trợ! Nữ nhân ngu ngốc, ngươi mau câm miệng, đừng nói nữa, cẩn thận bị sắc gió!”

Có lão ưng hỗ trợ, rất nhanh Tuyết Tuyết đã lên tới đỉnh núi. Đợi không lâu, Cảnh Hiên cũng vận khinh công đuổi tới.

Nhìn Tuyết Tuyết bình yên vô sự đứng trên mặt đất, trái tim treo ngược của Cảnh Hiên rốt cuộc cũng hạ xuống.

Lại nhìn con ưng kia, nghĩ một chút, liền ôn quyền hướng về phía nó, sau đó nói:

“Đa tạ Ưng huynh đã giúp đỡ, người đã giúp đỡ ta và Tuyết Tuyết nhiều lần như vậy, thật không biết phải cảm tạ như nào mới tốt!”

Lão Ưng vỗ vỗ cánh, khẽ hừ một tiếng, nói:

“Có cái gì cần phải cảm tạ! Nữ nhân này đã cứu ta!”

Tuyết Tuyết đột nhiên phản ứng lại chuyện gì đó, vì thế chỉ vào lão ưng nói:

“Người có thể nói được tiếng của nhân loại rồi hả? Con người có thể nghe hiểu lời nói của người rồi hả?”

Đây thật sự là một phát hiện mới, lần gặp mặt trước, lão ưng này không thể nói tiếng người, giữa bọn họ vẫn chỉ thông qua ý niệm để nói.

Cảnh Hiên cũng khó hiểu:

“Sao Ưng huynh lại ở chỗ này?”

Lão ưng lượn vài vòng trên đỉnh núi, sau đó đáp:

“Tất nhiên là do vị tiên nhân kia giúp đỡ rồi! Hắn nói tư chất của ta không tệ, có thể giúp ta tu hành. Sau khi ta dẫn người đến thành Thông Quan liền đến đỉnh núi này, Tiên nhân nhận ta, còn truyền cho ta rất nhiều tâm pháp. Tuyết Tuyết, Tuyết Tuyết!” Hắn đột nhiên rất cao hứng vọt tới trước mặt Tuyết Tuyết, càng không ngừng vỗ cánh.

Tuyết Tuyết sợ tới mức nhắm chặt hai mắt lại, lùi về phía sau vài bước:

“Nói chuyện không cần vỗ hai cái cánh tà ác này ở trước mặt ta, ta sợ thứ đó!”

“Dừng! Nữ nhân ngu ngốc!” Lão ưng vẫn một bộ dạng giọng điệu này, “Nhưng mà hôm nay tâm tình của ta tốt, không so đo với người. Tuyết Tuyết ta nói cho người biết! Tiên nhân giúp ta, chín chín tám mươi mốt ngày nữa, ta có thể giống như người, biến thành người rồi!”

“Thật sự?” Tuyết Tuyết và Cảnh Hiên trăm miệng một lời cùng lên tiếng, “Chúc mừng người!”

“Cảm ơn! Cảm ơn!” Tâm tình của lão ưng hôm nay thật sự rất tốt, lại muốn vỗ cánh, nhưng nghĩ tới Tuyết Tuyết sợ, liền nhịn xuống.

Cảnh Hiên lại hỏi:

“Ưng huynh, vì sao đêm lần trước ta tới chỗ này, lại không nhìn thấy người?”

“Lần trước?” Lão ưng nghĩ, “À, ta đi giúp Tiên Nhân tìm vài thứ, gần đây mới trở về.”

“Vậy hiện giờ Tiên nhân ở đâu?” Tuyết Tuyết có chút nóng vội, “Ưng đại ca, chúng ta tới cầu Tiên Nhân cứu mạng!”

Một tiếng đại ca này gọi thật sự có chút ủy khuất, Tuyết Tuyết tu năm trăm năm, tính ra, không biết lớn hơn lão ưng bao nhiêu tuổi. Nhưng nhìn bề ngoài của nàng cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, phỏng chừng sau khi lão ưng này biến thành người ít nhất cũng hơn Cảnh Hiên vài tuổi, nghĩ lại, vẫn nên một tiếng đại ca cho thoải mái.

“Cứu mạng?” Lão ưng sững sốt, “Cứu mạng ai?” Lại nhìn về phía Cảnh Hiên: “Tiểu tử này?”

Tuyết Tuyết liền dậm chân:

“Đương nhiên là không phải!” Sau đó liền chỉ vào bản thân mình, “Là ta! Cứu mạng của ta!”

“Người?” Lão ưng tiến lên vài bước, đến gần bên cạnh Tuyết Tuyết, đứng thật lâu, đột nhiên nói: “Văng Sinh Chú? Người trúng Văng Sinh Chú?”

Cảnh Hiên lau mồ hôi, tiến lên ôm lấy Tuyết Tuyết, không khỏi nói:

“Nàng đúng là dung yêu, nhân gia vừa nhìn đã biết đó là Văng Sinh Chú, nàng đã trúng lâu ngày, vậy mà hôm nay người vừa nhìn một cái liền biết.”

Lão ưng vừa nghe vậy, kiêu ngạo ngẩng đầu nói:

“Hừ, tiểu yêu này, ngốc chết đi được, có phải lúc người mắc bệnh trên người đều rậm rạp vậy cá không? Nói cho người biết, nếu sau khi ta biến thành người mà trúng cái đó, vậy khẳng định là toàn thân mọc đầy lông rồi...”

“Người đừng có nói nữa được không!” Thân thể Tuyết Tuyết không ngừng run rẩy, “Thật ghê tởm!”

“Được rồi, được rồi!” Cảnh Hiên ngắt màn đầu vô mồm của hai người, “Ứng huynh! Đã giúp chúng ta đi lên, vậy có thể xin ngài đi thương lượng với Tiên Nhân, xem có thể giúp đỡ chúng ta một chút được hay không?” Khi hắn nói xong lời này, liền nhìn về phía Tuyết Tuyết than nhẹ một tiếng, nói tiếp: “Lúc trước ta gạt Tuyết tuyết nói Tiên Nhân không ở đây, nhưng thực tế là Tiên Nhân đang ở đây, chỉ là hắn không chịu giúp đỡ. Ta sợ nha đầu này thương tâm, nên mới gạt nàng.”

Tuyết Tuyết bắt lấy cánh tay Cảnh Hiên, khẽ lắc đầu:

“Cảnh Hiên, ta không sợ! Chỉ cần có chàng ở bên cạnh, ta không sợ cái gì cả!”

“Thật là cảm động trời đất!” Đột nhiên một giọng nói vang lên, cũng không biết giọng nói truyền từ đâu đến, nhưng bốn phương tám hướng đều có tiếng vang, thật giống như xâm nhập tận vào xương tủy.

Giọng nói nghe qua thật già nua, nhưng lại rất có lực, hơn nữa trong già nua còn mang theo một chút būng bình. Một câu nói “cảm động trời đất” kia khiến trong lòng Tuyết Tuyết cảm thấy không thoải mái.

“Tiên Nhân!” Lần đầu tiên Cảnh Hiên tới đất, đã nghe qua giọng nói của Tiên Nhân. “Tiên Nhân!” Hắn ngửa đầu lên trời, “Van cầu ngài giúp Tuyết Tuyết!”

Lúc này lão ưng cũng giương cánh bay lên cao, không ngừng xoay quanh Cảnh Hiên và Tuyết Tuyết.

Trong lòng Tuyết Tuyết cũng dâng lên một tia hi vọng, nàng ngẩng đầu lên giống như Cảnh Hiên, không biết nên hướng về phía nào, vì thế chỉ hô to lên trời:

“Tiên Nhân! Ta là Tuyết Tuyết! Ta vốn là cá chép vàng nhỏ, tu hành hơn năm trăm năm mới hóa được thành người. Ít ngày trước bị yêu đạo hạ Văng Sinh Chú, cầu Tiên Nhân cứu ta một mạng!”

“Yêu đạo?” Giọng nói của Tiên Nhân có chút tức giận, “Người dám xuất khẩu cuồng ngôn! Hàng yêu trừ ma là một phần công việc của đạo sĩ, việc làm của bọn họ không hề sai! Tiểu yêu người làm hại nhân gian, lại cùng nhân loại thông tình, đây mới là chuyện nghịch ngợm của tam giới! Hại người chính là người!”

“Ta không có hại người!” Tuyết Tuyết ủy khuất lắc đầu, “Ta thật sự chưa bao giờ có ý muốn hại người, từ khi ta hóa thành người đến giờ chưa hề làm qua việc gì hại đến con người, luôn luôn là con người hại ta. Ta đối với nhân loại thông tình, nhưng ta không hút dương khí của Cảnh Hiên. Ta tu luyện hơn năm trăm năm, có thể không cần hút dương khí của nhân loại để củng cố nguyên thần!”

“Vậy cũng không được!” Tiên Nhân hét lớn một tiếng, “Người và yêu khác nhau, đây là việc không tuân thủ lục đạo luân hồi. Cho dù người không hút dương khí của nhân loại, một người một yêu ở chung lâu ngày, bên người nhân loại sẽ tụ tập rất nhiều yêu khí, cuối cùng giảm tuổi thọ mà chết.”

“Vậy người để ta biến thành người được không?” Tuyết Tuyết đột nhiên sinh ra một ý niệm lớn mật, “Tiên Nhân! Người có thể giúp ta chân chân chính chính biến thành người không? Ta buông ta tu hành, ta buông tha không già không chết, ta nguyện ý trải qua sinh lão bệnh tử như nhân loại, cũng nguyện ý đi vào luân hồi giống họ. Tiên Nhân, ta chỉ muốn cùng người ta yêu ở bên nhau cả đời, cầu xin người!”

Không đợi Tiên nhân trả lời, con ưng đang bay lượn trên không trung kia đột nhiên quay thật nhanh trở lại, tức giận nói:

“Người điên rồi! Người là nữ nhân ngu ngốc! Người điên rồi sao?” Vừa mắng vừa không ngừng vỗ hai cái cánh to lớn của hắn, “Người tu hơn năm trăm năm! Người tu hơn năm trăm năm mới biến thành một nữ tử xinh đẹp như vậy, người cũng biết, từ nay về sau người chắc chắn sẽ không già cũng sẽ không chết, chỉ cần không có người ác ý muốn làm hại người, người có thể bất tử đấy! Nữ nhân ngu ngốc, vì tình chó má, liền buông tha bất tử sao?”

Cảnh Hiên nắm chặt tay Tuyết Tuyết, đến lúc này, hắn cũng cảm thấy lời con ưng này nói đúng.

Tuyết Tuyết đau khổ tu hành hơn năm trăm năm, vì cái gì?

Ý nguyện ban đầu của nàng nhất định là không có tình yêu, bởi vì khi đó Cảnh Hiên vẫn chưa xuất hiện. Ý nguyện ban đầu của nàng là vì muốn thăng chức cho bản thân, đạt được sống mãi mãi.

Nhưng hiện giờ...

Cảnh Hiên!” Tuyết Tuyết nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn, vỗ vỗ mu bàn tay muốn an ủi hắn, khẽ nói: “Không cần suy nghĩ, có lẽ ước nguyện ban đầu của ta không như thế, nhưng nay với trước không giống nhau. Cảnh Hiên, đối với ta mà nói, chàng chính là toàn bộ sinh mệnh. Nếu mất đi chàng, ta còn muốn bất tử để làm gì? Chẳng lẽ chàng muốn ta dùng một thân thể vĩnh viễn không chết, trở mắt nhìn sinh mệnh của chàng mỗi một ngày đi đến cuối đời sao? Như vậy rất tàn nhẫn, ta tình nguyện không cần!”

“Tình yêu chó má, tình yêu chó má!” Lão Ưng tức đến mức muốn dùng cánh chụp lấy Tuyết Tuyết, nhưng thử vài lần, liền thôi. Tiễn đà thở dài một tiếng, hạ thấp giọng nói: “Tuyết nha đầu!” Hắn khuyên nhủ: “Người nghĩ lại đi, suy nghĩ cẩn thận. Năm trăm năm đó! Đây không phải chỉ là ba năm hay năm năm. Người thử nghĩ lại một chút năm trăm năm này, người chịu bao nhiêu đau khổ mới đổi được, người dễ dàng sao? Nói buông tha dễ vậy sao? Đáng giá sao?”

“Đáng giá!” Tuyết Tuyết kiên định nói với hắn, “Ứng đại ca, nếu có một ngày người gặp được nữ tử trong lòng, người sẽ hiểu rõ tâm tình của ta. Vì hắn, cái gì cũng đều đáng giá!”

“Ta nói này, các người đang làm gì vậy?” Giọng nói của Tiên Nhân lại vang lên, “Ta còn chưa nói là có giúp hay không, làm sao lại nói đến chuyện đáng giá hay không đáng giá? Ta nói cho các người biết, yêu thì sao, ở nơi này của ta, cái gì cũng không thể thực hiện được! Làm yêu không được, làm người cũng không được! Trúng Vãng Sinh Chú, bản thân tự mình nghĩ biện pháp khác đi! Ta không hàng phục tiểu yêu người là đã mở đại ân cho các người rồi, các người mau rời khỏi đây đi, đừng chọc giận ta!”

“Tiên nhân!” Cảnh Hiên to giọng mở miệng nói, “Ta là cháu trai của Dương kim Hoàng thái hậu, là Cảnh vương gia của nước Đại Tề! Ta biết việc làm của mình, cũng nguyện ý phụ trách. Hôm nay đến cầu Tiên nhân, thật sự là bởi vì Tuyết Tuyết trúng vãng sinh chú, không còn cách nào khác, nên mới không thể không tới quấy rầy. Không sai, Tuyết Tuyết là yêu, nhưng với ta mà nói, nàng chính là nữ nhân ta yêu. Xin tiên nhân...”

“Người là người của hoàng gia?” Lúc này thái độ của Tiên Nhân chợt trở nên khác thường, nghe xong lời giới thiệu của Cảnh Hiên, liền hỏi lại: “Người thật sự là người của hoàng gia?”

Cảnh Hiên không rõ nội tình, chỉ có thể đáp theo đúng sự thật:

“Vâng!”

“Vậy người có thể tự do ra vào hoàng cung hay không?”

Cảnh Hiên suy nghĩ một lúc, nói:

“Tự do thì không chắc, nhưng muốn tiến cung cũng vẫn có thể.”

“Tốt!” Tiên nhân hét lớn một tiếng, lập tức nói: “Nếu các người có thể đáp ứng một yêu cầu của ta, ta sẽ giúp đỡ tiểu yêu này!”

“Chuyện gì?” Một câu hỏi, phát ra từ miệng của ba người. Cảnh Hiên, Tuyết Tuyết, còn có con chim ưng kia.

Không ai đoán được Tiên Nhân sẽ yêu cầu bọn hắn làm chuyện gì, mà nghe qua, chuyện này còn liên quan đến hoàng gia, thật sự là làm người ta có chút khó hiểu.

“Bốn tiên từng có hai kiện pháp khí, một là hàng ma bồng, hai là định yêu châu! Hiện giờ, hàng ma bồng vẫn ở trong tay ta, nhưng hơn một trăm năm trước định yêu châu lại rời xuống thế gian. Sau này nghe nói do hoàng tộc Đại Tề nắm giữ, đến nay, viên trân châu này được hoàng gia coi là trân bảo, luôn được cất giữ trong cung. Nếu hai người các người có thể lấy lại viên thần châu đó cho ta, bốn tiên sẽ đáp ứng giúp đỡ các người ổn thỏa.”

“Định yêu châu?” Cảnh Hiên nhíu mày suy tư một lúc lâu, sau đó lập tức hiểu ra – “Triều Phượng châu! Thứ Tiên nhân nói là Phượng châu của Đại Tề ta!”

“Cái gì gọi là của Đại Tề người? Còn cái gì là Triều Phượng châu! Tên thật khó nghe! Thật khó nghe!” Tiên nhân này tức giận, tự mình gào to rống lớn phát tiết một lúc.

Tuyết Tuyết lú lười, nhìn thoáng qua con đại ưng kia, không khỏi cảm thán: Không trách được Tiên nhân này lại thu nhận con ưng kia, tính tình của hai người này giống nhau như đúc, ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng giống nhau.

“Tiên nhân đừng giận!” Cảnh Hiên khẽ cười nói: “Bởi vì người ở bên không biết nó là vật gì, sau đó liền tự chủ trương đặt tên khác. Theo như ta được biết, Triều Phượng châu này có năng lực sáng cả ngày lẫn đêm, cùng loại với dạ minh châu, nhưng sáng hơn rất nhiều so với dạ minh châu. Hoàng tộc Đại Tề xem như trân bảo, Thái hậu các triều đại đều tự mình trông coi!”

“Hừ!” Tiên nhân này hừ lớn một tiếng, “Một viên định yêu châu tốt, đến trong tay các người lại trở thành phế vật, thật là phí của trời. Ta mặc kệ các người gọi nó là gì, dù sao đây chính là yêu cầu, người có đáp ứng hay không!”

“Đáp ứng!” Cảnh Hiên không hề nghĩ ngợi nhiều liền gật đầu, sau đó nắm lấy tay Tuyết Tuyết, nói: “Chỉ cần cứu được Tuyết Tuyết, điều kiện gì ta cũng đáp ứng.”

“Người không phải là cứu nàng, mà là hại nàng!” Lão ưng lại bắt đầu lải nhải, “Đáng lẽ người ta có thể trường sinh bất lão, nhưng lại bị người ép buộc như vậy, nha đầu kia liền không khác gì nhân loại, sẽ có sinh lão bệnh tử... Ầi!”

Lão ưng thở dài một tiếng, không nói gì thêm nữa.

Tuyết Tuyết cảm giác cánh tay của Cảnh Hiên có chút run rẩy, vì thế liền gắt gao nắm thật chặt, sau đó khẽ lắc đầu, nói:

“Ta không sợ.”

“Tốt!” Lúc này dường như Tiên nhân rất sợ bọn họ đổi ý, nhanh chóng tiếp lời nói: “Tiểu yêu, vươn tay ra đi!”

Tuyết Tuyết nghe lời chìa bàn tay ra phía trước, trong nháy mắt, trên tay liền xuất hiện một viên đan dược.

“Viên đan dược này có thể bảo vệ người bình an chín chín tám mươi một ngày. Đồng thời cũng là thời hạn của các người, nếu tám mươi một ngày sau các người không trở về, chẳng những người không tốt lên, còn có thể lập tức hồn phi phách tán! Thế nào? Dám ăn không?”

Mẹ kiếp, Tiên nhân này nói cái gì vậy?

Tuyết Tuyết gật đầu, sau đó ngửa đầu ăn viên đan dược đó.

“Có gì không dám! Cho dù sau tám mươi một ngày sẽ phải chết, có thể ở cùng Cảnh Hiên, ta cũng thấy đủ rồi. Huống chi ta tin tưởng Cảnh Hiên, nhất định sẽ mang hạt định yêu châu này đến cho lão nhân gia!”

“Nữ nhân ngu ngốc!” Lão ưng lại mở miệng, “Nữ nhân ngu ngốc, người nhất định phải trở về đó! Tám mươi một ngày sau ta có thể biến thành người, người nhất định phải quay lại để xem vẻ đẹp trai của ta, nói không chừng đến lúc đó, người sẽ không thích vị vương gia này nữa!”

Tuyết Tuyết và Cảnh Hiên bốn mắt nhìn nhau, sau đó liền cất tiếng cười to.

Lúc này Cảnh Hiên đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, cất tiếng hỏi Tiên Nhân:

“Tiên nhân, ngài thần thông như vậy. Vì sao không tự mình đi tìm viên châu trân đó?”

Xung quanh đột nhiên trở nên yên tĩnh, qua một nửa nén nhang cũng không có người nói chuyện.

Thẳng đến khi mọi người cho rằng Tiên nhân sẽ không mở miệng nữa, chợt thanh âm đó lại vang lên—

“Không phải là không muốn tìm, mà là ta không có cách nào tiến vào hoàng cung của nhân loại các ngươi, tội lỗi ở nơi đó quá lớn, sẽ ảnh hưởng đến tu hành.”

Cảnh Hiên gật đầu, không hỏi gì thêm nữa, mang theo Tuyết Tuyết nói lời tạm biệt với Tiên nhân và lão ưng, sau đó liền xuống núi.

Lão ưng nghĩ một lúc, sau đó đuổi theo bọn họ, lại giống như trước đưa hai người xuống một đoạn đường.

Dọc theo đường đi Tuyết Tuyết không mở miệng nói chuyện, thẳng đến khi trở về trạch viện của Cảnh Hiên, vào trong phòng, mới nghiêng đầu hỏi nghi vấn trong đầu:

“Cảnh Hiên, câu nói cuối cùng của Tiên nhân, có phải có gì đó không đúng không?”

Cảnh Hiên sửng sốt, liền bắt đầu nỗ lực hồi tưởng, không lâu sau, lông mày chợt nhíu lại, nhìn về phía Tuyết Tuyết, sâu xa nói:

“Hắn nói – hoàng cung nhân loại các ngươi?”

“Đúng!” Tuyết Tuyết gật đầu, “Hắn dùng bốn từ ‘nhân loại các ngươi’, hơn nữa không nói ‘Đạo hạnh’ giống như đạo nhân lại dùng ‘Tu hành’, đây...” Nàng không rét mà run, “Hắn là ai?”

Cảnh Hiên run lên, lập tức nói:

“Có phải đan dược nàng ăn có vấn đề gì không?”

Tuyết Tuyết nghĩ một lúc, lại lắc đầu:

“Chắc là không, Tiên nhân này đã yêu cầu chúng ta, tất nhiên là sẽ không làm hại người. Hơn nữa...” Nàng lại nghĩ đến con chim ưng kia, “Ưng đại ca đã tin tưởng hắn, chúng ta cũng tin tưởng hắn!”

Cảnh Hiên bất đắc dĩ cười khổ,

“Không tin cũng không có biện pháp, chuyện cho tới nước này, cũng chỉ có thể làm theo lời hắn nói. Tóm lại mặc kệ như thế nào, chỉ cần có thể bảo vệ người bình an, phương pháp gì ta cũng nguyện ý thử.”

Chuyện đã có biện pháp giải quyết, mọi người không ở lại thành Thông Quan nữa.

Tuyết Tuyết vui vẻ, có thể sống tám mươi ngày giống như người bình thường, liền âm ỉ muốn cưới ngựa cùng với Cảnh Hiên.

Rất nhiều tướng sĩ và hạ nhân đi cùng chưa từng gặp qua Tuyết Tuyết. Hiện giờ nhìn thấy, không khỏi kinh ngạc trước mỹ mạo của nàng.

Có một tướng sĩ nhỏ giọng nói với người bên cạnh:

“Nhìn thấy nàng mặc y phục màu vàng không? Không phải nữ nhân trong bức họa của Vương gia cũng mặc như vậy sao. Lúc đó chúng ta cảm thấy nàng mặc đã rất đẹp, nhưng hiện giờ so sánh với Tuyết Tuyết với nương, quả thật một người là tiên nữ một người là phàm nhân.”

“Đây là đương nhiên!” Người bên cạnh cười nói: “Vương gia chúng ta có ánh mắt gì! Người hắn xem trọng có thể là người bình thường sao!”

... ..

Đoàn người trùng trùng điệp điệp cuối cùng cũng trở lại kinh thành, chờ đến khi đứng trước cửa Cảnh vương phủ, Tuyết Tuyết mới lộ an nụ cười an tâm nhất.

“Về đến nhà thật tốt!” Nàng nói, “Cảnh Hiên, về đến nhà thật tốt!”

Cảnh Hiên véo cái mũi nhỏ của nàng, cười nói:

“Cái đó còn cần phải nói sao! Đương nhiên là về nhà là tốt! Xem sau này nàng còn chạy loạn nữa không!”

“Không chạy, không chạy!” Tuyết Tuyết liều mạng lắc đầu, “Đánh chết ta cũng không chạy loạn nữa!”

Hai người cười cười nói nói, Bình Tử xuống ngựa đến cửa phủ trước, hạ nhân tiếp đón vội vàng chạy ra hỗ trợ giữ ngựa.

Tuyết Tuyết đi theo Cảnh Hiên trở về căn phòng mười năm bọn họ ở chung, nhìn thấy cái thùng nước kia, hai người không khỏi cảm thấy xúc động.

“Ta đã ở trong thùng nước này mười năm!” Tuyết Tuyết chỉ vào nó nói: “Cảnh Hiên, chàng có thể đừng ném nó đi không? Để ở chỗ này đi! Ta ở trong đó mười năm, thật sự rất luyến tiếc!”

“Được!” Cảnh Hiên gật đầu, “Không ném!”

“VẬY...” Nàng đột nhiên cúi đầu, gò má hồng hồng, “VẬY... bây giờ ta ở đâu? Ta mất pháp lực, không thể biến lại thành cá, không thể ở trong thùng nước này!”

“Ha ha!” Cảnh Hiên cất tiếng cười lớn, ngay sau đó kéo Tuyết Tuyết qua, hung hăng hôn một cái lên trên trán nàng.

Hắn cảm thấy bộ dạng then thùng của Tuyết Tuyết rất đáng yêu.

“Sắc lang.” Tuyết Tuyết cười.

Cảnh Hiên chỉ vào giường, nói:

“Về sau không được ở trong thùng nước, mà ở nơi đó!”

“Giường?” Tuyết Tuyết chu môi, lại nhìn Cảnh Hiên, nhỏ giọng nói: “VẬY... vậy còn chàng?”

“Ta...” Cảnh Hiên cố ý đùa với nàng, “Ta đương nhiên là ở tại ...” Vừa nói hắn vừa chỉ về phía giường. Tuyết Tuyết sợ tới mức tròng mắt lớn, lắc đầu liên tục. Cảnh Hiên lại đồng thời đưa ngón tay dờ đi chiếc nhuyễn tháp nhỏ bên cạnh, “Nha đầu ngốc, đương nhiên là ta ngủ ở trên nhuyễn tháp.”

“Được! Cảnh Hiên, chàng làm ta sợ, chàng...”

“Vương gia!” Hai người đang đùa giỡn vui vẻ trong phòng, liền nghe thấy giọng nói của Bình Tử truyền đến từ ngoài cửa.

Cảnh Hiên ôm chặt Tuyết Tuyết, vỗ đầu nàng, sau đó liền nghiêm mặt, khôi phục lại bộ dạng băng lãnh—

“Chuyện gì?”

“Hồi vương gia, Triệu công công trong cung cầu kiến!”

Hai người đều cảm thấy sững sốt, không rõ vì sao Cảnh Hiên vừa mới hồi phủ mà người trong cung liền đến rồi.

Cảnh Hiên thông thả đi đến trước cửa, kéo cửa ra, lập tức có truyền đến giọng nói của thái giám:

“Nô tài thỉnh an Cảnh vương! Cảnh vương thiên tuế thiên tuế!”

“Triệu công công đa lễ rồi! Không biết Hoàng thượng tìm Bỗ vương có việc gì?” Cảnh Hiên khoát khoát tay, hắn biết Triệu Thuận Nhi là thái giám cận thân của Hoàng đế, lúc này hắn tự mình đến phủ, nhất định là phụng mệnh Hoàng thượng.

“Hồi vương gia, lần này, thật ra không phải là ý chỉ của Hoàng thượng!”

“Hả?”

“Vương gia, ngài vừa mới vào kinh, Thái hậu nương nương liền phái người tới, thúc giục Hoàng thượng mở tiệc cung yến, muốn nô tài đến nói với ngài buổi tối phải tiến cung.”

“Cung yến?” Cảnh Hiên hơi nhíu mày, hắn đối với mấy chuyện này từ trước đến giờ đều không ưa thích, ngay cả cung yến mừng hắn chinh chiến trở về cũng bị hắn đẩy vô số lần. Thế nhưng lúc này đột nhiên nhớ đến chuyện đã đáp ứng với Tiên Nhân, nhất định phải lấy được định yêu châu ở trong hoàng cung, nói tể

nào cũng phải đi vào trong cung một chuyến. Vì vậy gật đầu, hướng về phía thái giám nói: “Xin công công nói với Hoàng tổ mẫu, Hiền nhi nhất định sẽ vào cung.”

Sau khi thái giám rời đi, Cảnh Hiền lập tức phân phó Bình Tử chuẩn bị một bộ nam trang cho Tuyết Tuyết.

Bình Tử không hỏi nhiều, vội vàng đi làm việc.

Hắn xoay người trở lại, nói với Tuyết Tuyết:

“Một lát nữa thay nam trang, chuẩn bị theo ta tiến cung!”

Tuyết Tuyết có chút khần trương, lời kéo ống tay áo của Cảnh Hiền hỏi:

“Trong cung có chuyện gì sao? Có thể gặp nguy hiểm không?”

“Đừng sợ!” Hắn vỗ vỗ đầu Tuyết Tuyết, “Trong cung cũng không khác gì vương phủ, chỉ lớn hơn một chút thôi. Nàng giả thành nam trang đi theo bên cạnh ta, sẽ không ai chú ý. Cung yến có rất nhiều người, không ai chú ý tới ai! Lần cung yến này, ta nhất định phải hỏi một chút về vị trí của định yêu châu, vẫn biết là do Thái hậu giữ, nhưng lão nhân gia nàng để ở nơi nào thì không ai biết. Hôm nay nhất định phải nghĩ biện pháp hỏi một chút.”

Tuyết Tuyết gật đầu, trong mắt có chút mong đợi, nhưng lập tức lại lo lắng nói:

“Cảnh Hiền, chàng không nên hỏi rõ, nếu bị người nhìn ra ý đồ thì rất phiền toái.”

“Yên tâm!” Hắn an ủi nàng, “Tuy hạt châu kia được xem như trân bảo, nhưng người trong cung chỉ biết nó đẹp, lại không biết đó là cái gì. Nàng đừng lo lắng, ta sẽ xử lý tốt.”

Khi đêm đến, Cảnh Hiền mang theo Tuyết Tuyết cùng ngồi trên xe ngựa đi tới hoàng cung.

Vào cửa cung, Tuyết Tuyết tự động theo quy củ mà Cảnh Hiền đã nói với nàng trước đó, lùi về sau một bước, bảo trì khoảng cách với Cảnh Hiền, thoát nhìn giống bộ dạng của một tùy tùng.

Cảnh Hiền là cháu trai ruột của Thái hậu, hẳn tiến cung không ai dám nghi ngờ gì, ngay cả nô tỳ thái giám thấy hắn cũng đều rất cung kính.

Cung yến được tổ chức ở đài Lâm Nguyệt, đây là tầng lầu được xây dựng trên một sườn núi nhỏ, rất cao, có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh của hoàng cung.

Tuyết Tuyết và Cảnh Hiền đi lên hơn hai trăm bậc thềm, khi nhìn lại phía dưới, tâm tình không khỏi tốt lên một chút.

“Hoàng gia thật là biết hưởng thụ.” Nàng đứng ở sau lưng Cảnh Hiền nhỏ giọng nói thầm, Cảnh Hiền thấy nàng bướng bỉnh, bấm nhẹ lên tay nàng một cái, Tuyết Tuyết lè lưỡi, làm mặt quỷ phía sau lưng hắn.

Rốt cuộc Hoàng đế và Thái hậu ngồi xuống, cả đám đại thần liền hành lễ, sau đó là hoàng thân quốc thích.

Đầu tiên Hoàng đế ca tụng công đức của Cảnh Hiền một phen, sau đó là ca múa rượu và thức ăn giống như nước được đưa đến.

Lần đầu tiên Tuyết Tuyết nhìn thấy cảnh tượng xa hoa như thế, không khỏi âm thầm tặc lưỡi.

Lại vụng trộm liếc nhìn vị Hoàng đế ngồi ở trên cao, cuối cùng “xì” cười một tiếng.

Cũng may cung yến này quá náo nhiệt, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng cười nói cùng tiếng chạm cốc, mới có thể che giấu được tiếng cười không lễ phép của Tuyết Tuyết.

Nhưng lại không thoát được qua lỗ tai Cảnh Hiền, hắn quay người lại, vẫy vẫy tay về phía Tuyết Tuyết.

Tuyết Tuyết tiến đến phía trước, đưa đầu về phía trước, liền nghe thấy Cảnh Hiền nói:

“Nha đầu, người cười gì vậy!”

Nàng che miệng lại, nhìn hai bên một chút, sau đó nói nhỏ vào tai Cảnh Hiền.

“Bộ dạng của Hoàng thượng này thật thú vị, giống như gấu thành tinh vậy!”

Cảnh Hiên nghe lời nói của nàng, cũng không nghiêm mặt được nữa, nở nụ cười theo.

Hắn cười, nhưng lại dẫn tới không ít ánh mắt của người khác.

Bởi vì bình thường Cảnh Hiên rất ít khi nở nụ cười, mọi người thấy luôn là gương mặt lạnh, còn thủ đoạn chính trị càng thêm lạnh khốc.

Nhưng điểm này Tuyết Tuyết không biết, nàng chứng kiến Cảnh Hiên dịu dàng thân thiết, là sủng nàng, là yêu nàng.

Lúc này, nữ tử bên người Thái hậu vội vàng đi tới, chạy, đúng là chạy đến chỗ Cảnh Hiên.

Tuyết Tuyết thối lui đến phía sau Cảnh Hiên nhìn nàng kia, chỉ cảm thấy trong mắt người nọ có gì đó, như là chờ mong, cũng như là... ái mộ.

“Hiên ca ca!” Thanh âm làm nũng phát ra từ trong miệng nàng kia, khiến Tuyết Tuyết run rẩy, thật sự là có chút chịu không nổi loại ái muội quá mức rõ ràng này.

“Khởi Vân quận chúa!” Cảnh Hiên không dấu vết rút cánh tay đang bị nàng ta nắm chặt ra, sau đó xê dịch vị trí, cách vị quận chúa này một khoảng.”

“Hiên ca ca, không cần khách sáo với ta như vậy!” Miệng nhỏ của nữ tử được gọi là Khởi Vân quận chúa này bĩu một cái, có chút không vừa ý. “Chúng ta biết nhau từ nhỏ, tuy rằng vài năm không gặp, nhưng cũng không đến mức mới lạ như vậy.”

Tuyết Tuyết hít hít mũi, lời của Khởi Vân quận chúa này khiến nàng nhớ tới, không biết hai nha đầu trước kia ở trong Vương phủ muốn leo lên giường của Cảnh Hiên giờ ở đâu?

“Đó là chuyện khi còn bé.” Cảnh Hiên chỉ duy trì mỉm cười lễ phép, cũng không có vẻ mặt dư thừa. “Tiểu hài tử chơi lâu tự nhiên sẽ có chút quen thuộc, nhưng khi trưởng thành lại khác. Mặc dù quận chúa không phải là huyết mạch hoàng gia, nhưng cũng là cháu gái nhà mẹ của Hoàng tử mẫu, vẫn phải biết quy củ mới đúng.”

Những lời này, chẳng những thành công kéo dài khoảng cách với Khởi Vân quận chúa, còn nói cho nàng ta hiểu, mặc dù là quận chúa, nhưng tóm lại không phải là huyết mạch, giữa bọn họ vẫn còn trên bản chất thân phận khác nhau.

Khởi Vân không khỏi sững sốt, cũng không ngờ Cảnh Hiên sẽ nói ra những lời không nể mặt như vậy, trong lúc nhất thời khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận, không biết nên nói cái gì mới phải.

Ủy ủy khuất khuất nửa ngày, cuối cùng vẫn không cam lòng rời đi, liền mở miệng nói:

“Hiên ca ca, khi còn bé người rất tốt với ta!”

Cảnh Hiên khẽ lắc đầu.

“Những gì người nói, đó là chuyện khi còn bé, không liên quan gì đến hiện tại. Hơn nữa...” Hắn vỗ trán một cái, “Nếu như ta nhớ không lầm, khi còn bé đối với ai cũng tốt.”

“Người...” Khởi Vân tức giận đến nghiêng răng, lúc này nàng thật hoài nghi, mới vừa rồi thấy Cảnh Hiên cười có phải là ảo giác của mình hay không, một người máu lạnh vô tình, thật sự không hề để phòng không hề che giấu mà cười như vậy sao?

“Nha đầu Khởi Vân!” Bên này đang căng thẳng, chợt nghe thấy ở vị trí chủ vị cách đó không xa, Lão thái hậu đang nhìn về phía này cười. “Các người ở đó nói gì vậy, mau đến bên cạnh tổ mẫu!”

“Dạ!” Khởi Vân lập tức ngọt ngào đáp một tiếng, sau đó nghiêng đầu, nói nhỏ với Cảnh Hiên: “Hiên ca ca, thứ ta muốn không ai có thể ngăn cản, người cứ chờ đi!”

Tuyết Tuyết không hiểu ý của nàng là gì? Sừng sờ nhìn Cảnh Hiên, tiến lên một bước cúi đầu hỏi

“Chàng có cảm vật gì của nàng ta không?”

Cảnh Hiên than khổ, thật muốn đem Tuyết Tuyết đơn thuần đáng yêu này ôm vào trong ngực, hắn hiểu được, thứ Khởi Vân kia muốn không phải là đồ vật, mà tám phần chính là hắn.

30. Chương 31: Chương 30

Đang suy nghĩ, chung quanh đột nhiên trở nên yên tĩnh lại.

Cảnh Hiên nhìn về phía chủ vị, thì ra là Thái hậu nàng có lời muốn nói.

Thái hậu chưa mở miệng nói vội, mà nhận một cái hộp từ trong tay nô tỳ bên cạnh trước, sau đó mới về phía dưới nói với chúng thần:

“Các người đoán một chút xem, trong hộp của ai gia là cái gì?”

Trong lúc nhất thời khắp nơi trở nên xôn xao, có người nói là đồ trang sức quý, cũng có người nói là được liệu trân quý, lại có người nói trong hộp chứa đầy vàng.

Nhưng lão thái hậu một mực lắc đầu, nói rõ mọi người đều đoán không đúng.

Lúc này Tuyết Tuyết chợt có một loại cảm giác kỳ lạ, giống như đồ vật trong chiếc hộp kia có can hệ gì đến nàng.

Nàng lén nhìn Cảnh Hiên một chút, phát hiện lông mày của hắn nhíu chặt lại, giống như đang suy nghĩ cái gì đó.

Thấy mọi người đoán không đúng, lão thái hậu đắc ý cười, sau đó từ từ mở chiếc hộp đó ra trước mặt chúng thần.

Từ khe hở của chiếc hộp kia, chỉ thấy một đạo ánh sáng sáng xuất hiện, trong phút chốc liền chiếu sáng toàn bộ hiện trường cung yến.

Hai tay Tuyết Tuyết nắm thật chặt, móng tay đâm thật sâu vào trong thịt.

Nhưng lại nghe thấy Thái hậu nói:

“Đây là ‘Triều Phượng châu’ bảo vật của Đại Tề ta, trăm năm qua đều do Thái hậu các đời tự mình bảo quản. Hôm nay ai gia lấy nó ra, là muốn dùng một chút, đồng thời, cũng muốn phá vỡ quy củ này!” Nói xong lời này, vẻ mặt lão thái thái có chút kích động, Hoàng đế ngồi ở bên cạnh nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, cho nàng khí. Nàng cười cười, rồi nói tiếp: “Đồ là đồ tốt, nhưng vẫn giấu ở trong tham cung, một điểm hữu dụng cũng không có! Đại Tề chúng ta bất ngát phú nguyên, không thiếu trân bảo, cho nên Triều Phượng châu này, hôm nay ai gia muốn đem ra dùng!”

Vừa nói, vừa nâng hạt châu lên, không khỏi tán thưởng:

“Thật là đẹp, một hạt châu chỉ to nắm nắm tay, lại có thể phát sáng như vậy. Một trăm viên dạ minh châu cũng chẳng thể bằng được.”

Nghe lão thái thái tán thưởng như vậy, chúng đại thần và hoàng thân liền không ngừng khen ngợi theo.

Có một vị đại thần mượn rượu hỏi:

“Thái hậu tính làm gì với Triều Phượng châu này?”

“Ha ha!” Lão thái thái cười to một tiếng, sau đó nói: “Ta muốn tặng nó cho một người trong số các người!”

Một câu nói ra, khiến phía dưới xôn xao.

Tặng cho một người trong số bọn họ?

Các đại thần có chút không hiểu, vật này đưa thế nào? Hơn nữa sẽ tuyển chọn người như thế nào?

Triều Phượng châu là thứ tốt, điều đó ai cũng biết, chuyện quan trọng là, ai có được Triều Phượng châu, nói lên triều đình cực kỳ coi trọng người đó. Mặc kệ hiện giờ là quan mấy phẩm, ngày sau ắt sẽ ủy thác trọng trách quan trọng!

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều sinh ra mong đợi đối với hạt châu này.

Đương nhiên, trong đó cũng bao gồm cả Cảnh Hiên.

Chẳng qua mục đích của hắn khác với những người kia, hắn vốn là hoàng thân, quyền thế to lớn cũng không thiếu. Hắn để ý viên trân châu này, bởi vì đó là định yêu châu mà Tiên Nhân muốn.

Vốn đang nghĩ cách dò xét thứ kia ở đâu, cũng không nghĩ đến, đi mòn giày sắt chẳng tìm được, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu.

Hạt châu này cứ tự nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn như vậy, nhưng... phải làm sao mới lấy được đây.

“Vậy không biết Thái hậu nương nương sẽ chọn người nào?” Có người lớn mật hỏi, lại khiến cho lão Thái hậu ha ha cười.

“Người này, không do ai gia chọn, mà muốn Khởi Vân của chúng ta chọn!”

Mọi người sững sốt, đem ánh mắt nhìn về phía Khởi Vân quận chúa đang ngồi bên cạnh Thái hậu.

Người người đều biết, nàng chẳng phải là quận chúa hợp quy cách, mà là bà con xa nhà mẹ đẻ Thái hậu.

Nhưng phụ thân của Khởi Vân cũng là một Vương của bộ lạc trên thảo nguyên, trong tay chẳng những nắm giữ một đội kỵ binh trên thảo nguyên, hơn nữa bộ lạc kia còn có ảnh hưởng rất lớn. Tuy hắn chỉ thống trị một bộ lạc, nhưng trên thực tế, cũng là một hoàng đế ngầm của thảo nguyên.

Dựa vào quan hệ này, cho nên hoàng tộc Đại Tần phi thường coi trọng Khởi Vân quận chúa, lão thái hậu thường xuyên mang theo nàng ở bên người, để cho nàng có thể cùng đọc sách với hoàng tử hoàng tôn.

“Hạt châu này –” Lão thái hậu tiếp tục mở miệng, nói là lời dọa chúng thần nhẩy dựng, nàng nói: “Hạt châu này! Là muốn đưa cho Khởi Vân chúng ta làm đồ cưới!”

Một câu nói, khiến cho tâm mọi người ngứa ngáy.

Thái hậu lại nói:

“Ai gia ban Triều Phượng châu cho Khởi Vân làm đồ cưới, ai có phúc khí cưới được Khởi Vân, vậy Triều phượng châu này sẽ được khảm trên mũ phượng khi Khởi Vân xuất giá, cũng nhau đưa về nhà chồng!”

Xôn xao!

Mọi người lại càng loạn rồi!

Điều kiện này thật sự rất mê người, chẳng những có được một viên trân châu tượng trưng cho quyền quý, bây giờ còn mang một quận chúa xinh đẹp lại có bối cảnh được Thái hậu sủng ái. Nếu ai may có được tiện nghi này, vậy hắn có thể thực sự là một bước lên trời rồi.

Vì thế mọi người bắt đầu ồn áo tính kế xem mình có xứng đôi với Quận chúa hay không, các vị đại thần lớn tuổi cũng tính xem con cháu mình có ai xấp xỉ bằng tuổi với Khởi Vân hay không.

Lông mày Cảnh Hiên càng nhíu chặt, điều kiện Thái hậu đưa ra hắn thật sự không có cách nào nhân, nhưng trừ cái này ra, nghĩ muốn có được Triều Phượng châu, cũng chỉ có thể sử dụng thủ đoạn không quang minh chính đại rồi.

Lúc này, Khởi Vân quận chúa đột nhiên lên tiếng –

“Tổ mẫu, người muốn chọn ban hôn cho Khởi Vân sao?”

Lão thái thái gật đầu:

“Nam lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, người cũng đến tuổi thành thân rồi! Phụ thân người giao người cho ai gia, là muốn ai gia làm chủ, tìm cho người một hôn sự thật tốt.”

“Khởi Vân không cần chọn!” Tiểu cô nương đỏ mặt, có chút tùy hứng nói: “Tổ mẫu, Khởi Vân đã có người trong lòng rồi!”

“Hả?” Một câu nói, khiến lão thái hậu mừng rỡ, “Thì ra Khởi Vân của chúng ta đã tự chọn được rồi sao? Mau nói là ai, ai gia nhất định sẽ làm chủ cho người!”

“Khởi Vân tạ ơn tổ mẫu!” Nàng rất thông minh, trước tạ ơn, sau lại nói: “Nhưng hôm nay không thể nói, chờ thêm một thời gian nữa Khởi Vân sẽ nói cho tổ mẫu biết! Bây giờ người ta còn chưa đối tốt với Khởi Vân đâu! Dù sao Khởi Vân cũng phải nghĩ biện pháp khiến hấn thích mình trước!”

“Cảnh Hiên!” Đối thoại bên kia vẫn còn tiếp tục, Tuyết Tuyết cũng nghe ra được ý tứ của Khởi Vân. “Không phải nàng ta xem trọng chàng chứ?”

Cảnh Hiên cười khổ,

“Chỉ mong là không phải.”

Cung yến này, vì chuyện của Khởi Vân quận chúa mà trở nên náo nhiệt.

Nhưng trong náo nhiệt này, có người vui mừng, có người buồn phiền.

Rốt cuộc cung yến kết thúc, Tuyết Tuyết và Cảnh Hiên cùng nhau ngồi trong xe ngựa hồi phủ, nàng chống tay lên cảm thật tâm khen ngợi:

“Viên trân châu đó thật đẹp! Nó sáng như vậy!”

“Cái đó là biểu tượng.” Cảnh Hiên có chút dăm chiêu, “Nàng không nghe Tiên nhân nói sao, chúng ta chỉ thấy hạt châu rất sáng nên coi nó là bảo bối, nhưng trên thực tế đó là định yêu châu. Tuy ta cũng không hiểu định yêu châu có tác dụng gì, nhưng Tiên nhân coi trọng nó như thế, đã nói lên tác dụng của nó nhất định là rất lớn.”

Tuyết Tuyết gật đầu, “Định yêu, định yêu! Nói không chừng là chuyên môn bắt yêu, Cảnh Hiên!” Nàng lại bắt đầu lo lắng, “Làm sao bây giờ, tuy chúng ta thấy được hạt châu kia, nhưng Thái hậu lại muốn ban nó làm đồ cưới cho Khởi Vân quận chúa, vậy phải làm thế nào đây? Nếu không... Nếu không đi trộm nó?”

Cảnh Hiên thở dài, “trộm” biện pháp này không phải hấn không nghĩ tới, nhưng muốn trộm đồ từ hoàng cung ra ngoài nói dễ hơn làm.

Huống chi hiện giờ hạt châu kia đã định là đồ cưới của Khởi Vân, lão thái hậu nhất định sẽ phái thêm nhân thủ trông coi nó, muốn trộm, hi vọng càng xa với.

“Yên tâm đi!” Hấn nắm tay Tuyết Tuyết, ôm nàng vào lòng, “Nhìn thấy là tốt rồi, sẽ có biện pháp, đừng vội!”

Tuyết Tuyết gật đầu, nhưng trong lòng lại vẫn lo lắng.

Nói không vội là giả, nàng chỉ có chín chín tám mươi mốt ngày, trở lại mất mười hai ngày, hiện giờ lại qua thêm một ngày, sao nàng có thể không vội? Liền tính lấy được viên trân châu, bọn họ cũng cần mười ngày để trở về Vân Sơn, tính toàn như vậy, kỳ thật thời gian trôi đi rất nhanh.

Nhưng nàng không thể thúc giục Cảnh Hiên, nàng biết hấn cũng sốt ruột, cho nên giờ phút này bản thân nhất định phải vững vàng, không thể tạo thêm áp lực cho Cảnh Hiên.

Một đêm lặn lội khó ngủ, ngày kế, Cảnh Hiên thức dậy sớm để vào triều, Tuyết Tuyết cũng không ngủ được, quyết định dậy đi dạo trong phủ.

Lúc nàng còn chưa trở lại, Bình Tử đã truyền tin về trong phủ, nói Vương gia sẽ dẫn một vị nữ tử về, rất có khả năng sau này là Vương phi, mọi người nhất định phải cung kính lễ độ, nhất định phải chăm sóc cẩn thận.

Tuyết Tuyết không cao ngạo như những nữ tử gia tộc khác, đối đãi với người làm luôn là cười ha hả, khiến cho mọi người nhìn càng thêm thân thiết. Mặc dù mới trở lại hai ngày, nhưng người trong phủ thấy qua nàng đều khen Vương phi tương lai là một người tốt, vì vậy đối với nàng không thể không tốt hơn.

Lúc này thấy nàng đi dạo trong phủ, rất nhiều người chủ động mang áo choàng tới cho nàng, hoặc đưa một ít thức ăn.

Tuyết Tuyết rất cảm động, nàng sống trong Cảnh vương phủ này mười năm, thật ra thì mỗi người nàng đều nhận ra, thậm chí còn có thể gọi tên của họ.

Nhưng bây giờ nàng không phải cá, đối với chân tướng nàng đều chỉ giả bộ như không biết, cũng không biểu hiện quá mức thân quen.

Thong thả bước đến tiền viện, đang tính toán xem có nên xuất phủ hay không, lại chợt thấy trước cửa phủ đang rộng mở có một cỗ kiệu hoa lệ dừng lại.

Tuyết Tuyết tò mò, hỏi hạ nhân bên cạnh:

“Có khách tới sao? Cỗ kiệu này thật đẹp.”

Hạ nhân cũng không hiểu, nghe nàng hỏi, liền chạy đến xem xét. Không bao lâu hồi báo nàng:

“Tuyết cô nương, là Khởi Vân quận chúa đến!”

Đang nói, rèm kiệu được nhắc lên, Khởi Vân quận chúa mặc váy màu lam chậm rãi bước ra, bên người kèm theo bốn cung nữ và bốn gã thái giám.

“Sao nàng ta lại đến đây?” Tuyết Tuyết không hiểu, những người khác trong phủ cũng không hiểu.

Nhìn thấy Khởi Vân quận chúa đi vào sân, đứng đối diện với Tuyết Tuyết hồi lâu, một đôi mắt lên lên xuống xuống không ngừng đánh giá nàng.

Chỉ chốc lát sau, đột nhiên mở miệng nói:

“Người là ai? Có phải ta đã gặp qua người ở đâu rồi không?”

Tuyết Tuyết nghĩ một lúc, liền biết đêm qua nàng mặc nam trang, thế nên mới cảm thấy quen mắt. Vì thế lắc đầu:

“Chưa thấy qua, chúng ta không biết nhau.”

Lúc này tất cả hạ nhân trong phủ đồng loạt quỳ xuống đất thỉnh an nàng ta, Tuyết Tuyết nghĩ nghĩ sau đó cũng quỳ trên đất, hành lễ với Khởi Vân quận chúa.

Khởi Vân vừa lòng gật đầu, cũng không truy hỏi thân phận của Tuyết Tuyết nữa, chỉ hướng về phía sau vẫy tay một cái, nói –

“Chuyển vào đi!”

Một câu nói, một số thái giám đứng chờ ở ngoài cửa phủ, mỗi người mang theo dẫn nhiều thứ tiến vào.

Tuyết Tuyết giương mắt nhìn, chỉ thấy có rất nhiều bình hoa lớn, còn có bồn hoa và rất nhiều vải vóc.

Nàng không rõ Khởi Vân quận chúa này muốn làm gì, trong đầu đang suy tư, nhưng lại nghe thấy Khởi Vân mở miệng nói:

“Đổi chậu hoa ở đây trước đi, đây là hoa gì, thật là khó nhìn!” Vừa nói vừa đi vào trong, “Còn nơi này, các người nhớ, sửa lại con đường nhỏ này, hẹp như vậy, ta muốn rộng rãi một chút. Còn có bên kia, trải đá vụn lên mảnh đất trống bên kia. Các người đều theo vào đi, chúng ta đến hậu viện nhìn một chút!”

Tuyết Tuyết có chút mờ mịt, sao nàng có cảm giác Khởi Vân quận chúa này đang cho phép nàng ta là nữ chủ nhân thế? Giống như mọi thứ trong Cảnh vương phủ này đều là của nàng ta, cái gì cũng do nàng ta định đoạt.

Nàng vội vàng nhìn chung quanh, mong Cảnh Hiên có thể trở lại sớm.

Nhưng hiện giờ còn cách thời gian hạ triều rất xa, Khởi Vân chọn đúng thời điểm này đến đây.

Chẳng những nàng gấp, hạ nhân trong phủ cũng gấp.

Bọn họ không có biện pháp với Khởi Vân, ai mà không biết thân phận của nàng ta, cũng biết Thái hậu sủng ái nàng ta, không có ai dám lên tiếng nói chuyện.

Mắt nhìn thấy Khởi Vân sắp đi vào hậu viện, Tuyết Tuyết liền dậm chân, vội vàng chạy theo.

“Đây là cái gì?” Hậu viện là chỗ ở của Cảnh Hiên, Khởi Vân vừa đi qua hành lang liền chỉ vào một cái hồ nước nhỏ, kêu to lên – “Đây là vũng nước sao?”

Có hạ nhân đáp:

“Hồi quận chúa, đây là ao cá, là Vương gia tự mình hạ lệnh xây.”

“Ao cá?” Nàng bật cười, “Có ao cá nhỏ như vậy sao? Sợ là bỏ vào mười con cá, liền chen lấn đến không thể quay người được đi!” Liếc mắt nhìn thái giám bên cạnh, “Nhớ chỗ này, lấp nó đi cho ta! Cái gì mà ao cá, muốn làm liền làm một cái thật lớn! Nhưng ta không thích cá, về sau trong phủ này sẽ không cần xây hồ cá! Lấp hết, lấp hết!”

Người nàng mang đến cẩn thận nhớ kỹ vị trí này, sau đó lại theo nàng đi nơi khác.

Tuyết Tuyết sắp vội muốn chết, hồ cá nhỏ này là Cảnh Hiên xây riêng để nuôi nàng, làm sao có thể nói lấp là lấp rồi?

Nơi này không phải là Cảnh vương phủ sao? Không phải chuyện gì cũng đều do Cảnh Hiên quyết định sao? Khởi Vân quận chúa này muốn làm gì?

Đang mải nghĩ, Khởi Vân đã đi tới hồ cá lớn được xây mới các đây hai năm.

Đó là do Cảnh Hiên sợ nàng buồn nên cho người làm, bên trong nuôi rất nhiều chủng loại cá khác nhau, bình thường khi hân không có việc sẽ mang nàng tới hồ cá lớn này chơi. Mà nàng, lúc đó thường nằm trên tảng đá lớn trong hồ ngủ. Không có biện pháp, ai bảo nàng lười chứ!

“Sao cá nơi này xấu thế?” Giọng nói của Khởi Vân quận chúa lại truyền đến lần nữa, “Hiên ca ca sao lại nuôi cá xấu như vậy! Các người mau! Mau vớt hết bọn chúng vứt đi! Ta sẽ lấy cá từ trong cung ra nuôi! Nhanh lên vớt hết bọn nó ra ngoài cho ta!”

“Dừng tay!” Mấy tên thái giám vừa mới cầm lưới cá muốn đi vớt, Tuyết Tuyết nóng nảy, chạy nhanh tới, hét lớn, “Các người dừng ta! Không thể vớt!”

Thái giám bị nàng làm cho sững sốt, sau đó nhìn về phía Khởi Vân

Khởi Vân nhìn Tuyết Tuyết nhú đôi mi thanh tú lại, bất mãn hỏi:

“Rốt cuộc ngươi là ai? Nhìn y phục trên người ngươi chắc không phải là hạ nhân... Nói! Ngươi là ai? Tại sao lại ở trong phủ Hiên ca ca? Còn nữa... Tại sao ta không thể vớt cá? Ngươi biết ta là ai không? Ta là Khởi Vân quận chúa của Đại Tề, vớt mấy con cá không được sao? Ngươi có quyền gì ngăn cản ta?”

Tuyết Tuyết chu môi uất ức, nhìn về phía Khởi Vân nói:

“Ta biết ngươi là quận chúa, cũng biết ngươi làm gì ta không có quyền hỏi. Nhưng đây là Cảnh vương phủ! Làm sao ngươi có thể tùy tiện vào nhà người khác? Những con cá này là Cảnh... Cảnh vương gia thích nhất, ngươi không thể giết bọn chúng!”

“Sao ta lại không thể!” Khởi Vân ngẩng đầu thật cao, “Về sau ta chính nữ chủ nhân của Cảnh vương phủ, ta nói không thích cái gì thì tất nhiên là phải bỏ đi! Nói mau! Rốt cuộc ngươi là ai?”

“Ta...” Tuyết Tuyết cứng họng.

Nàng là ai? Nàng biết phải giới thiệu mình với người ta như thế nào?

Thấy nàng không lên tiếng, Khởi Vân liền nổi giận, vung tay lên nói với thái giám bên trên –

“Các người lo lắng cái gì? Mau vớt lên cho ta? Mệnh lệnh của bản quận chúa đều không nghe thấy sao?”

Thấy nàng nổi giận, những thái giám kia vội vàng đi đến, bắt đầu xuống tay vớt cá.

Tuyết Tuyết vội đến trước mặt ngăn cản, lại bị người đẩy ra.

Lúc này Khởi Vân đã đi đến nơi khác, chính là trong phòng của Cảnh Hiên.

Tuyết Tuyết thấy nàng xông vào phòng, vội vàng đi đến. Vừa chạy vừa lo nhìn cá trong hồ cá kia, không khỏi khóc không ra nước mắt.

Nàng cho là từ nay về sau những con cá nhỏ này có thể sống những ngày tốt đẹp trong phủ, nhưng không nghĩ tới, cơ thể yếu ớt dù có mạnh mẽ thế nào cũng không chịu nổi giày vò của loài người. Loài người để chúng sống, chúng liền sống, bắt chúng nó chết, một khắc cũng không sống được.

“Đây...” Khởi Vân đi vào phòng của Cảnh Hiên, vòng qua bức bình phong bên ngoài tiến vào trong phòng ngủ, lại phát hiện trên giường có quần áo của nữ nhân, trên bàn trang điểm đều là son phấn và đồ trang sức. “Đây là cái gì?” Nàng kinh ngạc hỏi cung nữ đi theo, “Ta nhớ không lầm, đây là phòng ngủ của Hiên ca ca!” Sau đó quay người nói với hạ nhân trong Cảnh vương phủ: “Ngươi nói! Xảy ra chuyện gì? Có phải Vương gia các ngươi đổi phòng rồi không? Gian phòng này là của ai?”

Hạ nhân bị nàng quát có chút run sợ, nhưng vẫn đáp:

“Hồi quận chúa, Vương gia không đổi phòng, vẫn ngủ ở chỗ này.”

“Vậy những thứ đồ này là gì? Tại sao trong phòng Hiên ca ca lại có đồ của nữ nhân?”

“Cái này...” Hạ nhân không biết phải trả lời thế nào, theo bản năng nhìn về phía Tuyết Tuyết

Hành động này của hã không thoát khỏi được mắt Khởi Vân, nàng chợt đưa mắt nhìn Tuyết Tuyết, Tuyết Tuyết chỉ cảm thấy cả người phát run, Khởi Vân kia giống như muốn ăn tươi nuốt sống này.

“Nói, rốt cuộc ngươi là ai! Tại sao lại ở trong phòng Hiên ca ca?”

“Ta..... Ta là Cảnh Hiên.....”

Bốp!

Không đợi Tuyết Tuyết nói xong, Khởi Vân đã xông lên phía trước, tát một cái vào mặt của nàng.

Đầu Tuyết Tuyết ong lên, một cái tát này dùng sức không nhỏ, miệng nàng có cảm giác rất đau, giống như có vết máu chảy xuống.

“Sao ngươi có thể đánh người!” Nàng ủy khuất, không hiểu sao một nữ tử lại có thể dã man như thế.

Nhưng Khởi Vân quận chúa còn chưa hết tức giận, nàng xoay người xông đến nhuyển tháp, vút tất cả y phục của Tuyết Tuyết ở trên đó xuống đất, còn dùng sức giẫm lên vài cái.

Sau đó chạy đến trước bàn trang điểm, quét đổ những đồ trang sức kia xuống đầy đất.

Mắt Tuyết Tuyết nhìn thấy những thứ xinh đẹp kia bị nàng ta hất xuống đất, không khỏi cảm thấy đau lòng.

“Ta biết rồi!” Giãng co một hồi, Khởi Vân đột nhiên chỉ vào Tuyết Tuyết nói: “Ngươi nhất định là thị thiếp của Hiên ca ca! Ừ!” Nàng gật đầu một cái, “Nếu chỉ là thị thiếp, vậy ta có thể tha thứ cho ngươi, dù sao Hiên ca ca cũng là nam nhân. Nhưng từ nay về sau, Hiên ca ca không cần ngươi nữa, ngươi lập tức cắt khỏi phủ, bản quận chúa không muốn nhìn thấy ngươi nữa! Ngươi đâu –” nàng ta vừa cất giọng hoi, lập tức có mấy thái giám xông tới. “Đuổi nữ nhân này ra khỏi phủ cho ta, từ nay về sau không cho nàng tiến vào Cảnh vương phủ nữa bước.”

“Dạ!” Hạ nhân hơi cúi người, ngay sau đó liền xông về phía trước nhấc tay Tuyết Tuyết kéo ra ngoài.

“Các ngươi làm gì vậy!” Tuyết Tuyết không nghĩ tới bọn họ sẽ cứng rắn, bị sợ đến mức kêu to, “Buông ta ra! Các ngươi buông ta ra!”

“Dừng tay!” Chợt có một giọng nói vang lên, mọi người sửng sốt, Tuyết Tuyết ngẩng đầu nhìn, thấy là quản gia Bình Tử.

“A!” Khởi Vân quận chúa gật đầu một cái, “Ta nhận ra ngươi, ngươi là quản gia trong phủ Hiên ca ca, khi chúng ta còn bé ngươi vẫn theo sau trông chừng chúng ta.”

Bình Tử hướng về phía nàng, khom người:

“Quận chúa vẫn nhớ, nô tài chính quản gia của Cảnh vương phủ. Nô tài vừa rời khỏi phủ đi làm việc, lúc này mới trở về, xin hỏi Quận chúa đến đây từ khi nào?”

“Người tới thật đúng lúc!” Khởi Vân đè ép tức giận, nói: “Hiện giờ, bản quận chúa muốn đuổi thị thiếp này ra khỏi phủ, người nhớ, từ này về sau không được cho nàng bước vào Vương phủ, cũng không được đến gần Hiên ca ca!”

“Thị thiếp?” Bình Tử nhìn Tuyết Tuyết một chút, lại nhìn Khởi Vân nói: “Nô tài không hiểu, thị thiếp quận chúa nói, là ai?”

“Còn có thể là ai?” Khởi Vân trừng mắt hạnh, đưa ngón tay chỉ vào Tuyết Tuyết: “Dĩ nhiên là tiện nhân này!”

Nàng bởi vì tức giận, nên không giữ mồm. Một tiếng tiện nhân này khiến cho toàn thân Tuyết Tuyết run rẩy, thật sự không nghĩ lời khó nghe như vậy lại thoát ra từ miệng của một nữ tử như hoa như ngọc.

“À.” Bình Tử gật đầu một cái, “Thứ cho nô tài cả gan, sợ là Quận chúa hiểu lầm, Tuyết Tuyết cô nương không phải thị thiếp của Vương gia.”

“Tuyết Tuyết?” Khởi Vân cau mày, “Một cái tên quê mùa, người đặt tên người nhất định là một kẻ thôn phu dân dã.”

Người người đều nghe ra được nàng ta đang mắng cha mẹ Tuyết Tuyết, chỉ tiếc, Tuyết Tuyết không có phụ thân, thậm chí đến mẫu thân nàng cũng không nhớ rõ. Chuyện hơn năm trăm năm trước, vốn đã biến mất trong trí nhớ của nàng.

“Theo nô tài biết, tên này là do Vương gia đặt, quận chúa nói như vậy, thật là có chút không ổn.” Bình Tử thần nhiên nói, lại có lý lẽ không buông tha người, khiến Khởi Vân tức đến dậm chân.

“Không ngờ các người ở đây khi dễ ta!” Nàng thét chói tai, sau đó hướng về phía hạ nhân nói: “Các người cứ nhìn chủ tử lần lượt bị khi dễ như vậy sao?”

Bọn hạ nhân nhìn hai bên một chút, không biết phải theo ai mới tốt.

Đập đồ bọn họ làm được, đánh người không phải là bọn họ không dám.

Cũng không phải là mềm lòng, mà thật sự là bọn họ không dám động đến người của Cảnh vương phủ. Huống hồ Bình Tử còn là người thân cận với Cảnh Hiên, trong cung không ai không biết hần.

“Tốt!” Thấy đám nô tài cúi đầu không nói, Khởi Vân tức giận sắp điên rồi, vươn tay, há miệng run rẩy chỉ vào Bình Tử và Tuyết Tuyết: “Được lắm! Nơi này là địa bàn của các người, ta không chọc nổi! Nhưng các người nhớ kỹ cho ta, sớm muộn gì cũng có ngày ta là nữ chủ nhân của Cảnh vương phủ, đến lúc đó đừng khóc lóc đi cầu xin ta!”

Bình Tử hơi cúi người, lễ phép hướng về phía Khởi Vân nói:

“Quận chúa bớt giận, Vương gia cũng sắp hạ triều trở về phủ, mời Quận chúa đến tiền đình chờ một chút, chờ Vương gia trở lại phán xét.”

“Người –” tính toán thời gian, Cảnh Hiên rất nhanh sẽ trở về. Kiêu ngạo của Khởi Vân giảm xuống một nửa, nhưng vẫn mở miệng nói: “Các người chờ đó, ý chỉ của Thái hậu nương nương sẽ đến rất nhanh, đến lúc đó sẽ có người làm chủ cho ta! Chúng ta đi!”

Ra lệnh một tiếng, đoàn người nhanh chóng đi ra ngoài, trong phút chốc, Cảnh vương phủ lại khôi phục yên tĩnh như trước/

Nửa bên mặt Tuyết Tuyết bị nàng ta đánh vừa sưng vừa đau, khóe miệng cũng tê dại, lúc này ngó ngác đứng nhìn không biết phải làm gì.

Bình Tử đuổi hạ nhân đi, sau khi nhìn đám người rời đi, mới nói với Tuyết Tuyết:

“Không sao chứ?”

Tuyết Tuyết lắc đầu, có thể có chuyện gì đây? Đánh cũng đánh rồi.

“Một lát nữa ta sẽ kêu hạ nhân mang thuốc trị thương tới, Khởi Vân quận chúa từ nhỏ đã điêu ngoa vô lễ, chỉ là nô tài cũng không hiểu hôm nay nàng xướng tuồng gì.”

Tuyết Tuyết nghĩ đến lời mà Khởi Vân vừa nói, cái gì mà nữ chủ nhân, cái gì mà ý chỉ của Thái hậu, hình như đã quá rõ những thứ này, không khỏi lùi về sau vài bước, sau đó run rẩy nói:

“Cung yến tối hôm qua, Thái hậu nói muốn ban hôn cho Quận chúa. Lúc ấy quận chúa nói nàng có người thích, ta nghĩ là...”

“Là Vương gia?” Bình Tử lắc đầu cười khổ, “Nếu là như vậy, vậy thật sự không dễ giải quyết rồi.”

Tuyết Tuyết bồi thuốc xong, rút cuộc Cảnh Hiên cũng trở lại.

Mắt thấy cảnh tượng trong phủ, lại nghe Bình Tử nói, không khỏi tức giận.

Tuyết Tuyết sợ hãi, kéo lấy ống tay áo của hấn khẽ lắc đầu.

Cảnh Hiên thở dài, ngồi xuống bên cạnh nàng, cẩn thận xoa mặt nàng, khẽ hỏi:

“Đau không?”

Tuyết Tuyết lắc đầu,

“Không đau.”

“Nha đầu ngọc.” Hấn yêu thương ôm nàng vào lòng, “Tại sao có thể không đau, sưng thành như vậy, Tuyết Tuyết thật xin lỗi, vốn tưởng rằng ở nơi này trong phủ có thể bảo vệ nàng, nhưng không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy. Nếu ta trở về sớm chắc sẽ không...”

“Thật không sao!” Tuyết Tuyết liều mạng lắc đầu, “Cảnh Hiên, ta thật sự không sao, ta...”

“Thánh chỉ đến!”

Hai người đang nói chuyện, chợt có một giọng nói sắc bén từ bên ngoài truyền đến.

Cảnh Hiên chấn động, hấn cảm thấy chân thiết, đó là thái giám truyền chỉ trong cung.

“Thành chỉ?” Tuyết Tuyết từ trong ngực hấn tránh ra, “Nhanh như vậy?”

Cảnh Hiên cau mày, trong lòng bắt đầu lo lắng.

Hấn tưởng rằng tới sẽ là ý chỉ của Thái hậu, như vậy có lẽ hấn sẽ đi cầu xin một chút, còn có đường sống.

Thế nhưng thái giám vừa kêu rõ ràng là thánh chỉ, vậy đã nói rõ chuyện này Hoàng đế chen vào.

Thánh chỉ, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không thay đổi được, điều duy nhất có thể làm, là nhắm mắt đón nhận lấy.

Hấn đứng dậy, đi thẳng tới phòng ngoài.

Tuyết Tuyết nhìn qua cửa sổ, trơ mắt nhìn hấn quỳ xuống đất tiếp chỉ, cuối cùng nắm thật chặt thánh chỉ kia trong tay.

Nàng chỉ cảm thấy buồn bực trong lòng, một loại cảm giác nào đó xuyên thấu qua, quán quýt ở trong lòng, khiến cho bản thân nàng run rẩy theo.

Đến khi Cảnh Hiên trở lại trước mặt nàng, ôm nàng vào trong ngực, lại lại cảm thấy loại thân mật này không chân thật. Tất cả đều giống như một giấc mộng, mà giấc mộng này, hiện tại có dấu hiệu muốn tỉnh lại.

“Tuyết Tuyết đừng sợ!” Dường như Cảnh Hiên hiểu được suy nghĩ trong lòng nàng, càng không ngừng vuốt tóc nàng nhẹ giọng an ủi, “Tuyết Tuyết đừng sợ. Nhất định sẽ có biện pháp, tin tưởng ta.”

“Còn có thể có biện pháp gì?” Giọng nói của nàng tràn ngập tuyệt vọng, “Thánh chỉ đã tiếp, còn có thể có biện pháp gì...”

“Tuyết...” Trong lòng Cảnh Hiên khẽ động, có một ý tưởng hiện ra trong đầu. Hấn nói: “Nếu ta đồng ý, hạt châu này có thể đến tay chúng ta, nàng sẽ được cứu.”

“Chàng muốn cưới Khởi Vân?” Tuyết Tuyết chợt ngẩng đầu, kinh hoảng nhìn quanh.

“Đừng nóng vội!” Cảnh Hiên vỗ vỗ nàng, “Làm bộ cười nàng ta, sau đó ta sẽ cho người tu sửa phủ bên cạnh kinh thành, đưa nàng ta tới đó sống quãng đời còn lại.”

Hắn vừa nói dứt lời, trong mắt theo thói quen toát ra lãnh ý, khiến đáy lòng Tuyết Tuyết phát run.

“Không cần!” Nàng che miệng của hắn, “Cảnh Hiên chàng không thể như vậy, ta cũng sẽ không đáp ứng chàng làm như vậy. Ta đã nói, ta không thể vì còn sống mà đụng chạm đến tôn nghiêm của mình, ta chờ hơn năm trăm năm, chỉ cần một tình yêu duy nhất, không muốn cùng chia sẻ với người, cho dù là trên danh nghĩa. Hơn nữa với Khởi Vân mà nói, mặc dù nàng ấy đánh ta, mặc dù nàng ấy điêu ngoa tùy hứng, nhưng cũng không đến mức phải chịu tội như vậy. Chúng ta không thể vì riêng tư của bản thân mà làm lỡ cả đời người ta, như vậy không công bằng với nàng ta.”

“Tuyết.” Cảnh Hiên khẽ lắc đầu, Tuyết Tuyết của hắn chính là như vậy, quá thiện lượng, quá suy nghĩ cho người khác. Trong lòng nàng, chuyện gì cũng trong sáng, người nào cũng có thể tha thứ. “Tuyết, nếu không làm như vậy, chúng ta còn có biện pháp gì khác đâu?”

“Nghĩ lại!” Tuyết Tuyết nhìn hắn, kiên định nói: “Sẽ có biện pháp, chúng ta nghĩ lại thật kỹ.”

Cảnh Hiên bất đắc dĩ, quay lại nhìn thánh chỉ trên bàn, không khỏi thàn than trong lòng.

Có thể không chấp nhận sao? Thánh chỉ tới tay, không cưới, đó chính là kháng chỉ. Khoáng chỉ, là đối nghịch với triều đình, đó cũng không phải là chuyện đùa.

Ngày kế khi Cảnh Hiên vào triều, Tuyết Tuyết ở lại trong phủ, lại cảm thấy hoảng sợ.

Cũng không biết vì chuyện gì, giống như là có một dự cảm, cảm giác hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Bình Tử theo dẫn dò của Cảnh Hiên, vẫn đi theo coi chừng Tuyết Tuyết. Lúc này thấy nàng ở trong tiểu viện không ngừng đi tới đi lui, liền nói:

“Yên tâm đi! Không có chuyện gì!”

“Không an tâm!” Tuyết Tuyết dứt khoát lắc đầu, đối với Bình Tử, nàng không cần khách khí giống như hạ nhân. Người quản gia này biết chuyện, kể cả khi nàng còn là cá, hắn cũng từng nói chuyện với nàng. Cho nên hai người cũng coi như là quen thuộc. “Quản gia! Ta cảm thấy hôm nay nhất định sẽ có chuyện, người có thể sai người vào cung xem một chút, xem Cảnh Hiên, hắn...”

“Đừng suy nghĩ lung tung!” Bình Tử ngắt lời nàng..., “Vương gia là hoàng thân, Thái hậu nương nương là tổ mẫu của hắn, người trong nhà sẽ không hại người trong nhà!”

“Tại sao không!” Tuyết Tuyết nghiêm túc phản bác hắn, “Trước kia Cảnh Nghị hãm hại Cảnh Hiên, mười năm trước ta tận mắt nhìn thấy hắn đẩy Cảnh Hiên xuống hồ cá!”

Bình Tử bất đắc dĩ, vội vàng nhìn xung quanh, sau đó nhỏ giọng nói:

“Đại tiểu tư, người nhỏ giọng một chút, người không sợ người khác biết ngươi là cá sao?”

Tuyết Tuyết biết mình lỡ lời, theo bản năng che miệng, còn chưa đợi nàng nói câu tiếng theo, hạ nhân trong phủ vội vàng chạy đến, thi lễ với nàng và Bình Tử, sau đó nói:

“Tuyết cô nương, quản gia, trong cung có người đến!”

Đang nói, lại nhìn thấy một lão ma ma hơn năm mươi tuổi đang bước đến gần hai người.

Trong lòng Bình Tử cả kinh, thàn than hồng lét.

Hắn nhận ra lão ma ma này thường ở bên cạnh Thái hậu. Hôm nay nàng tự mình tới đây, chẳng lẽ là...

“Ồ, Bình quản gia!” Lão thái thái mở miệng nói chuyện trước.

Bình Tử vội vàng tiến lên một bước, cúi chào:

“Đây không phải là Lý ma ma sao! Lý ma ma gần đây có tốt không? Ngọn gió nào đưa ngài tới đây!”

“Bình quân gia!” Ở bên cạnh Thái hậu lâu ngày, gương mặt lão thái thái cũng có chút ngạo khí. “Hôm nay lão thân đến đây không phải để tán gẫu, mà là phụng hầu dụ của Thái hậu nương nương, tuyên Tuyết Tuyết cô nương vào cung.”

“Này....” Trán Bình Tử rịn mồ hôi, “Xin hỏi không biết Thái hậu tuyên Tuyết Tuyết cô nương vào cung có chuyện gì?”

“To gan!” Lão thái thái tức giận, “Lời này người nên hỏi sao? Thái hậu nương nương muốn làm gì cần đến phiên người trông nom sao?”

Bình Tử biết mình nói lời không nên nói, vì vậy vội vàng nói:

“Là ta lỡ lời, ma ma đừng tức giận.”

“Hừ!” Lão thái thái liếc hắt một cái, sau đó nhìn Tuyết Tuyết đứng bên cạnh, suy nghĩ một chút, nói: “Vị này chính là Tuyết Tuyết cô nương?”

Tuyết Tuyết thi lễ, nói:

“Ta chính là Tuyết Tuyết.”

“Vậy thì đi theo ta! Thái hậu đang chờ!”

“Ta.” Tuyết Tuyết không biết bây giờ phải làm sao mới tốt, nàng đã cảm thấy hôm nay có chuyện, không nghĩ tới là Thái hậu truyền gọi.

“Cô nương.” Lão thái thái thấy Tuyết Tuyết do dự, lại mở miệng nói: “Đây là hầu dụ của Thái hậu nương nương, cô nương muốn cũng phải đi, không muốn cũng phải đi.” Lại nhìn Bình Tử đứng bên cạnh, tiếp tục nói: “Đừng nói là một quần gia, kể cả là Cảnh vương gia ở chỗ đây, cũng không ngăn cản được!”

“Ai.” Tuyết Tuyết than nhẹ một tiếng, “Ta hiểu. Xin ma ma chờ ta một lát, Tuyết Tuyết đi vào thay quần áo!”

“Không cần!” Lão thái thái lắc đầu, “Quần áo trên người được rồi, cũng không phải là vào cung tuyển tú, mặc đẹp cho ai nhìn?”

Tiểu thiên môn vốn là nơi thương nhân đưa thức ăn vào cung, cho nên Tuyết Tuyết mang tới nơi này, là bởi vì lúc này sắp hạ triều, nàng sợ người khác nhìn thấy, nếu thấy, vậy không làm tốt việc Thái hậu giao phó rồi.

Cuối cùng cũng bình an đi cung Thái hậu, Tuyết Tuyết xuống xe ngựa, tò mò nhìn chung quanh.

Lý ma ma kia vừa thấy nàng như vậy, liền mở miệng nói:

“Cúi đầu xuống, nha đầu không có quy củ! Trong Cảnh vương phủ không có ai dậy người sao? Vào cung liền là nô tài, không được nhìn loạn khắp nơi!”

Trong lòng Tuyết Tuyết cảm thấy rất uất ức, nhưng cũng biết mình không thể cãi lại, không thể gây ra phiền toái cho Cảnh Hiên.

Trước kia Cảnh Hiên thường nói Lão thái hậu là người hiểu hắt rõ nhất, khi còn bé luôn là len lén thưởng đồ tốt cho hắt.

Nếu là bà nội hắt tôn kính, nàng liền nhất định không thể chọc người.

Nàng hút hút lỗ mũi, cúi đầu dâng hoàng, sau đó đi theo lão ma ma kia đến chính điện.

Dọc theo đường đi, nàng không dám ngẩng đầu nữa, chỉ nhìn bước chân của Lý ma ma, nàng ta đi, nàng cũng đi. Nàng ta ngừng, nàng cũng ngừng, nàng ta quỳ, nàng cũng quỳ theo.

Chỉ là quỳ cũng quỳ, vẫn an cũng đã vẫn an, lại thật lâu không có nghe được có người kêu đứng dậy.

Tuyết Tuyết nghĩ tới có thể là người quyền cao chức trọng nên lời nói cũng sẽ chậm một chút để lộ vẻ tôn quý đi!

Chờ đợi thật lâu, chẳng đến khi chân của nàng tê rần vì quỳ, nhưng vẫn là không thấy Lão thái hậu lên tiếng.

Trong lòng Tuyết Tuyết có chút lo lắng, nàng phỏng đoán, hẳn là Lão thái hậu này không thích mình.

Lại nhớ đến bộ dạng cả Thái hậu trong cung yến hôm qua, mặc dù cách xa, nàng chỉ có thoáng qua. Nhưng vẫn là có thể cảm giác lão nhân gia rất hiền lành, ít nhất cũng không giống như Khởi Vân.

Chỉ tiếc, Tuyết Tuyết nghĩ lầm rồi.

Thái hậu hiền lành là chuyện xưa, nàng đứng đầu đám nữ nhân của Tiên đế, đã nói lên nữ nhân như nàng có chỗ hơn người. Không có chút bản lãnh, làm sao có thể đứng ở hậu cung để có thể lên đến vị trí này.

Lại qua thời gian một nén hương, rốt cuộc Tuyết Tuyết cũng thấy Lão thái hậu lên tiếng nói:

“Nói một chút, người và Hiền nhi quen biết thế nào?”

Tuyết Tuyết sửng sốt, theo bản năng ngẩng đầu lên.

Lý ma ma đứng ở một bên chợt kêu to một tiếng ——

“Lớn mật! Dám can rở trước mặt Thái hậu! Cúi thấp đầu của người xuống!”

Tuyết Tuyết rụt cổ lại, vội vàng cúi thấp đầu xuống, nhưng thật lâu không có đáp lại câu hỏi của Vu lão Thái hậu.

“Bốp!”

Thái hậu chợt thả ly trà đang trong tay xuống bàn, thanh âm kia rất vang, khiến tất cả người trong phòng đều khẽ run rẩy.

“Ai gia đang hỏi người, vì sao không đáp?”

Tuyết Tuyết sợ tới mức phát khóc, nàng đáp. Nàng phải đáp thế nào?

Nàng và Cảnh Hiền nhận thức thế nào ? Nàng sợ nhất có người hỏi cái này vấn đề.

Tuyết Tuyết sẽ không nói láo, nàng đơn thuần giống như một tờ giấy trắng , không có một chút nhơ bẩn.

Thấy nàng chi chi ngô ngô nhưng không nói lời nào, Lão thái hậu liếc mắt nhìn một cái, Lý ma ma đứng ở một bên lập tức cho những người khác trong phòng lui , sau đó đi tới gần Tuyết Tuyết, suy nghĩ một chút, giơ tay lên hung hăng kéo tóc của nàng ——

“Người nói hay không nói!”

“A!” Tuyết Tuyết kêu khẽ một tiếng, tóc bị kéo mạnh khiến nàng không nhịn được đau đớn, liều mạng muốn né tránh.

Nhưng là càng tránh, kia Lý ma ma tay kéo mạnh, tóc của nàng lại càng thương.

Tuyết Tuyết khóc, đáng tiếc không có nước mắt.

“Trả lời vấn đề của ai gia, có thể không cần chịu khổ.” Lão thái hậu vừa vuốt móng tay, vừa ngược mắt nhìn Tuyết Tuyết, lạnh lùng nói .

“Ta. Ta chính là hạ nhân trong Cảnh vương phủ !” Tuyết Tuyết bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là nói như vậy.

“Bắt đầu từ lúc nào?”

“Từ. Từ mười năm trước!”

“Tốt!” Lão thái hậu hừ lạnh một tiếng, đột nhiên giơ tay lên, “Dẫn người tới!”

Theo kêu một tiếng này, hai thái giám từ nơi này phòng hậu đường dẫn một người ra.

Tuyết Tuyết bởi vì tóc bị kéo, chỉ có thể nhìn lên trên, chỉ nghe thấy là có người tiến vào, lại không thấy rõ người đến là ai.

“Nô tỳ ra mắt thái hậu nương nương!” Là giọng nói của một nha đầu .

Tuyết Tuyết cả kinh, giọng nói khiến cho nàng sinh ra cảm giác quen thuộc, nhưng là trong lúc nhất thời cũng nhớ không nổi đã nghe qua ở nơi nào.

“Người nhìn nha đầu này một chút!” Lão thái hậu chỉ hướng Tuyết Tuyết, “Nàng nói nàng là hạ nhân ở Cảnh vương phủ mười năm trước, người có biết nàng không?”

Nữ tử kia quay đầu nhìn Tuyết Tuyết một chút , sau đó quay đầu lại nói:

“Hồi thái hậu nương nương, có nô tỳ hầu hạ trong Cảnh vương phủ nhiều năm, chưa từng thấy qua vị cô nương này.”

Lời kia vừa thốt ra, Tuyết Tuyết hiểu, người nói chuyện là nha đầu trong Cảnh vương phủ, chính là người phụ trách dọn dẹp phòng Cảnh Hiên.

Nha đầu này giống như hoa si, luôn là thừa dịp không có ai ở liền nằm lên trên giường Cảnh Hiên, có lúc còn ôm gối đầu của Cảnh Hiên nói lời xằng bậy.

Trước kia Tuyết Tuyết hành vi buồn nôn của nàng đều là im lặng, nhưng là bây giờ bị người chỉ ra và xác nhận, nàng lại một câu nói cũng không phản bác được.

Đúng vậy! Nàng là ở Cảnh vương phủ gần mười năm không sai, không đúng đúng, nói chuẩn xác phải là hơn hai mươi.

Khi đó nàng còn là một con cá, khi đó cảnh hiên còn chưa được sinh ra nàng liền bị nuôi ở trong hồ cá.

Cá trong hồ kia từng nhóm từng nhóm bị đổi, nàng luôn là tìm được góc tốt nhất thành công tránh thoát vọt của mọi người.

Vậy thì sao? Đối với nha đầu này, còn có tất cả hạ nhân trong Cảnh vương phủ mà nói, thật sự nàng là người xa lạ, người ta nói cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua nàng, đúng vậy!

“Vậy người nói một chút.” Lão thái hậu nói tiếp, “Nàng bắt đầu xuất hiện ở Cảnh vương phủ từ lúc nào?”

“Hồi thái hậu nương nương, là từ trước mấy ngày khi Vương gia trở về kinh thành!”

“Ừ!” Lão thái hậu hài lòng gật đầu, “Dẫn đi!”

Ra lệnh một tiếng, nha đầu kia lại bị người vội vã mang đi.

“Buông nàng ra!” Vừa một câu nói, ngay sau đó ma ma kéo tóc Tuyết Tuyết buông lỏng tay.

Tuyết Tuyết thở dài ra một hơi, cảm thấy đau đớn và ủy khuất. Nàng thật muốn khóc, thật muốn rơi lệ.

“Bất kể người là từ đâu tới, ai gia cũng không làm khó người. Dù là người là hay Hiên nhi, ai gia cũng không được bị truy cứu. Hiên nhi và Khởi Vân sẽ thành thân, ai gia không muốn hôn sự của bọn nhỏ thêm xúi quẩy. Cho nên, trước đó người ở lại trong cung này đi! Đợi đến khi hôn lễ của bọn chúng kết thúc, người liền tự do. Chỉ là tự do, người có thể đi bất kỳ nơi nào, nhưng không thể ở lại kinh thành, người nghe rõ chưa?”

Tuyết Tuyết trợn trừng hai mắt, khó có thể tin nhìn Lão thái hậu. Nàng không hiểu, rõ ràng đêm đó thoát nhìn là một vị lão thái thái rất hiền lành tại sao bây giờ nhìn lại lại thấy kinh khủng như vậy?

Bà muốn chia rẽ nàng và Cảnh Hiên sao?

Bà muốn giam lỏng nàng sao?

Tuyết Tuyết sợ, liều mạng lắc đầu ——

“Không thể! Người không phải có thể chia rẽ ta và Cảnh Hiên. Thái hậu ta van cầu người, thành toàn chúng ta đi!”

“Ai gia thành toàn người, ai sẽ thành toàn cho ai gia? Ai tới thành toàn hoàng thượng? Ai tới thành toàn Đại Tề ta đây?”

Trên mặt lão thái hậu hiện ra vẻ bất đắc dĩ, ngay sau đó khoát tay chặn lại, hung hăng nói ——

“Giám nàng vào tỉnh thất, không có lệnh của ai gia, không để bất luận kẻ nào đến gần.”

Lý ma ma tiến lên, một tay kéo Tuyết Tuyết, cũng không quản nàng khóc lóc cầu xin, cứng rắn kéo người đi, nhốt vào trong tỉnh thất.

Thấy người rời đi, ngồi một mình ở trong phòng, lúc này Lão thái hậu mới thở dài một cái, trong lòng mơ hồ có chút không đành lòng.

Nàng nhìn ra, Tuyết Tuyết là một cô nương tốt, nhìn cử chỉ bộ dáng lời nói, cũng xinh đẹp không thua gì Khởi Vân.

Nhưng là nàng không thể mềm lòng, bởi vì thế lực nhà mẹ Khởi Vân.

Đại Tề và Thảo Nguyên kết thân, như vậy mới tốt. Khởi Vân mang tới là thiên quân vạn mã, mà Tuyết Tuyết lại không mang đến cái gì.

Tỉnh thất cung An Bình là gian nhỏ được xây dựng sát núi, không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa sắt lớn, ngoài cửa còn có trọng binh canh giữ.

Sau khi Tuyết Tuyết bị ném vào đây mới biết, mình không thể chạy trốn khỏi nơi này.

Đây không phải là cửa của Cảnh vương phủ, nơi này là hoàng cung, cho dù nàng làm thế nào cũng không thoát được.

Hướng chi khi đó nàng có thể chạy vào trong nước, có thể hóa nguyên hình tạm ẩn úp.

Nhưng là hiện tại không được, nàng mất hết tất cả pháp lực, ngay cả năng lực cơ bản nhất để bảo vệ tánh mạng cũng không có.

Gian tỉnh thất này đưa tay không thấy được năm ngón, Tuyết Tuyết ngay cả đi bộ cũng phải thận trọng.

Thật vất vả mới đi tới một góc ngách ngồi xuống, lại phát hiện mặt đất cũng là lạnh như băng.

Lòng của Tuyết Tuyết cũng lạnh theo, nàng còn có thể hy vọng xa vời gì nữa đây?

Từ sau khi Cảnh Hiên nhận đạo thánh chỉ kia, căn cân vận mạng cũng đã lặng lẽ đi lệch phương hướng?

Chỉ là bọn hắn không cam lòng, đối với chuyện vẫn còn ôm lấy một chút hi vọng.

Chỉ tiếc, người nhất định không thắng được trời, dù là nàng là yêu, cũng không có biện pháp tranh với trời.

“Nhận mệnh sao?” Tuyết Tuyết nỉ non tự nói, “Nếu như nhận mệnh, nên theo như lời Thái hậu, để Cảnh Hiên cưới Khởi Vân, sau đó ta liền rời đi.”

Không cam lòng!

Xa Cảnh Hiên, sao nàng có thể nghĩ như vậy?

Vậy không bằng nàng chỉ làm một con cá, vui vẻ cả đời.

Nhưng nếu không như vậy, bây giờ còn có biện pháp gì?

Tuyết vọng nhìn bốn vách tường xung quanh, nơi này tối tới mức không nhìn rõ bức vách. Điều duy nhất bây giờ chỉ có thể đợi Cảnh Hiên tìm được nàng, cứu nàng ra.

Thế nhưng không biết Cảnh Hiên có thể chọc giận Thái hậu, chọc giận hoàng thượng hay không?

“Thật là mâu thuẫn!”

.

Trong An Bình cung, Cảnh Hiên đứng xuôi tay, hai con quả đấm cũng là nắm thật chặt, nhìn kỹ có thể thấy, toàn thân của hắn đều là khẽ run .

“Hoàng tổ mẫu.” Thấy Lão thái hậu nhàn nhã uống trà, Cảnh Hiên hít sâu một hơi, nói: “Hoàng tổ mẫu, Tôn nhi chỉ muốn biết Tuyết Tuyết ở nơi nào? Nàng là phụng khải dụ người vào cung, hôm nay không thấy người, ngài nói Tôn nhi như thế nào cho phải?”

“Người đến đây hỏi tội ai gia sao?” Khóe miệng Lão thái hậu giật giật, nở một nụ cười khổ.

Đây là Tôn Tử nàng sủng ái nhất, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần là cảnh hiên muốn, nàng đều cố gắng thỏa mãn nó.

Thế nhưng lần không được, chuyện liên quan đến Đại Tề, nàng không thể mềm lòng.

“Tôn nhi không dám.” Cảnh hiên cúi đầu, nhưng vẫn là nói: “Tôn nhi chỉ muốn biết Tuyết Tuyết đi nơi nào, xin hoàng tổ mẫu trả Tuyết Tuyết lại cho Tôn nhi.”

“Hiên nhi!” Lão thái hậu một tiếng thở dài, “Tổ mẫu là người hiểu rõ người nhất, làm sao lại không hiểu tâm tư của người. Dáng dấp của Tuyết cô nương kia rất tốt, ai gia cũng rất thích. Nhưng nha đầu nàng càng thêm thông tình đạt lý, vừa nghe nói người và Khởi Vân đã định hôn sự, nàng tự hiểu là mình không so được với Quận chúa, hơn nữa không xứng với người, cho nên hiện tại đã đi rồi.”

“Không thể nào.” Cảnh Hiên không có kích động, chỉ là cười nhạt lắc đầu. “Hoàng tổ mẫu, Tuyết Tuyết không thể nào rời bỏ ta.”

Thân thể Lão thái hậu run lên, nàng quá quen với vẻ mặt này của Cảnh Hiên, mỗi khi hấn làm vẻ mặt này, đã nói lên trong lòng hấn đối với chuyện có hoàn toàn chắc chắn, không ai có thể lừa được, cũng không thể lừa được ai.

Nhưng lời nói nàng có thể là thật sao?

Dĩ nhiên không thể!

“Bất kể người tin hay không tin, ai gia chỉ có thể nói như vậy. Hiên nhi, trở về phủ chuẩn bị một chút đi, ai gia sẽ nhanh chóng định ngày đại hỉ cho người và Khởi Vân.”

“Nếu như thế. Tôn nhi cáo lui.”

Cảnh hiên quay người rời đi, không có bất kỳ lưu luyến nào với cung An Bình này.

Trong lòng hấn hiểu, Tuyết Tuyết bị Thái hậu nhốt lại. Nhưng lão thái thái cố ý không thả người, hấn cũng không có biện pháp. Nếu mang binh xông vào, chẳng những không cứu được người, mình còn bị chụp cái mũ mưu phản.

Ra khỏi An Bình cung không lâu, hấn dừng lại trước một tòa núi giả.

Đứng không lâu, một tiểu thái giám vội vã chạy tới. Cảnh giác nhìn chung quanh một chút, thấy không có người, lúc này mới đi đến gần Cảnh hiên.

“Vương gia!” Hấn hơi cúi người, nói: “Nô tài đến muộn.”

“Ừ.” Cảnh Hiên gật đầu, “Không sao. Tuyết cô nương ở đâu?”

“Hồi vương gia, Tuyết cô nương bị thái hậu nương nhốt ở trong tĩnh thất.”

Cảnh Hiên nhắm chậm mắt, hít sâu một hơi, hỏi nữa:

“Có chịu cực hình không?”

Thái giám lắc đầu,

“Không bị đại hình, chỉ bị Lý ma ma dặt mắt mấy sợi tóc.”

“Lý ma ma.” Cảnh hiên ánh mắt tĩnh mịch, “Bổn vương không muốn thấy nàng nữa.”

Thái giám suy nghĩ một chút, gật đầu nói:

“Vâng! Nô tài sẽ nghĩ biện pháp, chuyện này Vương gia không cần phải lo lắng.”

“Người để ý một chút, nếu như Thái hậu cố ý chuyển Tuyết cô nương đi chỗ khác, nhất định phải nhớ kỹ địa điểm. Nếu như có nguy hiểm. . . .”

“Nếu như có nguy hiểm, nô tài sẽ nghĩ biện pháp tìm người thông báo với Vương gia. Mà cho dù nô tài có phải liều mạng đi nữa, cũng sẽ bảo vệ cô nương.”

“Tốt!” Cảnh hiên khen ngợi, “Đợi chuyện này giải quyết xong, Bồn vương sẽ mua cho người nơi tòa nhà lớn ở phía Nam, cho người thêm mười vạn lượng hoàng kim, người mang theo người nhà đến cho sống!”

Nghe xong lời này, thái giám kia phịch một tiếng quỳ đến trên đất, không ngừng dập đầu tạ ơn.

Cảnh hiên không nói nhiều nữa, xuất cung trở về Cảnh vương phủ.

Hắn phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề này.

Cứng rắn đi đòi người nhất định là không thể thực hiện được, muốn đem người ăn trộm mất ra ngoài, sợ là cũng không thể.

Nếu Thái hậu đã nhốt, liên nhất định sẽ bày mai phục, mình không những rất khó được tay, gây chuyện không tốt còn có thể chọc giận Thái hậu, đả thương Tuyết Tuyết.

Làm sao đây?

Cảnh hiên hung hăng một quyền đập xuống, trên mặt bàn làm từ cây lê xuất hiện một cái hố thật lớn.

Đúng lúc này, trong sân cuồng phong xuất hiện, trời vừa còn rực rỡ, trong nháy mắt liền thay đổi thành hoàng hôn, ngay cả ánh sáng mặt trời cũng giống như bị thứ gì che mất, như ẩn như hiện.

Cảnh hiên sửng sốt, đang chuẩn bị đi ra xem một chút, lúc này Bình Tử xông vào, chỉ vào bên ngoài cả kinh nói:

“Vương, Vương gia, bầu trời đột nhiên xuất hiện một con ưng lớn, làm cho bão cát cuộn cuộn. Giống như con ưng lần trước.”

Bởi vì lúc trước Lão Ưng được Tuyết Tuyết nhờ vả đến tìm Cảnh Hiên, lần này người trong Cảnh vương phủ đều có ấn tượng rất sâu đối với nó.

“Đại ưng?” Cảnh hiên vui mừng, vội vàng nói: “Tất cả mọi người lui ra, mau!”

Bình Tử nhanh chóng quay người trở lại sân nhỏ trong quát lui mọi người, sau đó sẽ nhìn Cảnh Hiên một chút, mình cũng lui xuống.

Thấy bốn phía không có người, Cảnh Hiên bước nhanh về phía trước, dùng sức vỗ vỗ sống lưng Lão Ưng, cao hứng nói:

“Ưng huynh! Người tới rồi!”

Lão Ưng liếc mắt nhìn Cảnh Hiên, sau đó nói:

“Hừ, ngu ngốc! Nói một chút, có phải gặp được phiền toái gì hay không?”

Cảnh Hiên sửng sốt, hỏi:

“Làm sao người biết?”

Lão Ưng tự do đi lại vài vòng, buồn buồn nói:

“Không phải là ta biết, là tiên nhân có cảm ứng, nói là các người gặp phải chút phiền toái, kêu ta tới giúp người một chút.”

Cảnh hiên gật đầu,

“Là định yêu châu xuất hiện, nhưng là nó bị Thái hậu làm thành đồ cưới đưa cho Khởi Vân quận chúa, nói là muốn khảm lên mũ phượng của Khởi Vân Quận chúa lúc nàng xuất giá.”

“Người cưới nàng là ai?”

“Là ta!”

“Người?” Lão Ứng cả kinh nhảy lên, “Vậy không phải là rất tốt sao! Người cưới, hạt châu kia liền. Không đúng! Người cưới Quận chúa, vậy cái con cá ngọc kia thì sao? Loài người! Ta nói cho người biết, người không thể khi dễ cái con cá ngu ngọc kia! Nàng vì người mà có thể bỏ qua trường sinh bất lão, người cũng không thể phụ bạc nàng!”

“Đó là đương nhiên!” Cảnh hiên gật đầu, “Cho dù có thể nào, ta cũng sẽ không bao giờ phụ bạc Tuyết Tuyết, Ứng huynh xin yên tâm.”

“Nhưng nếu không cưới, sẽ không lấy được hạt châu kia. Ai?” Tựa hồ phát hiện chút không thích hợp, Lão Ứng ở trong sân vòng vo tầm vài vòng, nghi vấn mà hỏi: “Con cá kia đâu? Sao không ra gặp ta?”

“Nàng.” Cảnh hiên thở dài một tiếng, “Bị thái hậu nương nương nhốt ở trong cung, tạm thời không ra được.”

“Cái gì?” Lão Ứng kinh hãi, “Nàng bị nhốt? Nàng làm sao lại bị nhốt? Người được đẩy tiểu tử thúì, vợ mình cũng không bảo vệ được?”

“Ai!” Cảnh hiên cũng buồn bực, “Thái hậu là tổ mẫu của ta, ta không có biện pháp. Ứng huynh, giúp ta nghĩ một chút, bây giờ nên làm gì?”

Lão Ứng trầm mặc thật lâu, rốt cuộc lại mở miệng nói:

“Người đi nói với Thái hậu, nói người ở cưới Quận chúa, đồng thời, để con cá kia và Quận chúa cùng đi rời khỏi cung. Nếu như không để nàng ra, người sẽ không cưới Quận chúa.”

“Nhưng là ta không muốn cưới!” Cảnh Hiên nóng nảy, “Cứ như vậy không phải ta sẽ cưới Quận chúa sao? Tuyết Tuyết biết sẽ tức giận.”

“Ai nói người thật cưới!” Lão Ứng tiếp tục nói: “Người yên tâm, ta sẽ giúp người, dĩ nhiên là phải giúp. Hạt châu kia không phải khảm lên mũ phượng của Quận chúa sao, có ta ở đây, tự nhiên sẽ để cho nàng chưa bước vào Cảnh vương phủ, hạt châu đó liền rơi ra. Người không cần phải chờ ở trong phủ, lẳng lẽ chạy tới cửa cung. Cá nhỏ vừa ra tới, các người chạy đến Vân Sơn, ta nhất định sẽ đuổi theo. Chỉ là.” Hắn dừng một chút, muốn nói lại thôi.

“Ứng huynh có lời gì xin cứ nói.”

“Chỉ là danh hiệu Vương gia sợ là người không làm được nữa.”

“Không sao!” Cảnh hiên cười lắc đầu, “Chỉ cần Tuyết Tuyết bình an, những chuyện khác sau này hãy nói đi!”

Hai người cứ bàn bạc như vậy, Lão Ứng ở lại trong Cảnh vương phủ.

Trong cung động tác cũng rất nhanh, buổi tối hôm đó, thánh chỉ đã đến Cảnh vương phủ.

Hoàng thượng và Thái hậu định hôn kỳ sẽ diễn ra vào mười ngày sau, mấy ngày này, trong Cảnh vương phủ liền bắt đầu tổ chức chuyện vui.

.

Rốt cuộc ngày đại hôn lại tới, Khởi Vân vui vẻ ngồi lên kiệu hoa.

Lão thái hậu theo điều kiện đã nói với Cảnh Hiên, sau khi Khởi Vân lên kiệu liền đưa Tuyết Tuyết ra khỏi cửa cung.

Sau này, coi như là Tuyết Tuyết lại trở lại Cảnh vương phủ đi nữa cũng không có gì đáng ngại, nếu Cảnh Hiên nguyện ý, tất nhiên cũng có thể cưới nàng. Chỉ cần chánh phi là Khởi Vân, vậy sẽ không có vấn đề.

Nhìn cửa cung đóng lại, Tuyết Tuyết không biết đi nơi nào. Liền dọc theo một con đường nhỏ, nghĩ muốn gặp người sau đó hỏi thăm đường trở về Cảnh vương phủ.

Đúng lúc này, chỗ rẽ đột nhiên có người vẫy tay với nàng.

Trên đầu mang mũ che, nên Tuyết Tuyết không nhìn thấy được mặt của hắn. Nhưng mà thân hình kia nàng lại vô cùng quen thuộc, nàng kinh hãi, vội vàng chạy lên trước, nhỏ giọng nói:

“Cảnh hiên?”

Cảnh hiên gạt đầu, lôi kéo nàng lên xe ngựa đã chuẩn bị từ trước, ôm lấy nàng thật chặt, nói:

“Cái gì cũng đừng nói, chúng ta ra khỏi thành trước.”

Cảnh Hiên đã sắp xếp sẵn thủ vệ ở cổng thành, qua cửa thành, hai người chạy thẳng hướng Vân Sơn, chạy được mười mấy dặm đường, lúc này mới ngừng lại.

Tuyết Tuyết gấp gấp muốn biết chuyện gì xảy ra, Cảnh Hiên thấy phía sau không có truy binh, lúc này mới đem chuyện mà mình và Lão ưng đã thương lượng nói ra.

Tuyết Tuyết trầm mặc thật lâu, cuối cùng bất đắc dĩ nói:

“Đây là ta kết cục mà ta không muốn thấy nhất, khi đó chàng đề cập tới chuyện cưới Khởi Vân, Cảnh Hiên chàng có nghĩ tới hay không, làm vậy Khởi Vân sẽ chịu bao nhiêu tổn thương không? Nàng vào Cảnh vương phủ, sau này còn thể ra ngoài sao? Nếu như không ra ngoài, vậy cả đời này nàng sẽ sống như thế nào?”

Cảnh hiên lắc đầu,

“Tuyết Tuyết nàng quá thiện lương, bây giờ còn nghĩ đến nhiều chuyện như vậy sao? Cách kỳ hạn tám mươi một ngày càng gần, ta không thể không suy tính hậu quả. Hơn nữa chuyện cũng không nghiêm trọng như nàng nghĩ đâu, Khởi Vân sẽ không vào Cảnh vương phủ, ta đã âm thầm an bài người khiêng kiệu, bọn họ sẽ đưa Khởi Vân trở về hoàng cung, sau đó sẽ tuyên bố hủy bỏ hôn lễ này. Về phần bên nhà mẹ Khởi Vân, tự ta đã có điều an bài.”

Đã nói đến nước này, Tuyết Tuyết cũng không nói thêm gì nữa.

Hai người không đợi quá lâu, Lão Ưng bay đến giống như một cơn gió lốc, dĩ nhiên, ở trong miệng của nó đang ngậm Triều Phượng châu.

Cảnh hiên đưa tay lấy hạt châu kia xuống, Lão Ưng lập tức nói:

“Chỗ này không nên ở lâu, chúng ta đi mau!” Nói dứt lời, mở ra cánh, dẫn đầu bay lên trời cao.

Cảnh hiên cũng không trì hoãn nữa, ôm chặt Tuyết Tuyết, giục ngựa đuổi theo.

Chuyến đi này, chỉ dùng bảy ngày đã đến dưới chân núi Vân Sơn.

Cái tiên nhân kia không nghĩ tới mấy người bọn họ lại trở về nhanh như vậy, khi Cảnh Hiên đang định mang định yêu châu lên đỉnh núi, bốn phương tám hướng lập tức truyền đến tiếng cười ha ha.

Trong lòng Tuyết Tuyết thất kinh, bản khoảnh khắc trước lại hiện lên. Vì vậy nàng giành lấy hạt châu nắm chặt trong tay, sau đó nói:

“Tiên nhân! Hiện tại chúng ta đã mang hạt châu đến, có phải ngươi nên hay không ra ngoài gặp mặt chúng ta hay không?”

“Gặp?” Tiên nhân sững sốt, ngay sau đó liền cười to một tiếng, “Thật ra ta và các ngươi đã gặp mặt từ sớm, chỉ là các ngươi không thấy được ta. Không tin các ngươi hỏi Lão Ưng kia một chút.”

Hai người nhìn lão ưng, Lão Ưng gạt đầu:

“Đúng vậy! Hắn vẫn luôn ở bên cạnh các ngươi, chỉ là Cảnh huynh đệ mắt phàm không thấy được, mà cá vàng nhỏ lại mất pháp lực, cho nên cũng không nhìn thấy được.”

“Hắn là ai?” Tuyết Tuyết cau mày, “Tiên nhân ngươi không phải là loài người, nói cho chúng ta biết, ngươi là ai!”

Đang nói, một cơn gió lạnh chợt thổi qua, Cảnh Hiên ôm Tuyết Tuyết theo bản năng.

Cơn gió lạnh này, khiến hạt châu trong tay Tuyết Tuyết đột nhiên bay đến giữa không trung, sau đó lập tức hóa thành một đạo hồng quang.

Trong đạo hồng quang này, đột nhiên có một lão giả râu tóc bạc trắng xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Lão giả cười, tiếng cười kia, nghe giống hệt như tiếng của tiên nhân.

“Người chính là tiên nhân?” Tuyết Tuyết hỏi.

Lão giả gật đầu,

“Không sai! Cho nên muốn định yêu châu kia, vì định yêu châu chế trụ nguyên thần của ta, để cho ta khôi hình thái.”

Cảnh Hiên nghĩ một lúc, sau đó hiểu ra,

“Người là trận gió kia? Người là tiên phong?”

Lão giả gật đầu, thầm khen cảnh hiên thông minh.

“Xin hãy cứu Tuyết Tuyết.” Hắn mở miệng, hướng về phía tiên phong ôm quyền, “Định yêu châu đã có được, người cũng khôi phục hình thái, kế tiếp, xin hãy thực hiện lời hứa của người với chúng ta.”

“Tiểu bằng hữu yên tâm!” Lão giả cười to, “Chuyện ta đã đáp ứng, sẽ không đổi ý. Đưa tiểu yêu này vào nhà đi, ta tự có biện pháp.”

Không ai biết hắn dùng phương pháp gì, tóm lại, sau khi Tuyết Tuyết đi vào trong nhà kia, lão giả bắt đầu làm phép trước mặt hai người.

Một canh giờ sau Tuyết Tuyết đi ra ngoài, không đợi lão giả mở miệng, nàng đã ôm lấy Cảnh Hiên, vui vẻ nói cho hắn biết:

“Cảnh Hiên, ta là loài người, bây giờ ta giống với chàng!”

Lão Ưng quay đầu đi chỗ khác, than nhẹ một tiếng.

Cảnh hiên ôm chặt nữ tử vào trong ngực, giống như là trân bảo, tràn đầy sủng ái.

.

Ba tháng sau, hoàng cung Đại Tề.

“Hiên nhi!” Hoàng đế Đại Tề nghị sự với Cảnh Hiên ở trong thư phòng, “Trẫm thật sự không hiểu, người hủy bỏ hôn sự với Khởi Vân, nhưng là vì sao thảo nguyên lại có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, không nhắc gì đến chuyện này?”

Cảnh hiên lắc đầu cười khê,

“Hoàng thượng, ta muốn Tuyết Tuyết, Khởi Vân muốn quyền lực, theo như nhu cầu. Nhưng là nàng ta không nên có tư tình cùng người khác ở trên thảo nguyên, một nữ tử chưa gả đã làm chuyện đó, nhưng đã quyết định vào cung thì không nên để người nam nhân kia còn sống. Ta chỉ mới nhận được mật báo trước khi cưới nàng, liền len lén điều tra chuyện này, lúc này mới nói rõ lí lẽ cùng với bộ lạc trên thảo nguyên. Chính nàng làm chuyện như vậy, bộ lạc thảo nguyên sợ Đại Tề ta truy cứu còn không kịp, dĩ nhiên không thể nào trở lại làm khó chúng ta.”

.

Năm tháng sau, Cảnh vương phủ

“Cảnh hiên, chàng nói xem, trong bụng ta là con trai hay con gái!”

Một quý phụ ưỡn cái bụng to hạnh phúc tựa vào ngực tướng công của mình, không ngừng vuốt vuốt bụng.

“Nam hay nữ đều được, dù sao cũng không phải chỉ sinh một đứa.” Cảnh hiên nói như chuyện đương nhiên.

“Hả?” Tuyết Tuyết quay đầu lại nhìn hắn, “Sinh con! Bụng to thật là khổ sở.”

“Đương nhiên phải sinh! Bổng vương muốn nhìn thấy bọn nhỏ náo nhiệt trong phủ, tất cả tiểu hài tử chạy tới chạy lui đều là giống như nàng hoặc là giống ta. Nhưng mà.”

“Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng mà không thể sinh liền, hai đứa bé phải cách nhau ba năm năm năm .”

“Tại sao?”

Nam nhân đỏ mặt,

“Bởi vì. Bởi vì Bồn vương thật sự là không chịu nổi hàng đêm ôm lấy ái phi ngủ, lại không thể. . . .”

”Ai nha chàng thật là hư.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mien-cuong-tieu-yeu-tinh-vuong-gia-ta-lai-muon-o-tren-nguoi>